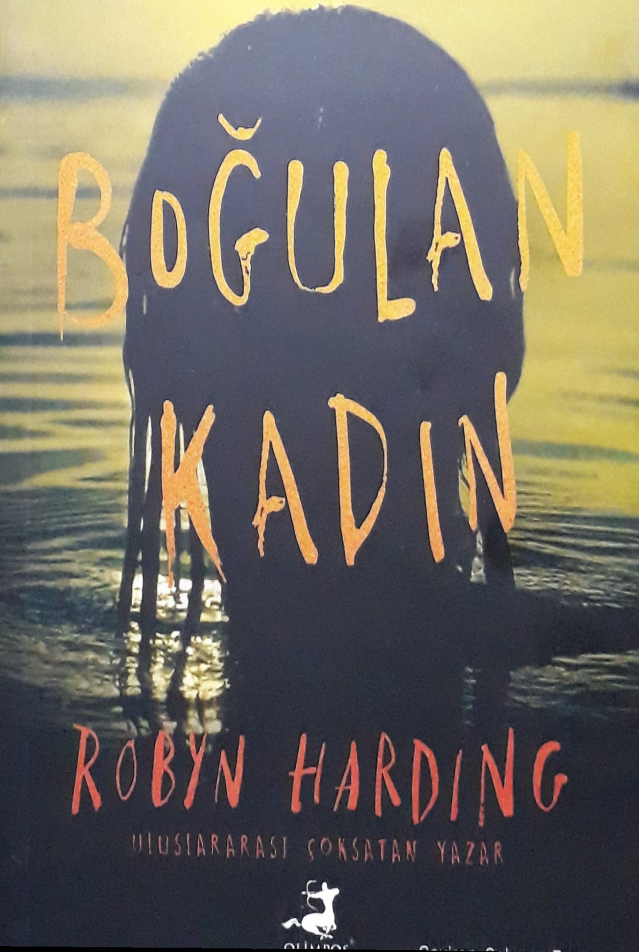
"Yanlış yönlendirme, çifte anlamlar ve dikkatle yerleştirilmiş ipuçlarıyla tam bir başyapıt."
– Stacy Willingham, *New York Times* çoksatan yazarı

BOĞULAN KADIN

ROBYN HARDING

ULUSLARARASI ÇOKSATAN YAZAR

OLIMPOS

ROBYN HARDING

BOĞULAN KADIN

Ayışığı Kitaplığı

OLİMPOS

Boğulan Kadın
Robyn Harding
Orijinal Adı Drowning Woman

© 2024, Olimpos Yayınları
© 2023, Robyn Harding

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Çevirmen: Şebnem Tansu
Editör: Elif Nihan Akbaş
Son Okuma: Selin Çolak
Kapak ve Sayfa Uygulama: Ülke Design/ulkedesign.com

1. Baskı: Kasım 2024
ISBN: 978-625-6029-66-8

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

ROBYN HARDING

BOĞULAN KADIN

Çeviren: Şebnem Tansu

Bu kitabın taranması bir üyemiz tarafından yapılmış olup düzenlemesi Ayışığı ekibi tarafından yapılıp ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi telegramda takip edin.

Ayışığı Ailesi

2003'ten beri en yakın arkadaşım olan
Temsilcim Joe Veltre'ye

Birinci Kısım

1

Sosyolojik olarak buna *temel atıf hatası* diyorlar. Anlamı kısaca, kötü durumdaki birini gören insanların, kişinin kendini bu duruma düşürdüğüne inanma eğiliminde olmalarıdır. Elbette her zaman dış etkenler ve koşullar da işin içindedir ama insan, doğası gereği bu durumun asla kendi başına gelmeyeceğini düşünür. Saldırıya uğrayan siz olsaydınız farklı tepki verirdiniz, yanan bir binadan çıkmanın yolunu bulurdunuz, internet dolandırıcılarına kanmazdınız. Ve elbette asla sokaklara düşmezdiniz. Sokaklarda yaşayan insanların uyuşturucu problemleri, akıl sağlığı sorunları olur, çalışma etikleri yoktur.

Onlardan biri olmadan önce evsizler hakkında ne düşünüyordum? Kısa cevap, pek bir şey düşünmüyordum. Her yıl Şükran Günü yemeği veren yerel bir sığınma evine bağış yapardım. Ara sıra şapkalara ya da boş kahve bardaklarına bozukluk atardım ama asla gözlerine bakmazdım. İsimlerini sormazdım. Hatta bazen onlardan kaçmak için yolun karşısına geçerdim. Evsizlere karşı şefkat beslemiyor değildim ama onlar çok ayrı, çok başkaydı. Benim onlardan biri olmama imkân yoktu.

Uyku tulumunun fermuarını çeneme kadar çekip ayaklarımı direksiyonun altına doğru uzatıyorum. Arka koltukta daha rahat ederdim ama orada uyuyamayacak kadar gerginim.

O yüzden sürücü koltuğunda kestiriyorum. Kapılar kilitli ve anahtar kontakta. Biri gelecek olursa –polis, hırsız ya da daha beteri– bir saniyede yola koyulabilirim. Toyota sedan arabam rutubetli bir karayolu alt geçidindeki bu tenha yolda park edilmiş tekerlekli yatak odalarından sadece biri. Araçlarımız büyük bir hırdavat mağazasının otoparkının kenarında çirkin bir çizgi oluşturuyor. Acaba bir gün yatar pozisyona geçip derin bir uykuya dalacak kadar rahatlayabilecek miyim? Umarım bunu öğrenecek kadar uzun süre burada kalmam.

Günün bu sessiz saatlerinde bu hâle nasıl düştüğüme hâlâ şaşırıyorum. Zeki ve eğitimliyim. Kısa zaman öncesine kadar başarılı bir işim vardı. Hiçbir madde bağımlılığım yok... Gerçi artık daha çok içiyorum. Yanımdaki konsolda bir şişe viski duruyor. Isınmak, gerginliğimi azaltmak, sinirlerimi birazcık kestirmeme yetecek kadar yatıştırmak için. Şişeyi alıp bir yudum içiyorum ve bir an için bundan başka hiçbir bir şey hissetmiyorum... Sıcaklık boğazımdan kayıp midemi yakıyor. Bir yudum daha alma fikri çok çekici. Sonra bir tane daha. Ama sarhoş olamam. Aklım başımda olmalı ve bağımlılık batağına düşmemeliyim. Kapağı kapayıp şişeyi konsola geri bırakıyorum.

Önümdeki karavanın ışığı sönüyor. Karavan sakinleri gaz yağıyla çalışan bir fener kullanıyorlar, araç ışığını kullanarak akülerini boşaltmayı göze alamazlar. Margaux ve Doug altmışlı yaşlarındalar. Margaux'nun sağlık sorunları var. Kanser ama türünü bilmiyorum. Doug bir otelde çalışıyormuş ama işten çıkarılmış, pandeminin, ekonominin, genel olarak hayatın kurbanlarından biri o da. Luna adında bir köpekleri var, pitbul cinsi köpek oda kiralamalarını zorlaştırıyor. Fırsat buldukça arkalarına park etmeye çalışıyorum. Köhne Winnebago marka karavanları asla hareket etmiyor, pılı pırtıdan yaptıkları eklenti yağmuru kesen ve altında oturabilecekleri bir tente oluşturuyor. Aslında arkadaş değiliz ama bazen sohbet

ediyoruz, onların –ve Luna'nın– yakında olması kendimi hem güvende hem de daha az yalnız hissetmemi sağlıyor. Bana göz kulak da oluyorlar. Bana bıçağı veren de Doug'tu zaten.

Parmağımı kalçamın sağına baskı yapan tahta sapın üstünde gezdiriyorum. Bıçak bir nevi kılıf görevi gören koltukla konsol arasında duruyor. Eğer ihtiyacım olursa bir saniyede çekip alabilir, saldırganıma doğrultabilirim. "Kadınlar burada güvende değil." Doug'un sözleri malumun ilamıydı. "Bunu kullanmaya hazırlıklı ol." Ona tamam demiştim ama gerçekten birini bıçaklayabilir miyim? Bu sivri bıçakla birinin etini kesebilir miyim? Göğsüne, boynuna ya da karnına saplayabilir miyim? Daha önce mümkün olduğunu düşünmediğim bir sürü şeyi yapabilecek kapasitem olduğunu gördüm. Çaresiz insanlar umulmadık eylemlerde bulunabilir. Restoranım iflas ederken, hayatım boyunca kurduğum hayal gözlerimin önünde paramparça olurken yalan söyledim, hile yaptım ve insanları manipüle ettim. İnsanların hayallerini yıktım, sevdiklerimi incittim. O hâlde kendi canımı kurtarmak için başkasını bıçaklayabilir miyim? Elbette.

Saat geç... Üstüme sahte bir huzur duygusu çöküyor. Uzakta biri öfkeyle bağırıyor –birine ya da öylesine– ama sonra ses azalıyor. Bir şişe diğerine çarpıyor ama yumuşak ve ara sıra çıkan bir ses. Üstümüzdeki yoldan geçen tek tük arabaların uğultusu beni uyuşturuyor. Her nasılsa yaklaştıklarını duymuyorum. Ya içim geçti ya da sessizce yaklaştılar... Muhtemelen ikisi birden. Aniden arabamın iki yanında beliren gri, çöküк suratlar karanlık evime bakıyor. Korkudan midem düğümleniyor. Elim yanda duran bıçağa gidiyor.

"Hey tatlım," diyor bir adam, nefesiyle buğulanan camdan eksik dişlerini görüyorum. Bir saniyeliğine gördüğüm gözlerinin boş baktığını fark ediyorum. O bir bağımlı, hâlinden anlıyorum. İnsanlığı, uyuşturucuya olan ihtiyacına mağlup olmuş.

Yüzündeki yaralara bakılırsa met bağımlısı. O kimyasal, bir insanı hayvana dönüştürebilir: öfkeli, agresif, öngörülemez.

Arabanın diğer tarafındaki adam yüzünü yolcu tarafındaki cama yapıştırıyor. Gözleri arabanın içini kolaçan ediyor, değerli bir şey arıyor. Burada uyuduğum haftalar içinde daha önce de hızla kaçmak zorunda kaldığım olmuştu. O zaman sesleri duymuştum, sıranın ilerisindeki bir minibüsün camını kırmışlardı. O gece arabayı çalıştırmış ve bana ulaşmalarına fırsat vermeden kaçmıştım. O geceden sonra aklımda çalışıp durduğum bir senaryo oluşturmuştum: kolu çekip koltuğu dik pozisyona getir, anahtarı çevir, gaza bas.

"Aç bakalım, güzel bayan," diyor dişsiz adam ve tiksinti ürperti hâlinde vücudumu sarıyor. Eşyalarımdan fazlasını mı istiyor? Bıçağı kavrayıp cama doğru tutuyorum. Ucu cama çarpıyor: Bu bir tehdit. Ama adam geri çekilmiyor, endişelenmiş gibi bile değil. Hatta pis ağzıyla bana gülümsüyor.

Koltuğumu düzeltmeye çalıştığım ellerim terli ve kaygan. Sarhoş değilim ama viski beni yavaşlatıp sersemletti. Korkuyorum. Koltuğum öne fırlıyor, bıçağı bırakıp anahtara uzanıyorum. *Sorun yok, Lee,* diye sakinleştiriyorum kendimi motoru çalıştırırken. *Güvendesin. Buradan gitmek üzeresin.*

Tam o sırada yolcu tarafının camı kırılıyor. Bir el arabanın içine girip körü körüne alacak bir şeyler ararken çığlık atıyorum. En azından peşinde oldukları ben değilim ama sırt çantam yolcu koltuğunda, kol çantam yerde. Ben daha vitese takamadan sırt çantam kırık camdan çıkıp gidiyor. Onsuz yaşayabilirim. İçinde kıyafetler ve banyo malzemeleri var. Hepsi yerine koyabileceğim şeyler. Adam yerdeki çantamı almak için tekrar içeri uzanırken arabayı vitese takıyorum.

Hayır, hayır, hayır o olmaz. Tüm paramı içinde tutmayacak kadar akıllı olsam da telefonum ve kimliğim eski hayatımdan kalan tasarım Coach marka çantamın içinde. Araba ileri doğru atılırken yerdeki çantaya uzanıp kucağıma çekmeye çalışıyorum.

Ama adamın hâlâ içeride olan kolu bileğimi yakalıyor. Kirli tırnakları derimi sıyırıyor ve acıdan nefesim kesiliyor. Birinin –Margaux ve Doug– uyanmasını umarak kornaya basıyorum. Kapıyı açıp Luna'yı serbest bırakırlarsa adamlar arkalarına bile bakmadan kaçar. O zaman buradan gidebilirim. Ama karavanın ışıkları yanmıyor. Gaza biraz daha yükleniyorum ama adam elini çekmiyor. Çantam elinde ve bırakmıyor. Hızlanıp boş yolda direksiyonu kırarak ondan kurtulmaya çalışıyorum ama sıkıca tutunuyor. Üstelik hızlı, arabayla beraber koşuyor ve pes edecek gibi görünmüyor. Lanet olası pes etmeyecek! Bileğimi yırttığı sağ elimle bıçağı alıp körlemesine koluna doğru sallıyorum. Eti kesiliyor ama yine geri çekilmiyor. Met ona insan üstü bir güç ve hız kazandırırken acıya karşı da dayanıklı olmasını sağlamış. Beni ben yapan bütün belgelerin bulunduğu çantam pencereden kayıp gidiyor. Gitti...

Bir anda artık hiç kimseyim...

2

Klorun burnumu yakan keskin kokusu beni bir nostalji rüzgârı gibi sarıyor. Mahalledeki havuz çocukluğumun düzenli ve sürekli bir parçasıydı. Ben büyürken ailemin Catskills'te bir yazlığı vardı. Göl kıyısındaki ev gösterişli olmasa da rahattı. Annem, kız kardeşimle bana yıllarca yüzme dersi aldırmıştı, böylece o kız arkadaşlarıyla verandada cin toniğini içerken bizim boğulmamızdan endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Teresa ve ben suda kulaç atarak, lastik botumuzla dolaşarak ya da sadece iskeledeki nemli havlulara uzanıp güneş ciltlerimizdeki suyu kuruturken sonsuz maviliğe bakarak saatler geçirirdik. Atlardan, oğlanlardan, büyüdüğümüzde ne olmak istediğimizden bahsederdik. Teresa veteriner olmak istiyordu. Ben bir film yıldızı ya da rock yıldızının ihtişamlı yaşamını istiyordum.

Ilık, nemli ve boğucu lobide ilerleyip kırık formika bankodaki kadına yaklaşıyorum. Başını kaldırıp temkinli bakışlarla beni süzüyor. "Geçiş kartımı kaybettim," diye mırıldanırken o tanıdık utanç dalgası yanaklarımı kızartıyor. Yalan söylediğimi biliyor. Buraya yüzmeye gelmediğimi biliyor. Kendimi onun gözleriyle görüyorum: güven telkin etmeyen, darmadağın hâldeyim, içi giysi, yiyecek, birkaç tabak dolu iki kanvas çanta taşıyorum... Bunlar bagaja sığdıramadığım eşyalar. Kırık

cama naylon yapıştırdım ama arabam artık güvenli değil. *Bu ben değilim*, demek istiyorum resepsiyoniste. *Ben bir restoran sahibiyim. Bir iş kadını. Bir girişimci.* İsteksizce başını sallıyor. "Git hadi. Ama acele et."

"Teşekkür ederim."

Muşamba döşeli kirli bir yol beni soyunma odasına götürüyor. Aynanın karşısında yüzücü bonelerini düzelten birkaç son sınıf öğrencisinden başka kimse yok. Doğruca duşlara gitmeden önce onların çıkmasını bekliyorum. Beton duvara asılı büyük tabelada şöyle yazıyor:

SOYUNMA ODALARI YALNIZCA HAVUZ MÜŞTERİLERİ İÇİNDİR

Benim gibi sadece sıcak duş ve bedava sabun için gelen sokak serserilerinin buraya girmesine izin verilmiyor. Ama yoğunluk olmadığı zamanlarda hızlı ve sessiz olursam personel görmezden gelmeye razı. Giriş ücreti yedi dolar. Bunu ödeyebilirim ama her bir kuruş çok değerli. Bir daire kiralamak için depozito parası biriktirmem gerek, arabada yaşamayı daha fazla sürdüremem. Bazı sığınma evlerinde ücretsiz duşlar var ama buralarda hırsızlık, tecavüz ve hatta cinayet gibi suçlar işlendiğine dair korkunç hikâyeler dolaşıyor. Ayrıca bir sığınma evine gitmek beni *resmen* evsiz yapar ve bu doğru değil. Benimki geçici, kısa süreli bir durum.

Kıyafetlerimi çıkarıp fayans döşeli kabine giriyorum. Yerde gördüğüm ıslak yara bandını ayağımla itip suyu açmak için düğmeye basıyorum. Güçlü bastırmak zorunda kaldığım için sağ işaret parmağım titriyor ve sıcak su değdiğinde bileğimdeki çizikler acıyor. Muhtemelen tetanos aşısı yaptırmalıyım ama sigorta olmadan bu mümkün değil. Bir an için gözlerimi yumuyorum ve yaşların gözümden akmasına izin veriyorum. Eve gitmek istiyorum, arabama binmek, ülkeyi baştan başa

geçip New York'a dönmek istiyorum. Ama yapamam. Arkamdaki bütün köprüleri yaktım. Ailem benden nefret ediyor. Hiç arkadaşım kalmadı. Üstelik Damon da orada. Bana zarar vermekten çekinmez. Hatta öldürebilir bile.

Onunla Meatpacking Disctrict'deki şık bir restoranda çalışırken tanıştım. O, arka taraftaki birinci sınıf bölmelerden birinde oturan, yapılı iş arkadaşlarıyla ya da güzel kadınlarla ama çoğunlukla ikisiyle birden gelen bir müdavimdi. Masasında midye, kızarmış biftek ve votka olurdu. Asla değişmezdi. Damon nazik ve cömertti, bu yüzden hepimiz onun etrafına yaydığı tehlike hissini görmezden gelirdik. Bu restoranda, hatta genel olarak sektörde alışılmadık bir durum değildi. Gösterişli takım elbiseleri içinde hatırı sayılır miktarda para harcayan ama bilinen bir kariyeri olmayan adamlar.

Bir gece servis sona erdiğinde beni mutfaktan çağırttı. Bana yemeklerimi sevdiğini söyledi. Ona Aviary'yle ilgili planlarımı anlattım. Fikrim netti: Şık ama erişilebilir yiyecekler servis edecektim. Ördek yağlı patatesle kısa kaburga, baharatlı balla tatlandırılıp yoğurtla marine edilmiş tavuk kızartması, horoz mantarlı risotto. Masalar altı ve dört kişilik olacaktı, sadece birkaç tane iki kişilik masa koyacaktım. Her gece evimde bir yemek partisi veriyormuşum gibi bir his olacaktı. Yakın zaman önce East Village'da mükemmel denilebilecek bir yer bulmuştum.

"Ben de dâhil olmak isterim," demişti son derece kendinden emin ve rahat bir tavırla. "Ne kadara ihtiyacın var?"

İhtiyacım olan miktar yüksekti. İlgilenen yatırımcı daha vardı. Damon'ın parası temiz değildi, bunu biliyordum ama yine de aldım. Çünkü Aviary beni hayalimdi. Bencil, herkesi küçük gören, düpedüz istismarcı patronlarla çalışmaktan bıkmıştım. Üstelik konseptime, kapasiteme ve bağlantılarıma güveniyordum. Restoranım rekabetin hayli yüksek olduğu New York piyasasında bile başarılı olacaktı. Ödemelerimi zamanında

yapacaktım dolayısıyla Damon'ın parasını nasıl kazandığı beni hiç ilgilendirmezdi.

Sonra pandemi patlak verdi. İnsanlar restorana gelmeyi kesti. Daha belediye başkanı söylemeden kepenk indirmem gerekeceğini biliyordum. Restoranlar yeniden açıldığında tekrar denedim ama ben çok yeniydim ve eski ivme kaybolmuştu. Elimden geldiğince dayanmaya çalıştım ama omicron varyantı işi bitiren son darbe oldu. Garsonlarım hastalandı, ardından mutfak personeli ve sonra da ben. Az personelle, paket servise yönelmeye çalıştık ama yetmedi. İşimin, hayalimin başarısız olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

Çalışanlarım, tedarikçilerim, sağlık sigortam, yatırımcılarım için bu sırayla endişelendim. Nihayetinde mücbir sebepler söz konusuydu. Benden ödeme yapmamı bekleyemezlerdi. Ama... beklediler. Afet borçlanmasına başvurmaya çalıştım ama internet sitesi çöküp duruyordu. Kredi limitimin artırılmasını istedim ancak "işlerimin yetersiz" olması nedeniyle reddedildi. Mantıken zaten ihtiyaç duyma sebebim buydu. Baş aşçım bana bir bağış sayfası önerdi ama sektörde herkes sıkıntıdaydı. Restoranımı ayakta tutmak için nasıl para isteyebilirdim? Sonunda muhasebecim benden iflasımı açıklamamı istedi. Bu, ardımda hiçe sayılmış öfkeli tedarikçiler, çalışanlar ve yatırımcılardan oluşan bir iz bırakarak tüm borçlarımdan sıyırabileceğim anlamına geliyordu. Damon'ın et tokmağıyla parmağımı kırması da o zaman oldu.

Ondan ne beklemiştim ki? Borç verdiği parayı bağışlamasını mı? En azından beni anlamasını mı? Damon bir gangsterdi. Şiddet onun doğasında vardı. Ama yine de böylesi bir zulüm ve acımasızlık karşısında şok olmuştum. Borcumu ödeyene kadar her hafta bir parmağımı kıracağını söyledi. Bu durumda yemek yapma kabiliyetimi kaybederdim. Kaçmaktan başka çarem yoktu.

Bir yerde fazla uzun süre kalmamaya dikkat ederek bir şehirden diğerine gittim. Damon'ın başka gelir kaynakları, ödemelerini zamanında alacağı başka işleri vardı. Adamlarını peşimden ülkenin dört bir yanına gönderecek kadar paraya ihtiyacı yoktu. Ama yine de... Seattle'a varana kadar durmadım. Pasifik. Ülkenin öbür ucu. New York'a en uzak coğrafi noktalardan biri.

Dirseğimi kullanarak elime sıktığım limon kokulu sabunla hem vücudumu hem de saçımı yıkıyorum. Keskin kokulu deterjan cildimi kurutacak, saçlarımı sertleştirip kabartacak ama tüm banyo malzemelerim sırt çantamdaydı. Beni tüketmekle tehdit eden korkuyu, ümitsizliği ve mutlak yalnızlık duygusunu üzerimden atmaya çalışıyorum. Çünkü çabalamaktan, ilerlemekten, var olmaktan başka seçeneğim yok.

Duştan çıkıp çantamdan havlumu alıyorum. Rutubet kokuyor ama yine de kokunun üstüme sinmemesini umarak tenimdeki damlaları hafifçe kuruluyorum. Temiz çamaşır haftada bir kez karşılayabileceğim bir lüks artık. Kucağında küçük bir çocuk taşıyan kadın içeri girerken bana yan gözle bakıyor. Kolumdaki kırmızı çizikleri, yığın hâlindeki eşyalarımı görünce parçaları bir araya getirip kaşlarını çattığını fark ediyorum. Acele etmem gerek.

Eskiden makyaj da yapardım –biraz kapatıcı ve rimel sürer, dudaklarıma ve yanaklarıma biraz renk verirdim– ama çantamla birlikte onlar da gitti. Röflelerin çeneme kadar indiği koyu renk saçlarımı parmaklarımla tarayıp şekillendirmeye çalışıyorum. Pek işe yaramıyor ama çekici olmasam da en azından temiz ve düzgün görünüyorum. Çekici görünme işini bıraktım. Bazı dünyalarda güzel görünmek işinize yarar ama diğerlerinde kendinizi saklamanız gerekir. Zaten güzellik eninde sonunda sizi bırakacaktır. Evsiz olmak sadece bunu hızlandırır.

Hızlıca iş "üniformam" olan kot pantolon ve siyah tişörtü üstüme geçiriyorum. Şükürler olsun ki lokantanın giyim kuralı

son derece rahat. Giysilerini çıkarırken tedirgin bakışlarla beni izlemeye devam eden korumacı anne tetikte. Deli olduğumu mu sanıyor? Tehlikeli olduğumu mu? Onu soyacağımı mı? *Senin bebek bezi çantan ve hayvan şeklindeki krakerlerinle ilgilenmiyorum,* diye çıkışmak istiyorum ama yapmıyorum. Nemli havluyu kanvas çantama sokuyorum, yüzme dersine gelen iki anne ve bebeklerinin yanından geçerek dışarı çıkıyorum.

Havuzun dışındaki serin hava bir tokat gibi çarparak duyularımı keskinleştiriyor. Kendimi yorgun hissediyorum, başım dönüyor. Yemek ve kafeine ihtiyacım var. Havuzdan birkaç blok ötede kasanın yanındaki sepette bir gün öncesinden kalan kekleri, benekli muzları, yumuşamış elmaları indirimli satan bir kafe var. Akşam yemeğini lokantada yiyorum, normalde tatmin edici olmayan işimin en iyi getirisi bu.

Arabamın sürücü koltuğuna otururken bıçağın kalçama değdiğini hissediyorum. Konsolun yanında iyice dibe itmiştim ama sapının minik bir kısmı hâlâ açıkta. Bıçağı çıkarıp ucundaki kurumuş kana bakıyorum. Dün geceki saldırıyı hatırlayınca içim ürperiyor. Bir adamı bıçakladım, etini kestim ama yine de umursamadı, durmadı. Ne kendimi koruyabildim ne de eşyalarımı.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Bu araba benim evim ve güvenli olmalı. Hayatta kalmam buna bağlı.

3

Kaçak işçi çalıştıracak işletmeleri belirlemek zor değil. Çalışma izni olmayan, banka hesabı bulunmayan veya ev adresi vermeyen, suç kaydı olan, özgeçmişi ya da referansı olmayan insanlar böyle yerlerde çalışır. Ülke içinde hep bu tür yerler aradım ve son olarak da Uncle Jack'i buldum. Seattle'ın güneyindeki kötü bir mahallede yer alan lokantanın dökülen boyaları ve soluk tabelası kuralları esnetme konusunda hevesli olduğunun kesin işaretleri. İlk kez iki hafta önce içeri girmiş, çizikler içindeki turuncu tezgâha oturmuş ve bir fincan kahve sipariş etmiştim. Gerçek adı Randy olan "Uncle Jack" mola için mutfaktan çıktığında ondan iş istedim. Bildiğim kadarıyla Randy'nin sabıka kaydı var. Saldırıdan kokain bulundurmaya, hatta cinayete kadar bir sürü şey duydum. Her ne yaptıysa bazen insanların ikinci bir şansa ihtiyaç duyduklarını biliyor.

Vardiyam haftanın altı günü saat 16:00'dan gece yarısına kadar. Biraz uzun ama benim için uygun. Arabamda oturup çaresizce uyumaya çalışmaktansa garsonluk yapmayı tercih ederim. Lokanta gün boyu kahvaltı, hamburger, nachos, bira ve şarap servis ediyor. Ürünlerin her biri bir tabak kalp krizi ama Uncle Jack'in yağlı yiyecekleri ve cömert porsiyonlarında insanı rahatlatan bir şey var. Benim restoranım kaliteli malzemeleriyle övünürdü, geleneksel yiyecekler de işleri bir adım

daha öne çıkarırdı. Çalıştığım restoran gösterişli tabaklarda pahalı yemekler servis ederdi: kemik iliği kroket, kurutulmuş deniz tarağı, Wagyu carpaccio... Çok daha üst düzey bir yerde çalışacak nitelikteyim ama o zaman sorular sormaya başlarlar.

Uncle Jack'in müşterileri hemen her gece gelen aynı kişilerden oluşuyor. Uyuşturucu satıcıları, fahişeler, kulüplere takılanlar, çete üyeleri. Burası insanların etraflarıyla ilgilenmediği, ucuz yemek yediği ve kendi işlerini yürüttüğü türden bir yer. Eskiden olsa böyle bir işletmeye adım atmazdım; altından ön dişi ve çenesinde yara izi olan Lewis'i görünce ödüm kopardı. Lewis şu an barın öbür ucunda oturmuş Sprite içip ondan kokain almak için gelecek müşterileri bekliyor. Bir de Talia var, arada gelip tuvaleti yarım saate kadar kullanıyor. Belki uyuşturucu alıyor. Belki de sadece yıkanıyor. Kimse sormuyor, kimse umursamıyor. Onlar sadece insan... Bunu yeni yeni anlıyorum. Sadece yapmaları gerekeni yapıyorlar.

Patronum Randy uzun, dar alanda yürüyüp müşterileri kontrol ediyor. Üstünde kot pantolon ve soluk yeşil tişört var, kısa boylu, tıknaz biri ve çok terliyor. Hem de çok. İçerisi sıcak ama kollarının altındaki koyu halkaları ve alnında biriken damlaları açıklayacak kadar değil. Onu uyuşturucu kullanırken hiç görmedim ama bu onun yan etkisi olabilir. Elli yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum ama sert bir elli, derisi kalın, gri ve kırışık. Gözleri, soğuk, sert bir mavi.

Lewis'in boşalan bardağına tekrar Sprite dolduruyorum. Vardiyamın sonunda ona servis yapıp başka yöne baktığım için bana bir onluk verecek. Şimdiye kadar aldığım en cömert bahşiş olacak. Uncle Jack'in müşterilerinin fazla parası yok. Bir ya da iki teklik standart ama bir avuç dolusu bozukluk da alışılmadık değil. Bakışlarımla Randy'yi takip ediyorum ve tezgâhın arkasından çıktığı anda hamlemi yapıyorum.

"Hey, Randy. Acaba diyorum... benim, şey, bir iyiliğe ihtiyacıma var."

Musluktan bir bardak bira doldururken hiçbir şey söylemiyor, meraklanmış gibi görünmüyor. Boğazımı temizleyip devam ediyorum. "Dün gece arabam soyuldu. Yolcu tarafının camı kırıldı." O sırada arabanın içinde olduğuma dair minik detayı atlıyorum. "Bugün iki farklı tamirciye götürdüm ve ikisi de yeni bir camın dört yüz dolardan fazla tutacağını söyledi."

Randy'nin gözleri bira bardağının üstünden benimkilerle buluşuyor. Boş bakışlarını okumak imkânsız.

"Maaşımdan biraz avans alabilir miyim diye soracaktım."

"Maaş" gerçeği yansıtan bir terim değil. Randy bana el altından nakit ödeme yapıyor. Yasadışı olmasına rağmen bu onun için kârlı benim içinse zorunlu bir durum. Artık bir banka hesabım bile yok. Bir hesap açtığım anda borçlarımı ödemem için maaşıma haciz konur.

"Ben önden ödeme yapmam," diyor Randy köpüklü birasından bir yudum alırken.

"Hepsini istemiyorum," diye devam ediyorum. "Sadece yüz dolar. Hem sadece birkaç gün erken."

"Hayır." Bardağı tezgâha koyuyor. "Bu benim prensibim."

"Lütfen," diyorum "Buna gerçekten ihtiyacım var."

O boş bakışlarla dönüp beni inceliyor. Randy beni işe aldığından beri görünüşüm bozuldu, stres ve yoksulluk hâlimi giderek kötüleştiriyor. Daha otuz dört yaşındayım ama kendimi daha yaşlı hissediyor ve öyle de görünüyorum. Makyaj malzemelerim olsaydı yorgunluğumu ve stresimi maskeleyebilirdim ama ne yazık ki şu an hepsi ortada. Saçlarımı lastik tokayla topladım ama kıvırcık tutamlar mutfağın neminden kabarıp dışarı kaçıyor. Acaba patronum uyuşturucu kullandığımı düşünüyor olabilir mi? Paraya bunun için ihtiyacım olduğunu?

"Arabamı arkaya park ettim," diye ekliyorum hemen. "Kırık camı kendin görebilirsin. Adam çantamı ve telefonumu çaldı."

"Şimdi sana avans verirsem herkese vermem gerekir," diyor kayıtsızca omuz silkerek. "Üzgünüm."

Göğsümde bir panik dalgası yükseliyor. Korunmasız ve açıkta uyuyamam. Bahar geceleri hâlâ soğuk ama beni uykusuz bırakacak olan soğuk değil korku. Randy'ye arabamın evim olduğunu, camı olmadan uyursam tecavüze uğrayabileceğimi, öldürebileceğimi söylersem fikrini değiştirir mi? Ama ona bunu söyleyemem. Gururum buna izin vermez. Dudaklarımı birbirine bastırıp hiçbir şey söylemeden hazır olan başka bir siparişi almak için mutfağa dönüyorum.

İki tabak sosis, yumurta ve pankeki pencerenin yanındaki bir masaya götürüyorum. Başlarını sallayarak teşekkür ediyorlar, ben de kendimi zorlayarak gülümsüyorum. Çabam kendi restoranımda harcadığımın aksine minimum düzeyde. Orada salonda dolaşır, masaları kontrol eder, yemek yiyenleri büyülerdim. Burada sıradan bir garson kızım. Bir sonraki boş masada bozuklukları önlüğümün cebine atıp kirli tabakları topluyorum. Tabaklardan birinde yarım ızgara peynir var, hiç dokunulmamış gibi görünüyor. İşe geldiğimde bir cheeseburger yedim, gitmeden önce de yumurta yiyeceğim ama bu yarının sabah kahvaltısı olabilir. Onu cebe atmayı daha fazla düşünmemek için üzerine bir fincanda kalan kahveden döküyorum. Bir yabancının tabağındaki artığı yiyecek kadar düşmedim. Henüz değil.

Mutfağın arkasına gidip tabak ve bardakları bulaşık sepetine atıyorum. O sırada birinin "Selam, Lee," dediğini duyuyorum.

Ses tonu dostça, samimi. Bana hitap edildiğini anlamam birkaç saniyemi alıyor. Başımı çevirince kızartma aşçısı Vincent'ı görüyorum. Sıkı kaslı, sırım gibi uzun ve manik bir enerjisi olan Vincent benden biraz daha genç. Gerçekten zeki biri olabilir ama yüzündeki dövmeler yüzünden iş imkânı sınırlı. Sol kaşının üstünde bir akrep var, sağ elmacık kemiğini bir yıldız süslüyor. Randy'nin soğuk mavi gözlerinin aksine Vincent'ın gözleri koyu, yoğun ve rahatsız edici. Neden olduğunu

bilmiyorum ama ondan hoşlanmıyorum. Yemek dışında pek bir sohbetimiz yok.

"Soyulduğunu duydum," diyor bana doğru gelerek.

"Evet."

Biraz daha yaklaşırken sesini alçaltıyor. "Yeni bir telefona ihtiyacın var mı?"

Bir ay öncesine kadar akıllı telefon olmadan yaşamayı düşünmek bile imkânsızdı ama açıkçası şu an yeni bir telefon almaya gücüm yetmez. Orijinal telefonumu restoranın arkasındaki çöpe atmıştım ve ülkeyi bir uçtan diğerine geçerken yeni bir tane almıştım. Ama artık internet hayatta kalmama faydası olmayan önemsiz bir lüks. Ayrıca beni arayacak kimse de yok. Gerçi Randy fazla mesai önermek için arayabilir. Acil durumda yardım isteyebilecek olmak kendimi daha güvende *hissetmemi sağlar.*

"Ne kadar?"

"İki aylık ödemesi yüklenmiş eski tip bir telefon ayarlayabilirim. Otuz kâğıt."

Bu sokak telefonları bir iyilik, uyuşturucu ya da para karşılığı alınıp satılıyor. Belli ki Vincent'ın hoş olmayan bağlantıları var, muhtemelen ek iş olarak uyuşturucu satıyor. Telefonun interneti olmayacak ama en azından arama yapmama ve mesaj göndermeme izin verecek. En ucuz cam taktırma fiyatı için birkaç tamirhaneyi arayabilirim. Maaş gününün hemen ertesi için bir randevu alabilirim. Ayrıca iyi olup olmadığını öğrenmek için kardeşime de mesaj gönderebilirim. Numaramı tanımayacaktır. Belki cevap bile verebilir.

"Anlaştık."

Vincent bakışlarını mutfakta gezdiriyor. "Arkadaşım mesai sonrası seninle arkada buluşacak," diyor ve sonra ocağın başına dönüyor.

Gecenin kalanı sakin ve olaysız geçiyor. Sadece bir kavga çıkıyor ama Randy ile Lewis hemen müdahale ediyor. Gece yarısı mesaim bitiyor, Vincent bana bir tabak çırpılmış yumurta ve pastırma veriyor. Arkada, personel tuvaletine yakın küçük bir masada yiyorum. Bütün gece açık olan lokanta hâlâ kalabalık, sarhoşlarla dolu ve gürültülü. Geceyi camı kırık arabamda geçirme fikrinden korktuğumdan biraz oyalanmak için yemeğimi tadını çıkararak yiyorum. Vincent ve diğer mutfak personeli bakmazken kızarmış ekmeğin bir parçasını cebime atıyorum.

Sonunda eşyalarımın bulunduğu iki kanvas çantayı alıp Vincent'la göz göze geliyorum. Bana başıyla işaret ediyor. Telefonu getiren arkadaşı arkada bekliyor. Mutfak kapısından çıkıyorum.

Dar otoparkta dört araba ve bir mal kamyonu park hâlinde. Hasarlı arabam kırık camı gizlemek niyetiyle beton duvara yapışık duruyor. Karanlıkta bir sigaranın parlak kırmızı ucunu görüp ona doğru yürüyorum. Vincent'ın arkadaşı otoparkın ucunda, ara sokağın yanında bekliyor. Kapüşonlusu ve kotuyla ufak tefek, alelade görünüyor. Ben yaklaşırken elini pantolonunun cebine sokup kapaklı bir cep telefonu çıkarıyor.

"İki aylık kontör içinde," diyor. "Kırk kâğıt."

"Vincent otuz demişti."

Bana bakıyor, belli ki pazarlık etmeyi düşünüyor ama sonra omuz silkiyor. "İyi. Otuz."

Ona nakit veriyorum –hepsi bu akşamki bahşişler– o da bana telefonu uzatıyor. Yağlı gibi ama yine de kapağı açıyorum ve dijital ekran aydınlanıyor. Bu bir cankurtaran. Telefonu çantama atıyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum arabama dönerken.

Adam sigarasını yere atıyor. "Para kazanmak ister misin?"

Bundan iyi bir şey çıkmayacağını, yasa dışı olacağını biliyorum ama paraya fena hâlde ihtiyacım var. Herhangi bir teklifi geri çevirecek durumda değilim.

"Belki."

"Sana yardım edebilirim," diyor, ardından gülümseyip kot pantolonunun ön ceplerindeki ellerini hareket ettiriyor. "Eğer sen de *bana* yardım edersen."

Ne istediğini biliyorum; ayrıntıya girmesine lüzum yok. O an ilk kez ne kadar kolay olduğunu anlıyorum. Bir insan çaresiz durumdaysa, değerli hiçbir şeyi yoksa her zaman kendini satabilir. Bunun için ödeme yapmaya istekli birileri her zaman çıkar. Adamın gözlerindeki şehvet dolu parıltıya bakıyorum ve... sadece birkaç dakika süreceğini, para sıkıntılarıma yardım edebileceğini hatta belki arabamı tamir ettirme fırsatı bulabileceğimi fark ediyorum. Ama henüz o noktaya gelmedim. Asla gelmemek için dua ediyorum.

"Defol"

"Keyfin bilir." Omuz silkiyor. "Ben teklifimi yaptım."

Sanki *bana* iyilik yapıyor. Kapüşonunu gözlerine kadar indirip ara sokağa doğru yürürken ben de arabaya koşuyorum.

Ayışığı Kitaplığı

4

I-5 üzerinde kuzeye doğru ilerlerken gözlerim karanlık otoyoldan benzin göstergesine kayıyor. Normalde gittiğimden daha uzağa gidiyorum ama depom neredeyse yarı yarıya dolu. Teknoloji girişimcilerinin, doktorların ve avukatların yaşadığı seçkin, sahil kenarı mahallelerine gidiyorum. Burada güvende olacağım. En azından suçlu oranına bakılırsa öyle olacak. Seçkin mahallelerdeki tehlike özel güvenlik görevlileri ya da üst sınıfı etkilemeye hevesli polisler. İmtiyaz sahibi olmayanların malikânelerin, havuzların ve lüks SUV'lerin arasına park edip uyumasına izin vermezler. Ama beni tutuklamazlar... değil mi? Büyük ihtimalle benden gitmemi, başka yere park etmemi isterler.

Otoyoldan hız sınırına dikkat ederek çıkıyorum. Ehliyetim de çantamla birlikte gitti, dolayısıyla küçük bir ihlal sebebiyle kenara çekilmek istemiyorum. Sosyal güvenlik numaram olmadan yenisini nasıl çıkartacağım? Ya da Washington'da ikamet ettiğime dair bir kanıtım olmadan? Hatta kim olduğumu bile nasıl kanıtlayacağım? Ama şu an bunun için endişelenemeyecek kadar yorgunum. Sahile doğru sürüyorum, hep okyanus kenarında bir ev istemiştim. Gerçi aklımdaki bu değildi ama yapacak bir şey yok. Bölge tıpkı şehrin kalanı gibi bana yabancı, sakin sokaklardan, görkemli evlerin önünden geçiyorum. Saat

neredeyse sabahın ikisi ve bu profesyonellerin, bu endüstri kaptanlarının uyumaya ihtiyaçları var. İyice dinlenmediğin sürece dünyayı yönetemezsin.

Burası yemyeşil. Büyük ağaçlarla bitkiler malikâneleri gizliyor. Arabamı sürmeye devam ediyorum, korunaklı park alanına doğru ilerledikçe evlerin sayısı azalıyor. Yol, dev sedir ağaçlarının koruduğu, dikenli böğürtlen çalılarıyla çevrili tenha bir noktada sona eriyor. Bir ailenin gün ışığında buraya park ettiğini, kalın çalıların arasından geçip birkaç metre aşağıdaki kayalık sahile doğru yürüdüğünü hayal ediyorum.

Arabayı park edip uyku tulumumu ve viskimi almak için sessizce bagaja doğru ilerliyorum. Hazır gelmişken bahşişlerin kalanlarını –sadece sekiz dolar– bayat çöreklerle birlikte verilen kese kâğıdına koyuyorum. Hepsi çalınmasın diye nakitlerimi farklı yerlerde saklıyorum. Ama bu mahallede başıboş dolaşan suçlular yok. Sürücü koltuğuna oturup bir saniyeliğine huzurun ve güvenliğin tadını çıkarıyorum. Bunu daha önce nasıl düşünemedim? Her şehirde benim durumumda olanların yanına gittim. Göçebe topluluğunun bana güvenlik sağlayacağını sandım. Ama burası daha iyi, daha zekice.

Viskimden bir yudum alıp kapaklı telefonumu tişörtümün koluyla siliyorum. Pil yeterince dolu ama yarın ucuz bir şarj aleti almam gerekecek. Kız kardeşimin numarası hâlâ ezberimde, eskiden onu restoranın sabit telefonundan ararken. Parmaklarım tuşların üstünde oyalanıyor... ama ne diyebilirim ki?

Söyleyebileceğim sadece iki kelime var: Özür dilerim. Ama Teresa özrümü asla kabul etmeyecek. Neden etsin ki? Ona yaptığım düpedüz zalimlikti, bencillikti. Ne kadar çaresiz olduğumun, güvenliğimden, hatta hayatımdan endişe ettiğimin bir önemi yok. Artık onun kardeşi değilim. Bana söylediği son sözler bunlardı.

Şişeden bir yudum daha alıp kendime olan nefretimi bastırmaya çalışıyorum. Telefonu konsola bırakıp bıçağı ku-

cağıma yerleştiriyorum. Her ihtimale karşı. Kırık camdan gelen okyanus sesiyle sakinleşip uykuya dalıyorum.

Sonraki birkaç gece de iş çıkışı arabamı kuzeye sürüyorum, normalde yoğun olan I-5 gecenin ilerleyen saatlerinde tenhalaşıyor. Bu yeşillikler yatak odam oluyor. Hâlâ kaskatı ve her yanım tutulmuş, bazen hafif akşamdan kalma hâlde uyanıyorum ama kafam daha az bulutlu ve gözlerim daha az batıyor. O kadar sessiz o kadar hareketsiz ki etraftaki evlerin boş olduğuna inanmak çok kolay. Hayata dair birkaç belirti var tabii: geceleri havlayarak evini koruyan büyük ve agresif bir köpek, ara sıra lüks araçların uzaktan gelen uğultuları, sabahın erken saatlerinde işe koyulan bahçıvanın çalıştırdığı çim biçme makinesi.

Ama üçüncü sabah alışılmadık bir şey duyuyorum. Yumuşak ama sahile vuran dalgalardan farklı bir ses. Saat kaç? Gökyüzünün soluk pembe rengi şafağın sökmek üzere olduğunu söylüyor. Muhtemelen beş ya da altı. İliklerime işlemiş yorgunluğumu atmak için bir iki saat daha uyumam gerek ama sesi duymaya devam ediyorum. Yatık pozisyondaki koltukta doğrulup ne olduğunu anlamak için kulak kesiliyorum. Bir kadın. Ağlıyor.

Telefonu açınca saatin 05.52 olduğunu görüyorum. *Uyumaya devam et,* diyorum kendime koltuğa yatarak. *Gün ağarırken kumsalda ağlayan yabancı bir kadın seni ilgilendirmez.* Ama kadın susmuyor. Hıçkırıklar sinirlerimi germeye başlıyor. "Özür dilerim," diye bağırıyor. Ardından bir şapırtı duyuyorum.

Kalbim deli gibi çarparken koltukta doğruluyorum. Adrenalin tüm vücuduma yayılıyor, bunu görmezden gelmeme imkân yok. Bu kadın ne yapıyor? Nisan ayındayız, Pasifik okyanusu buz gibidir. Arabadan inip yola bakıyorum. Aşırı büyüyen çalılıklar yüzünden zar zor görünüyor ama aşağı doğru ilerliyorum. Daha oraya varmadan okyanusun hafif

acı ve tuzlu kokusunu alıyorum. Kadının suyun içinde durduğunu görüyorum. Benim yaşlarımda görüyor, saçları koyu renk, parlak. Tıpkı eskiden benim saçlarımın da olduğu gibi. Vücuduna tam oturan pahalı koşu giysileri giyiyor. Hıçkırıkları artık daha hafif ama omuzları titriyor. Gözlerini yumuyor ve ardından suyun altına giriyor.

Belki de yüzüyordur. Ama bu havada, hele de o giysilerle yüzülmez, biliyorum. Yine de hamle yapmadan önce birkaç saniye bekliyorum. Kadın suyun üstüne çıksın da ben de arabama dönüp bir saat daha uyuyayım beklentisi içindeyim. Müdahale etmeme, dikkati üzerime çekmeme gerek kalmamasını umuyorum. Ama çoktan ayakkabılarımı çıkarıp kaygan kayaların üstünde koşmaya başladım bile. Çünkü kadın çıkmadı.

Suya girdiğim anda buz gibi soğuğu hissediyorum. İkimizden birinin soğuğa yenik düşüp uyuşması uzun sürmeyecek. Su belime geldiği anda yüzmeye başlıyorum. Dibe daldığı yer burasıydı ama gitmiş. Yüzerek uzağa derinlere gidiyor olmalı. Nefes alıp suyun altına dalıyorum. Su gözlerim yanarken bedenim şokla sarsılıyor. O sırada kadını görüyorum.

Benden uzağa doğru yüzüyor ama yavaş. Bacaklarını güçsüzce çırpıyor, kolları güçbela hareket ediyor. Belli ki kendinden geçmek üzere. Bir anda hareket etmeyi tamamen bırakıyor ve bedeni gevşiyor. Uzun saçları suyu içinde yılan gibi kıvrılıyor. Birkaç güçlü kulaçla yanına varıyorum.

Uzanıp ceketini tutarak onu yüzeye çekiyorum.

5

Ayaklarım taşlı zemine değdiği anda kendine geliyor. Hareketsiz vücudunun hayat dolduğunu hissediyorum ve aniden benimle mücadele etmeye başlıyor.

"Bırak beni!" diye bağırarak kollarımın arasında kıvranıp debeleniyor. "Ne yapıyorsun?"

"Hayatını kurtarıyorum," diye bağırıyorum.

"Hayır!" diye çığlık atıyor. "Benden uzak dur."

Onu bırakıyorum ama o sırada çoktan kıyıya ulaşmış durumdayız. İkimiz de sendeleyerek sudan çıkıp taşların üstüne yığılıyoruz. Yanımda nefes almaya çalışan kadına bakıyorum. Rengi çok soluk, dudakları maviye dönmüş. Muhtemelen hipotermiye girdi ya da girmek üzere. "Burada bekle," diyorum nazik ama keskin bir tavırla. Kaygan taşların üzerinden patikaya doğru yürüyorum.

Arabam açık, savunmasız ama mahalle hâlâ uykuda. Uyku tulumunu ve viskiyi alıp kumsala geri dönüyorum. Orada büzüşmüş hâlde oturuyor, kollarını kendine dolamış, alnını dizine yaslamış. Uyku tulumunu omuzlarına sardıktan sonra viski şişesini açıyorum. Ona vermeden önce bir yudum alıyorum.

Bir süre baktıktan sonra hiçbir şey söylemeden alıp içiyor. Titremesinin nispeten azaldığını fark edene kadar şişeyi birkaç kez birbirimize veriyoruz. Güneş doğuyor, gün yavaştan ılını-

yor ama ben hâlâ donuyorum. Boğulan kadın durumu görüp beni battaniyenin altına çağırıyor. Fazla samimi görünse de o kadar üşüyorum ki itiraz etmiyorum.

Bir süre sessizce yan yana oturuyoruz. Vücutlarımızın sıcaklığı, viski ve uyku tulumu bizi ısıtıyor. Yüzme derslerinde hipotermiyle mücadele için ıslak giysilerimizi çıkarmamız öğretilmişti ama bu çok tuhaf olur. Ayrıca soğuk suda o kadar uzun süre kalmadık. Viskiden bir yudum daha alıp erkenci bir balıkçının teknesiyle geçişini izliyorum. Ben müdahale etmeseydim balıkçı bu kadını kurtarır mıydı? Ama yüzü ufka dönük hâlde ilerleyen adam bizi görmemiş gibi. Ağladığını duymasaydım kadın boğulacaktı. Tam da amaçladığı gibi.

"Beni bırakmalıydın," diyor. Attığı sesi çığlıklardan ve alkolden dolayı sesi boğuk. "Burada olmak istemiyorum."

"İçgüdüseldi," diye yanıtlıyorum. "Bir sürü yüzme dersi aldım."

Kadın sırıtıp yan gözle bana bakıyor. "Eh, fena çuvalladın."

"Neden?" diye soruyorum. "Neden kendini boğmaya çalışıyordun?"

"Hayatımdan nefret ediyorum."

"Ben de."

"Anlamıyorsun."

Hayır, asıl sen *anlamıyorsun,* demek istiyorum. Tasarım koşu kıyafetleri ve muhtemelen arabam değerinde ayakkabıları olan bu kadının hayatının benimkinden daha kötü olmasına imkân yok. Ama ona elimi göstermeyeceğim. Hem zaten bu bir yarışma değil.

"Evliliğim... toksik. Hastalıklı. Kocam istismarcının teki."

"Boşan," diyorum. "Kendini öldürmene gerek yok."

Kasvetli bir kahkaha atıyor. "Anlamıyorsun."

Haklı, anlamıyorum. İlişki geçmişim iç karartıcı ve yetersiz. İş her zaman ilişkilerimin önüne geçti. Yirmili yaşlarımda

üç yıl boyunca André adında bir adamla yaşadım ama ihmal ve ilgisizlik sebebiyle aşkımız sönüp gitti. Arkadaş olarak ayrıldık. Kanepeyi bana bıraktı. O zamandan beri sevgililerim oldu ama birkaçı gerçek erkek arkadaştı. Hiç zamanım yoktu, kesinlikle önceliğim olamıyorlardı. Kariyerime odaklanırken kimseye bağlanmadan takılmak daha kolaydı.

"Kocam ceza avukatı. Zengin. Üstelik çok güçlü." Şişeden bir yudum daha alıyor. "Ayrıca sadistin teki."

Abartı olabilir –insanlar eşlerine her zaman korkunç isimler takarlar– ama sözleri içimi ürpertiyor. İçimden bir ses bana söylediği her şeyin gerçek olduğunu, bu kadının kocasının istismar ve aşağılamayla tahrik olduğunu söylüyor.

Birden ayağa kalkıyor. "Gitmem gerek."

Dar yolda peşinden gidiyorum, arabamın yanına çıkıyoruz. Bu benim değilmiş gibi davranabilir miyim? Ben de etraftaki muhteşem evlerden birinde oturuyormuş gibi yapabilir miyim? Ama önce arabaya sonra bana bakınca her şeyin açık olduğunu anlıyorum. Bu benim Toyota'm. Burası benim evim.

"Seni bırakmamı ister misin?" diye soruyorum yarım ağız.

Bakışları naylon kaplı camda, gösterge tablosunun üstündeki soğuk kızarmış ekmekte ve konsolda duran ucuz cep telefonumda dolaşıyor. Arka koltuk giysi dolu. Kimisi düzgünce katlı, bazıları gelişi güzel atılmış vaziyette. Ardından ön koltukta bıraktığım bıçağı görüyorum. Arabadan fırladığımda kucağımdaydı. O da fark etti mi acaba?

"Sokağın yukarısında yaşıyorum," diyor gözlerini kaçırarak. "Sekiz yüz metre kare, suyun dibinde. Ama benim için bir hapishane."

"Böyle yaşamaktan iyidir," diye mırıldanıyorum tekerlekli evime bakarak.

"Hayır," diyor. "Değil."

Başka bir şey demeden uzaklaşıyor.

6

Biraz daha uyumaya ihtiyacım var ama sırılsıklamım, saçlarımda yosunlar ve giysilerimle tenimde yeşil balçık var. Puget Boğazı'nın tuzlu kokusu üstüme sindi, duş alıp kıyafetlerimi değiştirmem gerek. Normalde doğru düzgün yıkanmadan birkaç gün idare edebiliyorum ama lokantaya bu hâlde gidemem. Sabahın hafif aydınlığında hızla hareket edip ıslak kotumu çıkarıyor ve siyah taytımı giymeye çalışıyorum. Islak tenime yapıştığından içine girmek için zıplamak zorunda kalıyorum. Dünkü tişörtüm arka koltuktaki yığının üstünde. Yağ kokuyor ve ön tarafında bir hardal lekesi –yoksa yumurta sarısı mı?– var ama en azından kuru.

Kafam dolu ve bulutlu olsa da odaklanmam lazım. Strateji evsizlerin hayatta kalmasının anahtarı. Bu civarda sıcak duş alabileceğim bir halk havuzu olmalı ama nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. Akıllı telefonum duruyor olsaydı Google'da aratırdım ama eski tip telefonum işe yaramaz. Güneye, daha düşük gelirli, daha aşina olduğum mahallelere gitmeye karar veriyorum. Yola koyulmadan önce eşyalarımdan bazılarını kalın çalıların arasına saklıyorum, böylece onları yanımda taşımak zorunda kalmayacağım. Gece buraya geri döneceğim. Burada huzur için uyuyordum... Ta ki kendini boğmaya çalışan bir kadın ortaya çıkana kadar.

Uykudaki malikânelerin yanında geçerken, ormanlık bölgeden çıkıp otoyola girerken aklım hep o kadında. Cama yapıştırdığım naylon aralıksız sallanarak ses çıkarıyor, kaşlarımın arasındaki gerginliğin arttığını hissediyorum. Ölmek, ayrıcalıklı ve lüks hayatından vazgeçmek istemesi için kocasının bir canavar olması gerek. Peki neden boğularak? Kendini öldürmenin daha etkili, daha acısız yolları yok mu? Diğer yandan istismara uğrayan bir kadının buz gibi okyanusta boğulmasının şiirsel doğası inkâr edilmez. Tabii ben engel olmasaydım.

Onunla ilgili çözemediğim bir şey vardı... Onu sudan çıkardıktan sonra, kaygan kayaların üstünde sırılsıklam, titreyerek otururken bile... bir zarafeti, bir inceliği vardı. İkimiz de sırılsıklamken yanına oturup şişeyi aramızda dolaştırırken onun büyüsüne kapıldığımı hissetmiştim.

Sanırım çaresizce bağ kurmak istiyorum. Hayatım heba olurken arkadaşlarım fareler gibi kaçıştı. En yakın arkadaşım, kız kardeşim benden nefret ediyor. Kaybedene dek sonsuza kadar süreceğini zannettiğim o yakınlığı, o bağı özlüyorum. Her şeyi mahveden benim. Hepsi benim suçum. Ama bu onları özlemeyeceğim anlamına gelmiyor.

Şehre yaklaşırken trafik yoğunlaşmaya başlıyor. Seattle'ın kalbini geçip tanıdığım topraklara doğru ilerliyorum. Aynı duşu sık kullanmamaya çalışırım –iyi niyetleri bir noktaya kadar suistimal edilebilir– ama yorgunluk zihnimi o kadar bulanıklaştırdı ki otomatik pilotta sürüyorum. Bir anda kendimi aynı park yerinde buluyorum. Sıcak su ve sabun o kadar çekici geliyor ki içeri giriyorum.

"Merhaba," diye mırıldanırken berbat görüntümün farkındayım. "Geçiş kartımı kaybettim."

Bu kez bankoda kalın kaşlı, gri saçlı bir adam var. İfadesi sert, yüzüne geçmişin izleri kazınmış. Daha ilk görüşte bu adamın kalbinde merhamete pek yer olmadığını anlıyorum.

"Bu havuza sadece ödeme yapan müşteriler girebilir," diyor aksi bir sesle.

"Ödeme yapacağım," derken bahşiş paralarını çıkarmak için elimi cebime atıyorum. "Sorun değil."

"Hayır," diye hırlıyor nasırlı eliyle dışarı çıkmamı işaret ederek. "Buraya yüzmeye gelmedin. Çık dışarı."

Numara yapacak enerjim yok. "Lütfen," derken gözlerimin yaşardığını hissediyorum. "Sadece duş alıp gideceğim."

Bana nefretin eşiğinde bir tiksintiyle bakıyor. "Burası sığınma evi değil. Serserilerin girmesine izin yok."

O sırada neşeyle sohbet eden iki kadın içeri giriyor ama bana yaklaşırken duruyorlar. Temiz saçları atkuyruğu yapılmış, ciltleri nemlendiriciyle parlıyor. Kısa süre önce restoranımı dolduran kadınlara benziyorlar. İşimi özgüvenle yürütmeme, personel ve müşterilerle olan ilişkime, bundan duyduğum bariz neşeye hayran kalırlardı. Memnuniyetlerini kontrol etmek için masalarına gider, müesseseden içki ikram ederdim. Belki de yerimde olmak isterlerdi. Ama şimdi bu kadınların gözlerinde ürkek bir bakış görüyorum. Ve acıma.

Bu, bankodaki adamın beni küçümsemesinden beter bir his.

Binadan hızla çıkıyorum.

Sonunda spor salonu olan bir YMCA[1] bulup duşu kullanmak için ödeme yapıyorum. Sonra çamaşırhaneye gidiyorum, giysilerim ve uyku tulumum yıkanıp kururken ben de bir sandalyede kestiriyorum. Ardından iş başı yapıyorum. Neşeli görünmeye çabalıyorum ama bu bahşişlerimi artırmıyor. Mesaimin sonuna doğru çabalamayı bırakıyorum. Gecenin azıcık kazancını cebime koyup kuzeye, o lüks mahalleye, tenha noktama doğru yola çıkıyorum. Çalıların arasına sakladığım çantaları karanlıkta bulmaya çalışıyorum. Hâlâ oradalar, kimse

1 YoungMen's Christian Association (Genç Hıristiyan Erkekler Birliği) –*y.h.n.*

dokunmamış. Hepsini arabaya koyuyorum, koltuğumu yatırıp uyuyorum. Derin bir uyku. Ta ki o sesi duyana kadar.

Başımın yanındaki cama sertçe vurulması beni kendime getiriyor. Doğruluyorum, elim kucağımdaki bıçağı arıyor. Sapı kavradığım sırada doğan güneşin arkadan aydınlattığı pencereme dayalı yüzü görüyorum. Polis, hırsız ya da bir tecavüzcü değil. Bu o.

Boğulan kadın.

7

Arabamın kapısını dikkatle açıp dışarı çıkıyorum. Sabah göğü şeftali renginde. İnsanın içini umutla dolduruyor, serin havanın ılınacağı şimdiden hissettiriyor. Kadının üstünde başka bir pahalı koşu giysisi var, koyu renk saçları makyajsızken bile kusursuz görünen yüzünde geriye doğru toplanmış. Ama şimdi daha farklı, daha yumuşak görünüyor. Gülümsüyor.

"Sana teşekkür etmediğimi fark ettim," diyor. "Beni kurtardığın için."

"Sorun değil."

"Ölmek istediğimi sanmıştım. Ama istemiyorum. Beni bulduğun için minnettarım."

Omuz silkiyorum çünkü gerçekten söyleyebileceğim başka bir şey yok.

Kadın sırtındaki küçük çantayı çıkarıp fermuarını açıyor. "Sana bir şey getirdim. Teşekkür etmek için." Avucuma küçük bir obje bırakıyor. Pürüzsüz, beyaz nesnenin ortasında bir delik var.

"Bu bir netsuke," diye açıklıyor. "Geleneksel olarak Japon erkekleri kimonoların bağlamak için kullanırlar. Kemikten oyuluyor."

Minik heykelciğe bakıyorum: Sarılı hâlde duran karmaşık bir yılan figürü. "Kocam bunları topluyor," diyor kadın. "Bu on dokuzuncu yüzyılın başlarından bir parça."

Bir küçük sandviçi tercih ederdim. Ya da latte. "Teşekkürler."

"Oldukça değerli. Ne kadar ettiğini bilmiyorum ama imzalı bir parça." Arkasını çevirince sanatçının Japon harfleriyle yazılı ismini görüyorum. "İstersen sat. Ya da sakla. Yeniden ayaklarının üstünde durmaya başladığında onu yeni evinde bir yere koy."

Değerinin ne olduğunu merak ediyorum. Ama sormak kabalık olur. Bunun için yüz dolar bile verseler satarım. Düşünceli davranışını takdir ediyorum ama şu anda para bir biblodan daha önemli.

"Ve..." diyerek çantanın diplerine inip kahverengi bir kese kâğıdı çıkarıyor. "Kahvaltı."

Bunu daha çok sevdim. Midem yemek vaadiyle guruldamaya başlıyor. Bedava yemek.

"Kumsalda birlikte yiyelim mi? Gün doğumunu izlerken?"

Ben daha cevap veremeden patikaya doğru ilerliyor. Omzunun üstünden bana sesleniyor. "Araban güvende. Her sabah burada koşuyorum. Kimse gelmez."

Onun peşinden okyanusa doğru yürüyorum.

Dalgaların sürüklediği, soluklaşıp griye dönen bir kütüğünün üstüne oturuyoruz. Kadın kese kâğıdını açıyor. "Ben Hazel," diyor tahıl kaplı bir çöreği bana uzatırken. "Bunları birkaç gün önce pişirdim. Benjamin fark etmeden taze bir şey hazırlayamazdım."

Benjamin. Koca. Sadist.

"Pekâlâ, senin hikâyen ne?" diye soruyor kucağıma parlak kırmızı bir elma bırakırken. "Neden arabanda yaşıyorsun?"

Ona başarılı bir restoran işletmecisi olduğumu söyleyecek miyim? Nihayet hayalimi gerçekleştirdiğim sırada COVID'in

vurduğunu? İşimi sürdürebilmek adına gücümün yettiği –meşru sonra yasa dışı ve en son olarak ahlak dışı– her şeyi yaptığımı? Yapamam. "Pandemi," diye mırıldanıyorum çöreğimi ısırdıktan sonra. Yumuşak, nemli ve içi fıstık ezmesiyle bal dolu. Çocukluğumun lezzetini alıyorum, boğazım daha basit zamanların özlemiyle tıkanıyor.

"Bir sürü insanı kötü etkiledi," diyor ufka bakarak. "Ama Benjamin parasına para kattı."

"*Senin* hikâyen ne?" diye soruyorum. "Sen ne yapıyorsun?"

Bana dönüyor. "Bana söyleneni yapıyorum."

"Benjamin'in söylediklerini mi?"

Gözlerini denize çeviriyor. "Evet."

"Senin de muhakkak bir hayatın vardır."

Bir soruyla karşılık veriyor. "Adın ne?"

Her nedense tereddüt edip ona sahte bir isim söylemeyi düşünüyorum. Ama sonunda, "Lee," diyorum.

"Evet, Lee, ilişkim kendime ait bir hayatım olmasına izin vermiyor."

"Anlamıyorum."

Bileğindeki Apple Watch'a bakıyor. "Kahretsin." Ayağa kalkıyor. "Altı buçukta evde olmalıyım."

"Neden?"

"Cezalandırılırım."

"Bu kulağa bir evlilik gibi gelmiyor, Hazel. Daha çok efendi ve köle ilişkisine benziyor."

"Zaten tam olarak böyle."

Ben ciddi olup olmadığını soramadan kayaların üstünden yola doğru ilerlemeye başlıyor.

8

Ertesi gün maaş günü. Aynı zamanda benim izin günüm ama paramı almak için erkenden lokantaya gidiyorum. Hazel'ın yine gizlice kahvaltı getirmek, birkaç dakikalığına yârenlik etmek için gelmesini ummuştum ama gelmedi. Acaba Benjamin sadece belirli sabahlarda koşmasına mı izin veriyor? Belki de bir bedava yiyecek ve bir biblo hayatını kurtardığım için yeterli bir teşekkür.

Randy bana bir zarf uzatıyor, ne kadar hafif olduğunu fark ediyorum. Ben yasa dışı bir işçiyim bu yüzden bana ne kadar isterse o kadar öder. Gerçi belli bir miktar üzerinde anlaşmıştık, bu yüzden aldığım para camımı onarmama yeter de artar. Uncle Jack'in lokantasından birkaç kilometre uzaktaki bir tamircide randevum var. Telefondaki adam bana aynı gün teslim için bir fiyat verdi. Arabamı tamir ettirmek için ona biriktirdiğim bütün paramı verirdim. Geceler artık açıkta uyunamayacak kadar soğuk ve güvenli de değil. Eski bir mahkûm, uyuşturucu satıcısı ya da daha beteriyle aramda sadece bir duvarın olacağı bir pansiyonda kalmaya da korkuyorum. Gururum hâlâ sığınma evine gitmeme izin vermiyor.

Tamirhanenin ilk müşterisiyim. Tulum giymiş dört tamirci ofiste aylak aylak gezinip kahve içerek gevezelik ediyor. İçeri girerken, "Aramıştım," diyorum. "Camımın değişmesi

gerek. Bugün." Anahtarları uzatıyorum. Seyrek, gri saçlarını atkuyruğu yapmış yaşlı bir adam öne çıkıp anahtarları alıyor.

"Ben yaparım ama sana pahalıya mal olur."

"Biliyorum."

Donuk gözleri beni süzüyor, kaşı şüpheyle kalkıyor. "Paran var mı?"

Fakirliğim soluk tenimde, taranmamış saçlarımda, buruşuk kıyafetlerimde kendini gösteriyor. Zaman içinde yetkinliğim, özgüvenim ve becerikliliğim görünmez bir hâl aldı. Artık zayıf, çaresiz ve meteliksiz görünüyorum. "Var," diyorum sertçe.

Kahve fincanını bırakıyor. "Tamam. Gün sonunda gelip alabilirsin."

"Bekleyeceğim."

"İyi." Bana kahve sürahisinin, bir yığın kâğıt bardağın ve bir süt tozu kavanozunun bulunduğu köşeyi işaret ediyor. "Kahve müşterilere ücretsiz."

Diğer adamlar isteksizce dağılıyor, varlığım onları rahatsız ediyor. Kendime bir bardak kahve dolduruyorum, süt tozu ekleyip tahta çubukla karıştırıyorum. Tadı berbat ama açlığımı bastırıyor. İzin günlerimde bedava yemek hakkım yok bu yüzden en ucuz şekilde karnımı doyurmak için strateji geliştirmeliyim. En azından bekleme alanı güvenli ve sıcak, beni buradan kovalayacak kimse yok. Sonuçta müşteriyim. Günümü burada geçirebilirim.

Üçüncü kahvenin ardından yavaş yavaş kendini hissettirmeye başlıyor. Boğazımdaki kaşıntıyı bu iğrenç sıvıya bağlıyorum. Ama bunu bir üşüme ve kemiklerimi sızlatan bir ağrı takip edince hastalandığımı anlıyorum. Soğuk algınlığı ya da büyük ihtimalle grip. Bir virüse yakalanmış olmam şaşırtıcı değil. Yetersiz besleniyorum, yorgunum ve Hazel'ı kurtarırken ciddi soğuk yedim. Ama hasta olamam. Bu şartlar altında sağlıklıyken bile hayatta kalmak yeterince zor.

Tavuk suyuna çorba, çay ve soğuk algınlığı ilacına ihtiyacım var. Rahat bir pozisyonda on iki saat deliksiz bir uyku çekmeye ihtiyacım var. Ama bu bölgede bunları nerede bulacağımı bilmiyorum üstelik ayakta ve yarı tetikte olmam gerek. Burası bir iş yeri. Büzüşüp hırkamı sıkıca kendime doluyorum. Sadece bir anlığına gözlerimi kapatıp kendime acımama izin veriyorum. Evren yaptıklarım için beni cezalandırıyor. Bu sefaleti hak ettim.

Bir ara tamircilerden biri yanında bir müşteriyle içeri giriyor. Birlikte tezgâha doğru yürüyüp çatlak ön camın tamiri için pazarlık yapıyorlar. Bakışlarımı öne eğip soğuk kahveme odaklanıyorum. Hafifçe titriyor olmama rağmen iki adam da benim farkında değil gibi. Kendime daha sıkı sarılıp kollarımın arkasını ovalıyorum. Klima mı açık? Neden bu kadar üşüyorum?

Tamirci tamirhane kısmına geri dönerken müşteri kapıya yöneliyor. Önümden geçerken ona bir bakış atıyorum. Boyu ortalama uzunlukta ama dikkat çekecek kadar formda, üzerinde soluk bir kot ve kaslı vücudunu gösteren ince bir tişört var. Kaslı kolları dövmelerle süslenmiş, elle çizilmiş bir kafatası görüyorum. Adam benim yaşlarımda, belki biraz daha genç. Eskiden böyle bir adama gülümseyebilir hatta onunla flört edebilirdim. Ama adam bana baktığında gözlerimi kaçırıp huzursuzca kıpırdanıyorum. Hissettiğim kadar, hatta belki de daha kötü görünüyor olmalıyım.

Adam gidip yalnız kaldığımda dizlerimi göğsüme çekip başımı üzerine yaslıyorum. Vücudum zonkluyor, sinüslerimde hiç kesilmeyen bir baskı var. Dün geceden beri yemek yemedim ama pek iştahım da yok. Yine de bir şeyler yemek midemin daha az bulanmasını, başımın daha az dönmesini sağlayabilir.

Ön kapı açılınca başımı kaldırıyorum. Gelen o, az önce çıkan müşteri. Geri geliyor ve doğrudan bana bakıyor, kaşları

çatık, dudakları ince bir çizgi hâlinde. Bana elini uzatıyor. Avucunda bir portakal var.

Göz göze geliyoruz ve onun gözlerinde acıma ya da küçümseme değil sadece insani bir nezaket görüyorum. Göz rengi dikkatimi çekiyor: Yeşil ve altın rengi beneklerle dolu ela. İkramını kabul ediyorum. Sadece bir portakal olsa da boğazımın düğümlenmesine yetiyor.

"Teşekkürler."

Başını hafifçe öne doğru sallayıp gidiyor.

Pek iyi bir portakal değil –biraz lifli– ama iştahla yiyorum. Suyu ellerimden aşağı akıp bileğimdeki çizikleri yakıyor. C vitamininin bedenimde dolaştığını hisseder gibiyim ve mucizevi bir iyileşme için dua ediyorum. Portakal bitince üzerinde sadece personel için yazan bir tuvalet bulup içeri giriyorum. Ucuz aynada perişan yansımamı görüyorum. Suyu ısınana kadar akıtıp yapış yapış ellerimi ve ağzımı yıkıyorum. Dişlerim portakal lifleriyle kaplı ama diş fırçam arabamda. Saçlarıma dokunup düzleştirmeye çalışıyorum ama fayda etmiyor. Pes edip bekleme alanına geri dönüyorum.

Saçlarını atkuyruğu yapmış tamirci geldiğinde kendimi çok daha zayıf, hasta ve üşümüş hissediyorum. Sanki boğazım kapanıyor ve sinüslerim zonkluyor. "Camınız tamir edildi," diyor anahtarları tezgâhın üstüne bırakırken.

"Harika." Ona doğru yürürken yer ayaklarımın altından kayıyor. Neyse ki düşmeden tezgâha varıyorum.

"İyi misiniz?" diye sorsa da aslında beni umursamıyor. Bekleme alanında bir kadının bayılması işi için kötü olur.

"Evet. İyiyim."

Eski tip bir yazar kasada tuşlara basıp toplam rakamı söylüyor. Hırkamın cebindeki zarfı alıp içinden para çıkarıyorum. Titreyen ellerimle sayıyorum. Adam parayı benden aldıktan sonra tekrar sayıyor, ardından kasaya koyuyor. Kalanları cebime koyup ona teşekkür ettikten sonra çıkıyorum.

Arabam artık güvenli. İstediğim her yere park eder ve güvende olurum. Büyük ölçüde endüstriyel olan bu bölgede rahatsız edilmeden dinlenebileceğim bir ara sokak bulacağım. Ama uyumadan önce biraz çorba içmeliyim. Yarın çalışmam gerek. Bir vardiyayı bile kaçırmayı göze alamam. Anahtarı çevirip garajdan çıkıyorum ama sokağa gelince duruyorum. Camıma vuran, bileğimi yakalayan, çantamı çalan o el aklıma geliyor. Kolumdaki çiziklere bakıyorum, hâlâ şiş ve kırmızı. Sonra Hazel'ı düşünüyorum.

Direksiyonu kuzey bağlantı yoluna kırıyorum.

9

RESTORANIN BEBEK GİBİ olduğu söylenir. Sürekli ilgi ister, uzakta olduğunuzda aklınız onda kalır ve en kötü zamanlarda, yorgunluktan ve hayal kırıklığından ağlamak istediğinizde bile onu dünyalara değişmezsiniz. Ben de Aviary için böyle hissediyordum. Bir işten fazlasıydı. Benim tutkum, gerçek aşkım, sosyal hayatım, ailemdi.

Eski arkadaşlıklar ihmal ve program yapmada yaşanan zorluklar nedeniyle silinip gitti. Patron olarak kendimi ekibin kalanından uzak tutmalıydım ama her gecenin sonunda birlikte yemek yer, tekila içer, kart oynardık. Parti verir gibi. Aile gibi. Sıklıkla saat 03.00 hatta 04.00'e kadar eve gitmezdim. Bazen eve giderken yanımda biri olurdu. Sağlıklı bir hayat değildi ama... çok eğlenceliydi.

Ortadan kaybolduğumda, kapıları kapayıp gittiğimde bu insanlar için endişelendim. Pirinci, unu, fasulyeyi, peyniri, yağı ve çikolatayı bölüştürerek elemanlar için yiyecek kutuları hazırladım. En pahalı kırmızı şarap şişesini müdür için ofiste bıraktım. Aşçı yardımcım en iyi tekilayı aldı. Her birine bir not iliştirdim:

Teşekkürlerimle,
Lee

Sonra da Damon elimi kıramadan ortadan kayboldum.

Aviary işim olduğu kadar kimliğimdi de. Ben restorandım ve restoran da bendi. Bu yüzden dayanmaya çalıştım. Bu yüzden kardeşime ihanet ettim. Çünkü onsuz kaybolmaktan, yok olmaktan korkuyordum.

Korktuğum da başıma geldi.

Bazen kopan bir uzuv, ölen bir sevgili ya da evcil hayvan için duyulan acı gibi hayalet bir his. Bazen fiziksel bir acı. Belki de parmağımdaki kırık kemiklerin sızlaması. Kemikler çoktan kaynadı ama soğuk ve nemli havalarda ağrısı geri dönüyor.

Camıma vurulmasıyla uyanıyorum ama fırlamıyorum, bıçağa uzanmıyorum. Dışarıda kimin olduğunu, bana ne yapacağını umursamayacak kadar hastayım. Öldürülmek içinde bulunduğum sefaleti sona erdirebilir. Şaka yapıyorum... Kısmen. Camdan bakan yüz tehlikeli değil. Endişeli, merhametli ve güzel.

Kapıyı aralıyorum. "Hey."

"Tanrım, Lee. Berbat görünüyorsun." Hazel elini yanağıma koyuyor. "Yanıyorsun sen."

"Saat kaç?" Kapaklı telefonumu almak için konsola uzanıyorum. "İşe gitmem gerek."

"Saat altıyı çeyrek geçiyor. Nerede çalışıyorsun?"

"Uncle Jack'in yeri. Beacon Hill'de bir lokanta."

"Ara onları. Yerine birini bulsunlar. Çok hastasın."

Gözlerine bakıyorum, sesim kendinden emin. "Bir gün bile olsa işe gitmemeyi göze alacak durumda değilim."

"Benim yüzümden oldu, değil mi?" Kollarını göğsünde kavuşturup beni izliyor. "Beni sudan çıkartmaya çalışırken üşüttün. Şimdi de hasta oldun."

Omuz silkiyorum. "Etrafta dolaşan bir mikrop var."

"Sana kruvasan getirdim." Bana daha önce fark etmediğim yağlı bir kese kâğıdı uzatıyor. "Mesain kaçta başlıyor."

"Dört."

Dudaklarını birbirine bastırıp düşünüyor. "Şimdi eve gitmeliyim ama sonra yine gelmeye çalışacağım, sana bir şeyler getiririm... çorba, ilaç, C vitamini. Başka bir şey ister misin?"

"Çay."

"Anladım." Saçlarımı yaralı bir köpeğin tüylerini okşar gibi okşuyor. İlgi, insani dokunuş çok hoş. "Kahvaltını et sonra da uyu."

Beni evine davet etmesini umarak gözlerimi kapatıyorum. Bana yumuşacık şiltesi, temiz çarşaflarıyla misafir yatağında bir iki saat de olsa dinlenmemi teklif etmesini. Ama beklentimi boşa çıkarıyor. Onu suçlayamam.

Hazel kapıyı kapatıp koşmaya başlarken ben de uykuya dalıyorum.

10

Saat üç buçukta lokantaya gittiğimde kendimi yine insan gibi hissediyorum. Boğazım hâlâ ağrıyor ama Hazel'ın getirdiği soğuk algınlığı ilacı sinüslerimi açtı ve ağrılarımı yatıştırdı. Söz verdiği gibi siyah bir Mercedes'le geri döndü. Üzerinde şık bir kot, havalı beyaz spor ayakkabılar, tişört ve hoş kesimli bir blazer ceket vardı. İçi dolu kanvas bir çanta taşıyordu: ilaç, pastil, C vitamini, saklama kutusunda çorba, kâğıt bardakta çay ve bir sürü kozmetik ürünü.

"İyi göründüğünde iyi hissedersin," dedi. "Biraz makyaj yapmama izin ver."

İhtiyacım olan sıcak bir duş ve saç kurutma makinesiydi ama Hazel pes etmedi. Yolcu koltuğunda yanıma oturdu, yüzümü kokulu yüz temizleme mendiliyle sildi. Ardından cildime nemlendirici sürüp hafif bir makyaj yaptı. Dokunuşları rahatlatıcı, hatta belki tedavi ediciydi. Saçlarımı tararken gözlerimi kapayıp Teresa'yı düşündüm. Küçükken kız kardeşim saçlarımı örerdi, koyu renk saçlarımla uğraşırken parmakları kafa derimi gıdıklardı. Ben de onunkileri örmeye çalışırdım ama sonuç o kadar iyi olmazdı. Anılar boğazımı düğümlüyor.

Hazel işini tamamlayınca dikiz aynasını bana doğru çevirdi. "Muhteşemsin."

Yüzümü inceledim: kalem çekilmiş gözler, pembe yanaklar, parlak dudaklar. Muhteşem abartıydı ama hoş görünüyordum. Daha önemlisi sağlıklı görünüyordum.

Önüne yeni bir bardak Sprite koyduğum Lewis bana bakıyor. Makyaj yaptığımı mı fark etti? Bakışlarında bir onaylama, hatta takdir var ama ön kapının açılmasıyla arkasını dönüyor, önce iş. Ancak içeri giren adamın uyuşturucuyla işi yok. Barın diğer ucuna oturuyor ve ben de onu menüyü uzatıyorum.

"Kahve?"

"Evet, lütfen." Başını kaldırıyor, göz göze geliyoruz. Gözleri floresan ışığında altın gibi parlıyor. Bu o. Dün tamirhanede bana portakal veren adam. Acaba beni hatırlıyor mu?

Kahve sürahisini alırken tuhaf bir utanca kapıldığımı hissediyorum. Bu öyle çok büyük bir tesadüf sayılmaz. Adam ön camını buralarda tamir ettiriyordu, muhtemelen yakınlarda yaşıyor. Ama onun minik, nazik jesti çok anlamlı, çok ihtiyaç duyduğum bir şeydi. Şimdiyse burada, çalıştığım lokantada. Ben de şu an şeye göre... yani uzun bir süredir olmadığım kadar iyi görünüyorum. İçimde uykuda olan bir şey kıpırdanıyor.

Ona bir fincan kahve dolduruyorum. "Bu lokantanın en iyi yemeği hangisi?" diye soruyor.

"Hepsi aynı," diyorum. "Basit şeylerden vazgeçme. O zaman sorun olmaz."

"Yani Tayland usulü körili karidesten uzak mı durayım?"

"Kesinlikle."

Gülümsediğinde ela gözlerinde bir parıltı oluşuyor. Beni tamirhanedeki perişan kadın olarak mı hatırlıyor? Öyleyse bile bir şey demiyor. Biftekli sandviç, kızarmış patates ve kola siparişi veriyor.

"Güzel seçim."

"Güzel tavsiye."

Siparişini mutfağa bildirdikten sonra diğer masalarla ilgileniyorum ama varlığı dikkatimi dağıtıyor. Tezgâha dönmek,

içecekler ve baharatlarla ilgilenmek, onun etrafında dolanmak için bahaneler buluyorum. Bakışları beni takip ediyor, en azından ben öyle olduğunu umuyorum. Dönüp ona bakamam. İçimin bir ergen gibi kıpır kıpır olduğunu hissediyorum, dudaklarımda mahcup bir tebessüm var. Siparişi hazır olduğunda tabağı önüne bırakıyorum.

"Teşekkürler, Lee." Yaka kartımdan adımı okuyor.

Soru sorar gibi, "Rica ederim?.." diyerek onu adını söylemeye zorluyorum.

"Jesse," diyor. Gülümserken sol yanağında bir gamze oluşuyor. "Tanıştığımıza memnun oldum. Tekrar."

Demek hatırlıyor. "Portakal için teşekkürler. Dün çok hastaydım."

"Belli oluyordu. Şimdi daha iyi misin?"

"Evet."

"Daha iyi görünüyorsun. Yani harika görünüyorsun. Dün de kötü görünmüyordun sadece şeydin... hasta."

Flört ediyoruz. Kullanılmayan bir kas gibi sert, tuhaf ama yine de sırıtıyorum ve göğsümde bir hafiflik hissediyorum. "Beni o portakal iyileştirmiş olmalı."

"Doktor olmalıydım."

"Lee!" diye bağırıyor Randy. "Masa on dört para üstü bekliyor."

"Yakalandık," diyor Jesse iş birlikçi bir ifadeyle. Ben de ona göz kırpıp bekleyen masaya gidiyorum.

Kendimi diğer müşterilere odaklanmaya zorluyorum, işimi kaybetmek gibi bir lüksüm yok. Ben masadan masaya ve mutfağa koşarak işimi yaparken Randy beni izliyor. Jesse hâlâ barda, hâlâ sandviçini yiyor, hâlâ görüş alanımda. Onu izlemek –kahvesini tazelemek, tatlı önermek– işimin bir parçası. İnce tişörtünün altından geniş omuzlarını, ensesindeki kahverengi buklelerini fark etmeninse işimle alakası yok. Tabağını ileri itince ona doğru gidiyorum.

"Başka bir şey ister misin?" diye soruyorum.

"İşin kaçta bitiyor Lee?"

"Gece yarısı."

"Geri geleceğim. Bir yerlerde bir şeyler içebiliriz."

Hayır demeliyim. Hastayım, ilaçları alkolle karıştırmamalıyım. Hem mesai bitince ertesi gün ayakta kalmamı sağlayacak bedava yemek hakkım oluyor. Ama bu adama bir mıknatıs gibi çekiliyorum. Bana kendimi eskisi gibi hissettiriyor. Yine çekici bir kadın gibi.

"Kulağa güzel geliyor," diyorum ve gülümsüyorum.

//

YANAĞIMIN ALTINDAKİ YASTIK yumuşak, battaniyenin altına kıvrılıyorum. Uyumaya devam etme niyetindeyim ama perdelerin arasından sızan bahar güneşi bana sabah olduğunu, kalkmam gerektiğini söylüyor. Boğazım hassas, ağzım açık uyumaktan dilim damağım kurumuş. Suyumu almak için yan dönerken sırtım ağrıyor. Ne de olsa hafifçe geriye yaslanarak uyumaya alıştı; uzun süredir yatmamıştım. Aniden doğrulup nerede olduğumu anlamaya çalışıyorum.

Dört çekmeceli hurdası çıkmış bir şifonyer ve dengede durmayan bir komodinle maskülen bir yatak odasında tek başımayım. Köşede birkaç ağırlık ve bir de akustik gitar çantası duruyor. Giysiler parke zeminin üstüne saçılmış: rengi solmuş kotlar, tişörtler ve birkaç atlet... Dağınıklık arasında kendi siyah tişörtümle kotumu tanıyorum.

O zaman hatırlıyorum: Jesse. Lokantadan birkaç blok ötedeki bir bara içki içmeye gitmiştik. Ben arabamı Uncle Jack'in arkasındaki otoparkta bırakmıştım ve onun Audi'sine bindik. Kola ya da soda sipariş etmeliydim ama aşırı gergin ve heyecanlıydım. Bir viskinin sinirlerimi gevşeteceğini, beni çekici ve esprili yapacağını düşündüm. Elbette içki toleransım her gece içtiğim bir kapaktan daha fazlaydı ama soğuk algınlığı ilaçları ve hastalığımla birleşince demek ki beni uyuttu.

Sütyen ve külotumla iki kişilik yataktan kalkıyorum, kıyafetlerimi alıp giyinmeye çalışıyorum. Bir tuvalet bulmam ve Jesse beni görmeden çişimi yapıp toparlanmam lazım. Seks yapmadık, hatta öpüşmedik bile –*o kadarını* hatırlıyorum– ama yine de utanıyorum. Kim ilk randevusunda uyuyakalır? Hem de bir içkiden sonra? Her ne kadar yatak odasında ayna olmasa da berbat göründüğümü biliyorum.

Odanın kapısını aralayıp dairenin içine göz atıyorum. Kömür rengi kanepe boş ama bir ucunda yastık diğer ucunda darmadağınık bir battaniye var. Demek geceyi burada geçirdi. Oturma odasının kalanı devasa bir TV ve bir dizi oyun konsoluyla kaplı. Sağ tarafta ucuz, tek çekmeceli bir masa, bir dizüstü bilgisayar ve birkaç kinezyoloji kitabının bulunduğu dar girinti çalışma odası görevi görüyor. Tipik bekâr evi. Ama Jesse tipik biri değil. Dün gece araba kullanacak hâlde olmadığım konusundaki ısrarı çok tatlıydı. Beni evine getirmesi, giysilerimi çıkarmama yardım etmesi, beni yatağına yatırması, odadan çıkmadan önce alnımdan öpmesi şahaneydi. Şimdi nerede peki? Onu aramaya gitmeden önce banyonun kapısının aralık olduğunu görüyorum ve hızla içeri giriyorum.

Banyo küçük, dairenin kalanı gibi eski. Pembe malzemeler, aşınmış parke ve sararmış boya Jesse'nin kullandığı pahalı Audi'yle uyumsuz. Ama bir erkeğin evinden çok arabasına para harcadığı duyulmamış şey değil. Tuvaletimi yapıp lavabonun üstündeki aynaya koşuyorum. Ah. Hazel'ın dün yaptığı makyaj dağılmış. İyi marka bir yüz temizleyiciyle (belli ki Jess cilt bakımına da para harcıyor) yüzümü yıkıyorum. Cildimin gerildiğini hissetmesem de daha iyi görünüyorum. Parmağıma biraz diş macunu sıkıp dişlerimi fırçalıyorum. Banyo tezgâhında benimki gibi dalgalı saçlar için mükemmel olan bir fırça var, onunla saçlarımı tarıyorum. Kotumun cebinde bulduğum bir lastikle saçlarımı tepeden topluyorum.

Dışarı çıkıp ev sahibinin sesini duymaya çalışıyorum ama ortam sessiz. Sadece borulardan gelen tıkırtı ve dışarıdaki trafiğin uzaktan gelen uğultusu duyuluyor. Oturma odasının güneşliklerinin arasından bakınca penceredeki kalın demir parmaklıkları görüyorum. Daire zemin katta ve iç karartıcı bir ara sokağa bakıyor. Belli ki soygun bu mahallede bir sorun. Yine de kesinlikle bir arabada yaşamaktan daha güvenli.

Küçük mutfağa geçiyorum, tek pencereden giren güneşi dört mevsim yeşil kalan büyük bir ağaç engelliyor. En azından burada parmaklıklara duyulan ihtiyaç ortadan kalkmış. Jesse'nin neredeyse hiç elektronik aleti yok. Kenarları kırık ahşap tezgâh takviyeler ve protein tozlarıyla kaplı. Yatak odasındaki ağırlıkları ve Jesse'nin kaslı vücudunu düşününce formda, sağlık bilinci olan bir adam olduğunu anlıyorum. Uncle Jack'inki gibi yağlı yemekler servis eden bir lokantada ne işi vardı? Belki de... tesadüften fazlasıydı. Acaba beni mi arıyordu? Bu olasılık göğsümde bir kıpırtıya neden oluyor ve kendi kendime gülümsüyorum.

Buzdolabına bakıyorum. Kabalık biliyorum ama dün gece boş mideye içtiğim viski yüzünden midem bulanıyor. Buzdolabında vitaminler, badem sütü, plastik kutuda ıspanak ve iki elma var. Birini alabilir miyim? Sorun eder mi? Yine de uzanıp alıyorum, musluğun altında yıkayıp ısırıyorum. Sert, sulu. Gözlerimi kapayıp tatlı elmanın keyfini çıkarıyorum. Sıcak bir mutfakta taze meyveyle yaşadığım bu an eski hayatımda doğal karşılayacağım bir şeydi. Ama artık öyle değil.

Kanepeye geçiyorum, battaniyenin altına kıvrılıp elmayı yiyorum. Bekliyorum. Sonra biraz daha bekliyorum. Çekirdeği kemirirken paniklemeye başlıyorum. Ya Jesse gelmezse? Belki de işe gitti ve sekiz ya da dokuz saat kadar geri gelmeyecek. Nerede olduğumu bilmiyorum. Arabama nasıl gideceğim? Lokantadan ne kadar uzaktayım? Seattle'ı hâlâ çok iyi bilmiyorum ve akıllı telefon olmadan kaybolurum. Dünkü bahşişler taksiye

binmeme yeter mi? Yetse bile taksiyi nereye çağıracağımı bilmiyorum. Aklımı kaybetmenin eşiğine geldiğim sırada kilitte anahtar sesi duyuyorum.

Jesse içinde iki kahve ve bir kese kâğıdı olan karton bir tepsiyle içeri giriyor. "Uyanmışsın," diyor kanepeye doğru gelirken. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim." Doğru sayılır. "Dün gece için üzgünüm."

"Çay." Bir bardağı bana uzatıyor. "İçinde bolca bal var. Boğaza iyi gelir." Yanıma oturuyor. "Neden üzgünsün."

"Normalde ilk buluşmada uyumam." *Buluşma*. Sadece bir içkiydi, randevu değil. Kendimi aptal gibi hissediyorum.

Jesse içeceğinden bir yudum içiyor, güçlü kahve kokusunu alıyorum. "Hastaydın. Anlaşılır bir durum." Elini kese kâğıdına sokup kafam büyüklüğünde bir çörek çıkarıyor. "Muzlu cevizli uyar mı?"

Çöreği alıyorum, bir parça koparıp ağzıma atıyorum. Tatlı, yağlı, kahvaltıdan ziyade bir kek gibi ama çok leziz. Büyük bir çaba sarf ederek yavaşça yiyorum. "Bir elma çaldım," diye itiraf ediyorum.

"Giderken masaya bir dolar bırakırsın."

Şaka yapıyor ama muhtemelen gereğinden fazla kaldığımı fark ediyorum. "Seni yalnız bırakayım."

"Rahat ol. Saat on bire kadar müşterim yok."

"Ne iş yapıyorsun."

"Kişisel antrenör." Vücut. Takviyeler. Ağırlıklar. Hepsi mantıklı geliyor. Eski Lee bir kişisel antrenörle çıkar mıydı? Çakışan programlardan, ortak ilgi alanlarının azlığından ve muhtemelen sığ biri olduğundan endişe ederdi. Ama şimdi önemli olan tek şey onun iyi ve nazik biri olması.

"Şarkı yazmak istiyorum," diye ekliyor, "ama zor iş."

Tanrım, o bir şair. Muhteşem bir vücudu olan bir şair.

"Ya sen?" diye soruyor. "Lokantada çalışmayı seviyor musun?"

Ağzımdan alaycı bir homurtu kaçıyor. "İyi. İş işte."

"Başka bir şey yapmayı mı tercih edersin?

"Eskiden kendi restoranım vardı. New York'ta. Ama o başka bir hayattı."

"Belki yine açarsın."

Benim evsiz olduğumu, hayatta kalmak için bile mücadele etmem gerektiğini bilmiyor. Ama öyle olmasaydım bile Uncle Jack'te garsonluk yapmaktan restoran işletmeciliğine geçiş büyük bir sıçrama olurdu. "Sanmıyorum." Kanepede öne eğiliyorum. "Gerçekten gitmeliyim."

"Tamam. Seni eve bırakayım."

"Arabamı lokantada bıraktım. Oraya götürür müsün?"

Jesse Audi'yle farklı sokaklara girip çıkarken etrafıma dikkatle bakıp nerede olduğumu anlamaya çalışıyorum ama maalesef kayboluyorum. Seattle, okyanusu taklit eden kocaman gölüyle hile yapıyor.

"Güzel araba," diyorum.

"Kiralık," diye itiraf ediyor. "İş için gerekli. Müşterilerimin çoğu varlıklı ve kendini beğenmiş tipler. Ben de rolümü oynamalıyım." Bir sokaktan sağa sapıyor ve birden kendimizi restoranın arkasında, Corrolla'mın yanında buluyoruz.

"Teşekkürler." Emniyet kemerimi çözüyorum. "Sende kalmama izin verdiğin için. Benimle ilgilendiğin için. Çay ve çörek için."

"Yine deneyelim." Vücudunu bana doğru çeviriyor. "Kendini daha iyi hissettiğinde."

"Hoşuma gider. Telefon numaramı vereyim mi?"

"Seni nerede bulacağımı biliyorum."

Göz göze geliyoruz ve beni öpecek mi merak ediyorum. Bir kimya olduğu ortada, hayal görmüyorum ama hâlâ hastayım ve muhtemelen bulaşıcı. Jesse eğilip dudaklarını alnıma bastırıyor.

"Yakında görüşürüz, Lee."

Arabadan iniyorum, ara sokakta durup arabasının uzaklaşmasını izliyorum.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

12

I-5 OTOYOLU ÖNÜMDE uzanırken artık aşina olduğum fast-food restoranları ve alışveriş merkezleri penceremin önünde hızla geçip gidiyor. Mesaimin başlamasına dört saat var. Bir kez olsun iyice dinlendim, karnımı doyurdum ve soğuk algınlığına rağmen baş döndürücü bir enerjiyle doluyum. Biriyle tanıştım, düşünceli, anlayışlı ve müthiş seksi. Kendimi içinde bulduğum bu karmaşaya, umutsuz şartlarıma rağmen iyimser bir ruh hâlindeyim. Aşk olasılığının gücü şaşırtıcı. Hâlâ evsizim, geleceğim hâlâ belirsiz ama içimdeki kıpırtıyı bastıramıyorum.

Geçmiş hayatımda, gerçek hayatımda Teresa'yı arardım. Kız kardeşim Jesse hakkında konuşmama izin verir, heyecanımı paylaşır bu arada bana koruyucu sorular sorarak adamı enine boyuna tanımaya çalışırdı. Yıllarca çılgın hayatıma ayak uyduracak sağlam bir erkek bulmamı istedi. Gerçi... Jesse'nin kız kardeşimin gözünde yeterince nitelikli olduğundan emin değilim. Zemin katta oturan, kiralık araba kullanan kişisel antrenör onun standartlarına uygun mu?

Teresa kendi erkeğini buldu. Clark bir plastik cerrahtı, hâlâ öyle: yaşlı, istikrarlı, akademik ve deri-tüvit tarzıyla çekici bir adam. Teresa onun Long Island'daki evine taşındı ve çikolata

rengi iki Labrodor'una annelik yapmaya başladı. Ben Clark'ı sadece üç kere gördüm. Bir kere şehir merkezinde kahve içmek için buluştuğumuzda, bir kere şık nişan partilerinde ve bir kere de restoranımdan içeri başka bir kadınla girdiğinde.

Bu *kızı* –daha yeni reşit olmuş gibi görünüyordu– müstakbel baldızının mekânına getirdiğinden haberi yoktu. Teresa ona Aviary'den bahsetmiş olmalıydı ama Dr. Clark Bailor gibi adamlar bu tür detaylara dikkat etmezdi. Onları mutfaktan izledim, kız kardeşimin nişanlısı bu genç kadınla açıkça oynaşırken midem bulandı. Kızın yaşı, giysileri ve cesur tavrıyla ilgili bir şeyler Clark'ın ona para ödeyip ödemediğini merak etmeme neden oldu. Restoranın telefonuna uzanıp Teresa'yı aramak üzereyken duraksadım.

Sonrasında yaptığım şeyi hatırlarken karanlık, tatsız bir his çöküyor içime. Bundan kurtulmaya çalışıyorum ama ruhumun derinliklerine işliyor. O sıralar işle ilgili sıkıntılar başlamıştı. Faturalar ve ödemeler gecikiyordu, Damon sürekli kendini gösteriyordu. Yine de o an yaptığım seçim kendi çıkarlarıma hizmet ediyordu. Çirkindi ve kesinlikle yanlıştı. Sabit telefonu kapatıp arka cebimden cep telefonumu çıkardım. Clark ve yanındaki sürtük gözlerden uzaktaki masalarında öpüşüp kucaklaşırlarken gizlice fotoğraflarını çektim. Sonra da ona şantaj yapmaya çalıştım.

Planım ondan para koparmak ama sonra Teresa'ya aldatıldığını söylemekti. Hâlâ kız kardeşimi korumak istiyordum. Ama geri tepti. Clark yenilgiyi kabul etmedi, nişanlısına işlediği suçları itiraf etti, terapiye (anlaşılan bir seks bağımlısıydı) gideceğine söz verdi. Onun yaptığı şey bağışlanabilirdi. Benim yaptığım bağışlanamazdı. Tek kardeşimi, en yakın arkadaşımı kurtarmak yerine kendimi kurtarmayı denemiştim. Teresa, Clark ödeme yaptıktan sonra ona söyleyeceğime inanmadı. Yaptığım şey mide bulandırıcıydı: Beni hayatından çıkarmaya sonuna kadar hakkı vardı. Ebeveynlerimiz elbette onun tarafını

tuttu. Benimle iletişimi doğrudan kesmediler ama kınadıkları, öfkelendikleri ortadaydı. Ortadan kaybolmam bu yüzden bu kadar kolay oldu. Beni arayacak kadar önemseyen kimse yok.

Bu yüzden mi kumsala, Hazel'a doğru gidiyorum? O benim için bir arkadaşa ya da sırdaşa en yakın şey. Belki de o benim ikinci şansımdır. Onu incitmeyecek ya da ihanet etmeyeceğim. Kendi bencil çıkarlarımı onunkilerin önüne koymayacağım. Zaten Hazel'ın hayatını kurtardım. Aramızdaki bağ derin.

Otoyoldan çıkıp yaşlı köknar ve sedir ağaçlarının arasından okyanusa doğru ilerliyorum. Hazel beni merak etmiştir. Dün beni ateşler içinde tir tir titrerken bulmuştu. Bu sabah koşuya çıktığındaysa orada değildim. Aklına en kötüsü gelmiş olabilir. Her zaman kaldığım yere gidemeyecek kadar güçten düştüğümü, hastanede olduğumu hatta öldüğümü düşünmüş olabilir. Öğleden sonra beni kontrole gelirse orada olmak istiyorum.

Arabayı tenha noktaya park ettiğim anda bugünün cumartesi olduğunu hatırlıyorum. Hazel'ın hafta sonu rutini hakkında bir fikrim yok. Kocası evde olacaktır. Acaba evden çıkmasına izin vermez mi? Bu düşünce onu nasıl kontrol ettiğini merak etmeme neden oluyor. İstismar fiziksel mi? Sevgiyi mi yoksa parayı mı esirgiyor? Yaptığı her neyse Hazel'ın kendini boğmak istemesine yetecek kadar kötü.

Eşyalarımı bagaja koyduktan sonra dik patikadan sahile doğru iniyorum. Kayalık koy her zamanki gibi ıssız. Bu seçkin mahallenin sakinleri spor salonunda, yoga stüdyosunda ya da masaj masasında. Brunchta, dermatolog randevularında ya da Hawaii'de bir kumsalda. Evdelerse bile beyaz köpüklü okyanusu lüks kanepelerinin konforunda devasa pencerelerinden seyretmekten memnun oldukları aşikâr. Ama oradan dalgaların kükremesini duyamazlar, okyanusun rüzgârını yüzlerinde hissedemezler, suyun tuzlu kokusunu alamazlar. Peki ben böyle bir lüks içinde yaşasam bunlardan vazgeçer miydim? Dalgaların

karaya sürüklediği o kütüğün üstüne oturup yumuşak gümüşi rengini parmaklarımla okşuyorum. Hayır. Tekrar rahat bir evim olduğunda sahile gelmekten vazgeçmeyeceğim.

İçim ürperiyor, kollarımın arkasını ovuşturuyorum ama nedeni soğuk değil. Jesse hoş bir anı olarak aklıma geliyor: yakışıklı yüzü, nezaketi, aramızdaki kimya... Bu gece lokantaya gelir mi acaba? Yoksa bu çok mu erken olur? Oyunlar oynamak istemiyorum, çok hevesli görünmemesi için yarına ya da sonraki güne kadar beklemesini istemiyorum. Perşembe gününe kadar gelmezse o gün izinli olacağım. Onun gelişini kaçıracağımı ya da hiç gelmeyebileceğini düşünmek paniklememe neden oluyor. Yeni tanıştığım bir adama bu kadar abayı yakmış olmam aptalca ama bu sabah sıcak dairesinde çay içip çörek yerken, arabasında beni alnımdan öperken... aylardır ilk kez mutlu hissettim.

Bunları düşünürken Hazel'ı görüyorum. Kumsalın aşağısındaki kayalıkların üzerinden ilerliyor. Daha güneyde kumsala başka bir giriş yolu olmalı. Düşüncelere dalmış gibi bir hâli var, beni fark etmiyor. Ayağa kalkıp el sallıyorum.

"Hazel!" diye sesleniyorum, rüzgâr sesimi alıp götürüyor ama yine de Hazel'ın bana döndüğünü görüyorum. Kasvetli ifadesi bir gülümsemeyle aydınlanıyor ama ben o hâlini çoktan fark ettim. Kayaların üstünden bana doğru yürüyor.

Beni sarılarak selamlıyor. "Senin için endişelendim," diyor beni bir kol mesafesi uzağında tutarak. "Daha iyi misin?"

"Evet." Benim için kaygılanmış olması içimi ısıtıyor. "Bu yüzden geri geldim. Endişelenmeni istemedim."

Kütüğün üstüne oturuyoruz. "Dün gece neredeydin?" diye soruyor Hazel.

"Bir arkadaşımda kaldım." Sesim hoppa, ergen bir kız gibi çıkıyor.

"Ya?" Tek kaşını kaldırıyor. "Kimmiş bu arkadaş?"

"Adı Jesse." Ona portakalı, Jesse'nin beni lokantada nasıl bulduğunu, içki içmeye gittiğimizi anlatıyorum. "Araba kullanamayacak kadar hâlsizdim bu yüzden beni kendi evine götürdü. Ama hiçbir şey olmadı. Kanepede uyudu."

"Bu adamdan hoşlanıyorsun." Bunu bir soru gibi değil bir açıklama gibi söylüyor.

"Yeni tanıştık ama gerçekten hoş biri. Ve düşünceli. Ve çok seksi."

"Soyadı ne? Onu Google'da arattın mı?"

Akıllı telefon ya da bilgisayar olmadan bu basit geçmiş kontrolü benim için büyük zorluk. Ayrıca ona soyadını sormak hiç aklıma gelmedi. "Henüz değil," diyorum.

"Dikkatli olman lazım, Lee." Hazel'ın güzel yüzü gölgeleniyor. "Bazen insanlar söyledikleri kişi olmuyorlar. Haberin olsun."

Bu, benimle ilgili değil. Jesse'yle de ilgili değil. "Sen ve Benjamin arasında ne var?" diye soruyorum.

Başını eğiyor, gözlerini kayalık sahile odaklıyor. "Mutlak Güç Değişimi nedir biliyor musun?"

"Hayır."

"Ben de bilmiyordum." Bakışlarını bana çeviriyor, koyu renk gözleri parlıyor. "Baskın/itaatkâr ilişkinin bir türü. Bilirsin normalde çiftler o rolleri oynadıkları *anlardan* oluşan bir tür *mizansen* yaparlar. MGD'de bu yedi yirmi dörttür."

"Tanrım..."

"Genellikle rızaya dayalıdır. İki tarafın da hoşuna gidiyorsa harikadır. Ama benim uzun zamandır hoşuma gitmiyor. Benjamin ise artık ne istediğimi umursamıyor."

Söyleyecek söz bulamıyorum, tüm bunların ne anlama geldiğini hâlâ anlayamıyorum ama Hazel devam ediyor.

"İlk bir araya geldiğimizde bir efendi/köle sözleşmemiz vardı. Ben sınırlarımı, yapacağım ve yapmayacağım şeyleri belirttim. O da beni güvende tutacağına, çok ileri gitmeyece-

ğine söz verdi. İlişki sonrası benim için önemliydi. Sarılmalar, iç rahatlatmalar. Ama sonra... Benjamin kuralları çiğnedi. Beni öfkeyle incitti. Beni manipüle etti, zorbalık yaptı. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Rızamın olmaması da durumu onun için daha heyecanlı hâle getirdi."

Boğazım tıkanıyor, kelimeler ağzımdan dökülürken sesim çatallanıyor. "Sana kötü mü davranıyor?"

Cevap olarak eşofmanının belini aşağı kaydırıyor. Kalçasındaki siyah mavi kırbaç izlerini görebiliyorum.

"Daha neler, Hazel. Çok üzgünüm."

"En kötüsü fiziksel istismar değil. Psikolojik işkence. Sürekli korku hâli. Beni şimdi burada görse... seninle konuşurken. Beni kilitler."

"Nereye kilitler? Nasıl?"

"Bodrumumuzda ses geçirmeyen bir oda var. Pencere yok, kapısı güçlendirilmiş. Onu memnun etmediğimde beni oraya kapıyor. Orada kırbaçlıyor."

"Korkunç bir şey bu! Gitmen gerek!"

"Yapamam. Beni öldürür. Evimiz bir kale. Her yerde kameralar var. Tüm gün ofisinden beni izliyor, yaptığım her şeyi kontrol ediyor. Her gün koşuya çıkmama izin var. Haftada birkaç kez de spora ve yogaya gitmeme. Bazen arkadaşlarımla öğle yemeğine çıkmama da müsaade ediyor. Ama sadece onun onayladığı kadınlarla."

"O hâlde polise git."

Alaycı bir homurtu koyveriyor. "Benjamin güçlü ve bağlantıları var. Polis benim tarafımı tutmayacaktır." Bana doğru dönüyor, gözleri benimkilere merakla bakıyor. "Sen nasıl yaptın? Nasıl ortadan kayboldun?"

Benim önceden düşünmeme, strateji yapmama gerek yoktu. Sizi önemseyen biri olmaması işleri kolaylaştırır. "Ben sadece... çekip gittim."

"Benim için o kadar kolay değil." Uzanıp elimi tutuyor. o kadar sıkıyor ki canım yanıyor. "Bana yardım eder misin?"

"Elbette," diyorum ama sesim titriyor. Ben hayatta kalmayı zar zor başarırken ona nasıl yardım edebilirim?

"Tanıştığımıza çok sevindim, Lee. Beni kurtardığında anladım... birbirimizi bulmamız gerekiyordu. Bu kulağa çok mu klişe geliyor?"

Öyle olması gerek ama klişe gibi gelmiyor. Doğruymuş gibi hissediyorum. Başımı iki yana sallıyorum.

Apple Watch'una bakıp ayağa fırlıyor. "Lanet olsun. Gitmem gerek. Kumsalda yirmi dakika kalmama izin var."

Koşuyor ama tam yol ağzına vardığında dönüyor. "Yarın görüşür müyüz?"

Endişeme rağmen gülümsüyorum. "Tabii."

13

SALI GÜNÜ VARDİYAMIN sonuna doğru Jesse içeri girince ilk hissettiğim rahatlama oluyor. Onu son gördüğümden bu yana geçen üç günün sonunda endişelenmeye başlamıştım. Evsiz olduğumu öğrendiyse kaçar, benimle bir şey yapmak istemezdi. Bunun için onu suçlayamazdım. Üstelik Hazel'ın uyarıları da aklımı kurcalıyordu. Belki de Jesse sandığım kadar düşünceli, hassas bir adam değildir. Belki de beni hiç umursamıyordur. Arkadaşım içime şüphe tohumu serpmişti ve Jesse'nin gelmeyişi bu şüphenin tomurcuklanmasına neden olmuştu. Her gün duş alıp Hazel'ın verdiği malzemelerle makyaj yapmak için boş yere çabalamıştım. Ama işte şimdi burada. Rahat, seksi ve beni gördüğüne mutlu olmuş gibi görünüyor.

"Selam," diyor bardaki taburelerden birine otururken. "Gece yarısı çıkıyor musun?" Ona çıkacağımı söylüyorum. "Bir şeyler yemeye gitmek ister misin? Buradan birkaç blok ötede geç saatlere kadar açık muhteşem bir ramen[2] barı var. Ya da istersen senin evine yakın bir yere de gidebiliriz?"

"Ramen kulağa harika geliyor."

Jesse kahve siparişi veriyor ve ben bir gözüm saatte mesaimi tamamlarken o da kahvesini içiyor. Masalardan birindeki

2 Japon mutfağına özgü noodle/erişte çorbası. –ç.n.

sarhoş üniversiteli grup bana kabalık edince Jesse'nin kaskatı kesildiğini, olanları izlediğini fark ediyorum. Bu benim halledemeyeceğim bir durum değil ama korumacı tavrı içimi ısıtıyor. Biri bana göz kulak olmayalı uzun zaman oldu. Hesaplarını masaya bırakırken beklentinin beni gerdiğinin farkındayım. Gerçek bir randevuya çıkmak üzereyiz. Bir randevu. Yemekli. Bu kez uyuyup kalmayacağım. Eğer gecenin sonunda Jesse'nin evinde olursam bu ben istediğim için olacak.

İşim bittiğimde Jesse yürümeyi öneriyor. "Güzel bir gece. Sonrasında seninle arabana kadar yürürüm."

Bu, saygın hatta centilmence bir tavır ama bir yanım geceyi onunla geçirmeyi umuyordu. Yumuşak yatağı, çay ve çörek. Üstelik artık kendimi daha iyi hissettiğimden ona karşı hissettiğim çekimi inkâr edemem. Kaçmak ve başımı sokacak bir evim olmadan hayatta kalmaya çalışmanın yarattığı stres seks dürtümü öldürmüştü. Ama Jesse'nin vücudu sadece birkaç santim uzağımda sokaklarda dolaşırken bu dürtü intikam almak ister gibi geri dönüyor. Feromonlar devrede. Fiziksel sevgiye, bağ kurmaya açım.

Ahşap bölmelerle tasarlanmış restoran küçük, pencereler kaynayan çorbaların çıkardığı dumanla kaplı. Mutfağa yakın bir masaya götürülüyoruz, iki kâse çorba ve iki de buz gibi Japon birası sipariş ediyoruz. Garson gidince Jesse konuşmaya başlıyor.

"Seni görmeye daha önce gelecektim ama hasta olduğunu biliyordum. İyileşmeni beklemem gerektiğini düşündüm. Biraz dinlenebildin mi?"

Demek beni unutmamış. "Çok çabuk toparlandım," diyorum. "Portakal sayesinde."

Bu espri artık bayatlamış olsa da sırıtıyor. Masaya iki kahverengi bira şişesi getiriyorlar. Şişeleri tokuşturup içiyoruz. Sıvı soğuk, sert ve lezzetli. Alkolün ilk yudumu sinirlerimi gevşetiyor ama yavaş içmeliyim.

"Nerelisin, Lee?" İlk –ya da bir bakıma ikinci– buluşma için normal bir soru ama kendimi saklamaya fazla alışmışım. Yine de artık geçmişim hakkında konuşmakta bir sakınca görmüyorum, Jesse güvenli bir alan.

"New York'un kuzeyinde. Üniversite için şehre taşındım ve sonra orada kaldım."

"Ardından da restoranını açtın," diyor son konuşmamızı hatırlayarak.

"Ya sen?" diye soruyorum.

"Spokane'de doğdum," diye cevaplıyor. "Hiç uzaklara gitmedim. Annem hâlâ orada yaşıyor. Kız kardeşim ve çocukları da. Aileye yakın olmak güzel."

"Hımm." Belirsiz bir cevap ama onaylama iması var.

"Sen kendi aileni özlüyor olmalısın."

"Evet," diyorum, bu doğru. "Ama biz o kadar yakın değiliz."

Jesse benden ayrıntılara girmemi istemeden ramen önümüze konuyor. Kâselerimize sarımsak ezmesiyle kavrulmuş susam ve su yosunu nori'yle yapılan Japon baharatı furikake ekliyoruz. Çorbamı çubukla karıştırırken sohbeti kendimden uzaklaştırıyorum.

"Bir arkadaşım için endişeleniyorum." Bir randevu için iç karartıcı bir konu ama yine de kulağa hoş geliyor. Normal. Sanki bir dairede yaşayan ve sosyal hayatı olan bir kızmışım gibi. "Sanırım istismara uğruyor."

"Ah hayır," diyor ve yakışıklı yüzü kırışıyor. "Ayrılması gerek."

"Durumun karışık olduğunu söylüyor. Ona yardım etmemi istiyor."

"Nasıl yardım edeceksin?"

Geçtiğimiz birkaç gün boyunca Hazel'la birlikte onun kaçışını planladık. Sabahları üstünde koşu giysileriyle, mutfaktan aşırdıklarıyla camımı tıklattı. Gümüş rengi kütüğümüzün

üstünde oturup meyve, çörek ya da granola barlarımızı yiyerek plan yaparken sabah göğü soluk ve umut vericiydi.

"Nakit paraya ihtiyacın var," dedim ona birkaç gün önce. "Kredi kartlarının izi kolaylıkla sürülür."

Elleri endişeyle kapüşonlusunun fermuarıyla oynuyordu. "Banka hesabım yok. Ama içeri girebilirsem Benjamin'in çalışma odasındaki kasada nakit var. Biraz mücevher de satabilirim. Ya da bir netsuke daha. Seninki ne kadar etti?"

Ben hâlâ satmadım. İşin aslı... o pürüzsüz kemikten oyulmuş şeye manevi bir değer yükledim. Aptalca ama bir yanım onu satarsam Hazel'ı kaybedeceğimi düşünüyor. Gerçi onu zaten kaybedeceğim. Onu kurtarmak bu anlama geliyor. "Henüz satacak vaktim olmadı," diye yalan söyledim.

"Peki ya sahte kimlik?" diye sordu. "Seninkini nereden aldın?"

"O kadar ilerisini düşünmedim," diye itiraf ettim. "Ben sadece... gittim. Sonra da kimliklerim çalındı."

"Ben hepsini halledeceğim," diye söz verdi. "İkimiz için de belgeler alacağım. Yepyeni kimlikler." Bir nefes almak için durakladı. "Sen de istiyorsan tabii."

Bana utanmadan, korkmadan yeni bir insan olarak baştan başlama şansı teklif ediyordu. Tüm başarısızlıklarımı, hatalarımı arkamda bırakıp geçmişimi temizleme şansı. Bu, kardeşim ve ebeveynlerimle yeniden birleşme umudumdan vazgeçmem gerektiği anlamına geliyordu ama yaptıklarımdan sonra böyle bir ihtimal yoktu zaten. Beni asla affetmezlerdi.

"Evet, isterim."

"Tamam." Ayağa kalktı. "Teşekkür ederim, Lee."

Gülümsedim. "Rica ederim." Ama bana neden teşekkür ettiğini bilmiyordum.

Jesse'nin sonraki sorusu beni âna döndürüyor. "Seninle mi kalmak istiyor?"

"Benim yerim gerçekten küçük." *Gerçekten* kelimesini vurguluyorum. "Nakit paraya ihtiyacı var. Bir de belgelere."

"Bu konuda ona yardım edebilir misin?"

"Umuyorum. Demek istediğim... elimden geleni yapacağım."

"Annem üvey babam tarafından istismara uğradı," diyor altın rengi gözlerinde kederle. "Hiçbir kadın böyle bir hayat yaşamamalı."

Haklı. Hazel'ın durumu dayanılmaz ve ona yardım edebilecek pozisyondaki tek kişi benim. Ortadan kaybolmayı, isimsiz bir hayat yaşamayı bilen biri varsa o da benim. Ayrıca bu, kız kardeşime verdiğim zararı telafi etmenin de bir yolu. Tek arkadaşımı kaybedeceğim anlamına gelse bile.

Çorbalarımızı porselen kaşıklarla içip *noddle*ları çubuklarımıza sararken sohbet daha rahat konulara kayıyor. Jesse bir bira daha söylüyor ama ben almıyorum. Yemek bitince gecenin bahşişlerini çıkarmak için hamle yapıyorum ama Jesse hesabı ödemek için ısrar ediyor.

"Seni ben davet ettim," diyor. "Bu gece benden."

"Teşekkürler." Gözlerimiz buluşuyor ve sıcak bakışlarında kendimi kaybediyorum. Midemde kelebekleri andıran bir kıpırtı var.

Lokantaya doğru yürürken birlikte geçirdiğimiz zamanın keyfini çıkarıyoruz. En azından ben öyle yapıyorum. Adımlarımız ağır olsa da zihnim hızla çalışıyor. Onun evinde bir içki daha içmeyi önersem ileri mi gitmiş olurum? Zaten orada bir gece geçirdim, yani çok önemli olmamalı. Ama çok ısrarcı görünmek de istemiyorum. Eski hayatımda tek gecelik ilişkiler çok sıradandı ama bu... farklı geliyor. Sanki bir *potansiyeli* varmış gibi.

Uncle Jack'e yaklaşıyoruz. Floresan ışıkları ve geç saatte yemek yemeye gelenlerin sesleri –çoğu sarhoş– sokağa taşıyor. Lokantanın önünden geçerken Jesse elimi tutuyor ve bu hoşuma gidiyor. Sanki birlikteymişiz, bir çiftmişiz gibi. Ara sokağa

dönüyoruz. Sokak karanlık, güçlü bir yemek ve çöp kokusu var. Bir çöp kutusunun arkasında iki adam duruyor –sigara mı içiyorlar yoksa uyuşturucu mu kullanıyorlar?– ama Jess'in varlığı, elimi tutan eli kendimi güvende hissetmemi sağlıyor.

"İşte geldik," diyor Corolla'mın yanında durup.

Yutkunuyorum, söylemek istediğim her şey zamk gibi dilime yapışıyor. Sonunda konuşmayı başarıyorum. "Acaba..." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Dudakları sıcak, yumuşak ve bira tadında. Kendimi kaybediyorum, kollarımı beline doluyorum. Uzun zamandır kimse bana dokunmadı, kimse beni okşamadı. Ellerini saçlarıma götürüyor, başımın arkasını avuçlarının arasına alıyor ve dizlerimin güçsüzleştiğini hissediyorum. Arzum açlık gibi, susuzluk gibi, yoğunluğu şaşırtıcı. Kendimi ona doğru bastırıyorum, ellerimi kalçalarına doğru götürüyorum. Aniden geri çekiliyor.

"Gitmem gerek."

Yanaklarım kızarıyor. Kendi şehvetimden utanıyorum. "Evet," diye mırıldanıyorum. "Benim de."

Parmaklarıyla çenemi kaldırıyor, göz göze geliyoruz. "Senden hoşlanıyorum, Lee."

"Ben de senden hoşlanıyorum."

Beni tekrar öpüyor –bu kez yumuşak daha yumuşak– ve sonra geri çekiliyor. Bu, arabama binip gitmem için bir işaret. Otomatik olarak sürücü tarafına gidip kapıyı açıyorum. Ben içeri girecekken "Güzelce uyu," diyor.

Benim eve gideceğimi, sıcak bir yatakta battaniyelerin altına kıvrılıp onu düşüneceğimi sanıyor. Soğukta, tek başıma korku içinde olacağımdan haberi yok. Kendimi uyuşturmak için viskimden yudumlayacağımı, kucağımda bir bıçak tutacağımı bilmiyor.

"Sen de," derken sesim titriyor. Arabaya binip kapıyı kapatıyorum.

14

Sabah Hazel gelip nazikçe camımı tıklatıyor. Nerede olduğumu hatırlamam, kaşlarımın arasındaki zonklama ve ağzımdaki paslı tatla düşüncelerimi toparlamam birkaç saniyemi alıyor. İyiden iyiye dibi görünen viski şişesi konsolda duruyor, dün gece neredeyse yarısı doluydu. Jess'in yanından ayrıldıktan sonra kendime acıma hissi beni ele geçirdi. Onunla geçirdiğim zaman çok normal, çok umut vericiydi ama arabamda yalnız, yırtık uyku tulumumun fermuarı çeneme kadar çekili hâlde otururken iyimserlik beni terk etti. Kendimi umutsuz ve utanmış hissettim. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmayan bir adamla nasıl bir ilişki kurabilirim? Ondan sakladığım korkunç sırlarla? Ona anlatsam benden nefret eder. Daha başlamadan ilişkiyi bitirir. Saklasam ve daha sonra öğrense sonuç daha da beter olur.

Koltuğumu dikleştirip kapıyı açarak arabadan çıkıyorum. Vücudum her sabah olduğu gibi ağrıyor, mesanem patlayacak gibi dolu. Hazel'ı gördüğüme seviniyorum ama bu sabah onun tertemiz varlığı benim sefaletimi vurgulamaktan başka bir işe yaramıyor.

Gülümsüyor, akşamdan kalma olduğumun farkında değil gibi. "Ev yapımı granola ve muz getirdim," diyor neşeyle küçük paketi işaret ederek. "Bir de kahve."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum çalılara doğru yürürken. "İşemem gerek." Zihnim utanamayacak kadar bulanık.

Çalıların arasından çıktığımda Hazel'ın sahile, her zamanki kütüğümüze doğru yürüdüğünü görüyorum. Pürüzsüz kayaların üstünden ona doğru ilerliyorum. Bir termostan plastik bardağa dumanı tüten kahve boşaltıyor. Yanına oturup uzattığı bardağı minnetle kabul ediyorum ve sert sıcak sıvıdan bir yudum alıyorum. Gözlerimi kapayıp okyanusun rüzgârını yüzümde hissediyor, başımın üstünde uçan martıların çığlıklarını dinliyor ve kendimi yine normal hissetmeye başlıyorum. Bana dönüyor.

"Bize sahte kimlik yapacak birini buldum."

"Nasıl?" Hazel'ın hayatı yoga dersleri ve öğle yemeklerinin etrafında dönüyor gibi görünüyor. Bunu yapacak kapasitede birini nereden buldu?

"İnternetten," diyor. "Reddit. Adamla bağlantı kurdum, o da bana yardım etti. Karanlık ağa girmem gerekti!" Sesi heyecanlı, hatta gururlu çıkıyor. "Pasaport fotoğrafı göndermemiz gerek. Ucuz değil ama tamamen yasal olacak."

"Çok fazla param yok," diyorum bagajımdaki asla büyümeyen zulamı düşünerek.

"Sorun değil," derken bana içinde tarçın kokulu yulaf, fındık ve tohumlardan oluşan granola dolu küçük plastik bir poşet uzatıyor. "Birkaç mücevher sattım. Benjamin fark edene kadar çoktan gitmiş olacağım."

"Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Onlardan kurtulacağıma seviniyorum," diyor. Sesinde bir intikam duygusu var. "Onların hepsi özür hediyesiydi. Benjamin'in fazla ileri gittikten sonra aldığı şeyler. Beni incittikten sonra. Hep parlak, pahalı biblolar olurdu."

"Sana geri ödeyeceğim," diyorum ağzımda tatlı granolayı çevirirken. Zaman alacak ama daha fazla borçlanmayacağım.

Umursamaz bir tavırla elini sallıyor. "Sen hayatımı kurtardın, Lee. Hâlâ da kurtarıyorsun. En azından bu kadarını yapayım."

İltifatıyla utanarak gülümsüyorum ama aynı zamanda da rahatlıyorum. Her kuruşumu biriktirmem lazım.

"Hiç Panama'ya gittin mi?"

Hiç beklemediğim bir soru. "Hayır. Neden?"

"Benjamin Avrupa'ya gideceğimi düşünecektir, muhtemelen Fransa'ya çünkü azıcık Fransızca konuşuyorum. Ya da İtalya'ya. Beni daha önce götürdüğü bir yere. Beni Orta Amerika'da aramak aklına gelmez."

Ağzımda tatsız bir macun hâlini alan gevreği yutuyorum. "Neden Panama?"

"Nakit paran varsa orada bir hayat kurabileceğini duydum. Soru sorulmuyor."

"Kaybolmak için iyi bir yere benziyor."

"Ben de öyle düşünüyorum."

Sesim boğuklaşıyor. "Ne zaman gideceksin?"

"Pasaportun hazır olması bir iki hafta sürermiş. Sonra kaçışımı planlamam gerek. Kapıdaki güvenlikler ve kameralarla çok kolay olmayacak."

"Doğru." O kadar duygusallaşıyorum ki boğazım tıkanmaya başlıyor. "Seni özleyeceğim," diye mırıldanıyorum.

"Ben de seni özleyeceğim." Gülümsemesi hüzünlü. "Keşke benimle gelebilseydin."

Elbette öylesine söylüyor. Birbirimizi doğru düzgün tanımıyoruz. Varlığım onun kaçışını kesinlikle zorlaştırır. Hem Jesse de var. Geleceğimiz belirsiz ama henüz pes etmeye hazır değilim. "Keşke," diyorum kıkırdayarak. "Biraz gün ışığı fena olmaz."

Yeni kimlikleri edinmek için neler yapmamız gerektiğinin üstünden geçiyoruz. Hazel bana yakınlardaki bir eczanede fotoğraf çektirebileceğimden bahsediyor. Fotoğrafı ona sabah

vereceğim, gerisini o halledecek. Sürekli gözetim altındayken bunları nasıl yapacağını sormuyorum. Belli ki kocasını kandırmaya alışmış.

"Gitmem gerek." Hazel ayağa kalkıyor. "Sen kal. Kahveni bitir. Termosu yarın alırım."

Ona teşekkür ediyorum, kayaların üstünden yola doğru yürümesini izliyorum. Daha önce görmediğim kadar rahat ve umursamaz görünüyor. Geleceği için heyecanlandığını, özgür ve fırsatlarla dolu bir hayat beklentisiyle dolduğunu fark ediyorum. Onun kurtuluşunun benimkine benzememesini umuyorum.

Birkaç adım uzaklaşmışken arkasını dönüyor. "Sen ve şu adamın arasında neler oluyor? Jesse?"

İlk kez onun hakkında soru soruyor. Unuttuğunu sanmıştım. Ama ona dün gece nasıl öpüştüğümüzü, içimin nasıl aydınlandığını, nasıl daha fazlasını istediğimi anlatamam. Ona Jesse'nin benden hoşlandığını, *gerçekten* hoşlandığını ve sırrımı saklayabilirsem belki de bir şeyler yaşayabileceğimizi anlatamam. Hazel hâlâ şiddet gösteren bir adamın kontrolü altındayken yapamam. Bu zalimlik olur.

"Dün gece ramen yemeye gittik," diyorum önemsizmiş gibi. "O hoş biri. Ama sadece arkadaşız."

"Bu muhtemelen en iyisi. Demek istediğim... yeniden ayaklarının üstünde durana kadar." Gülümsemesi neşeli, iyimser. "Zaten çok yakında hayatını kuracaksın."

"Evet."

Arkasını dönüp hızla efendisine koşuyor.

15

Rehin dükkânı, parke taşlı sokakları, yüzyılın başından kalma elektrik direkleri, popüler barları, restoranları ve butikleriyle tarihi bir yer olan Pioneer Meydanı'nın bir ucunda. Ama bu sokakta bölgenin büyüleyiciliğinden eser yok. Bir grup serseri köşede sigara içiyor, kıyafetleri pis, etrafa yaydıkları enerji düşmanca. Yanlarından geçerken vücutlarından yayılan bayat nikotin ve ekşi alkol kokusunu alıyorum. Bu sabah duş alamadım. Üstümde dünden kalma kot ve kolları yıpranmış bir kapüşonlu var. Görüntüm vasatın altında ama ben onlardan biri değilim. Daha o kadar düşmedim.

Tıka basa dolu dükkâna girerken elektronik sensör çınlıyor. Burası nadir bulunan madeni paralar, saatler ve mücevherler üzerine uzmanlaşmış. Bütün sabahı bir internet kafede bir *netsuke*nin değerini anlayabilecek rehin dükkânlarını araştırarak geçirdim. Burası yolumun üstü olmasa da en muhtemel yer gibi görünüyor. Pleksiglas camın arkasında parlak kel kafalı ve burnunun üzerinde küçük bir gözlük duran bir adam var. Ben yaklaşırken başını kaldırmıyor, evrak işleriyle ilgileniyor. Beyaz kemikten yılanı küçük açıklıktan içeri kaydırıyorum.

"Bunun için ne alabilirim?"

Objeyi parmaklarının arasına alıp gözlüklerinin arkasında bakıyor. "Bir netsuke," diyor benden ziyade kendine. Çevirip altındaki imzayı inceliyor.

"Sana bunun için iki yüz dolar veririm." İlk kez gözlerime bakıyor. "Ama dürüst olmak gerekirse... bir koleksiyoncu bulursan daha fazlasını alabilirsin."

"Ne kadar daha fazla?"

"Ben uzman değilim ama beş yüz, belki bin."

Bin dolar hayatımı değiştirebilir. Küçük bir dairenin depozitosuna yeter. Hazel'ın alacağı sahte kimlikle bir kira kontratı yapabilirim. Sonra daha iyi bir iş bulabilirim. Yasal bir iş. New York'tan ayrıldığımdan beri ilk kez normal biri gibi yaşayabilirim. Yeni biri gibi.

"Koleksiyoncuyu nasıl bulurum?"

"eBay."

Bilgisayarım yok. Eski tip bir telefonla halledilecek iş değil. Ama internet kafeye geri dönebilirim.

"Teşekkür ederim," diyorum tüm içtenliğimle. Bu adam onu alıp tekrar satabilirdi. Dürüstlüğünü takdir ediyorum. Pürüzsüz bibloyu cebime geri koyuyorum.

Arabam turist bölgesindeki otoparkta. Oraya park etmek küçük bir servete mal oldu ama başka park yeri bulamadım. Mali beklentilerimdeki olası iyileşmeye rağmen zamanın farkındayım. Bir dakika fazlası için para ödemek istemediğimden aceleyle otoparka doğru yürüyorum. Hafif bir yağmur başlıyor, kapüşonumu çekerken başımı kapayacak bir şeyim olduğu için minnet duyuyorum. Ve altında saklanacak bir şeyim olduğu için. Önünden geçtiğim lüks restoranlar ve şık butikler perişan hâlimi iyice belli ediyor. Eski hâlim etrafa karışırdı ama artık buralara ait değilim. Şık giyinmiş insanların yanından geçen bir serseriyim. Bir evsiz. Görünmez biri.

Yorgunum –hep yorgunum– ama aynı zamanda bir başarı hissi duyuyorum. İnternet kafede geçirdiğim zaman verimliydi.

Rehin dükkânı arayışımın yanı sıra biraz kişisel araştırma da yaptım. Hazel'ın da dediği gibi görüştüğünüz adamı Google'da aratmak akıllıca. Jesse'nin ramen yerken öğrendiğim soyadı ne yazık ki çok yaygın. Arama sonuçlarında başarılı bir atlet ve bir de oyuncu da dâhil olmak üzere yirmiden fazla Jesse Thomas çıktı. Ama en sonunda kendi *Jesse'mi* buldum: Kişisel antrenör profili bir spor salonunun internet sayfasındaydı. Çevrimiçi varlığı minimum düzeyde ama yeterli. O tam olarak söylediği kişi.

Yaptığım diğer aramada daha ilgili sonuçlar buldum. Hazel'ın kocası Benjamin Laval yüksek profilli bir hukuk firmasının ortağıymış. ORTAKLARIMIZ sayfasındaki fotoğrafı ciddi ama yakışıklı. Beklediğimden genç. Ya da belki bazı işlemler yaptırmıştır. Yüzünde hafif çizgiler var, şakaklarındaki saçlar grileşmiş. İnkâr edilemez biçimde iyi görünüyor ama gri gözlerindeki sert parıltıyı, zalimlik kapasitesini gördüm. Arkadaşım bu adamın ona bir köle gibi davrandığını söyledi ve ben ona inandım. Asla şüphe etmedim sadece merak. Demek bir sadist böyle görünüyor.

Benjamin Laval bir dizi dikkat çeken suçluyu savunmuş. Çok sayıda haber sitesi onunla röportaj yapmış ve çeşitli basın toplantıları düzenlemiş. Sesini kapatıp onun konuşmasını, söyleşiyi kontrol etmesini, salona hâkim olmasını izledim. Onun Hazel'ı kontrol ettiğini, ona hükmettiğini düşündüm.

Sabah olanları düşünürken Hazel bir anda karşımda beliriveriyor. O burada. Pembe rengi bir elbise, kısa deri bir ceket giyiyor. Koyu renk parlak saçları açık, yüzünde kusursuz bir makyaj var. Omzunda büyük bir deri çanta asılı, çiseleyen yağmurun altında şemsiyesini açmaya çalışıyor. Havalı güzel ve mutlu görünüyor.

Ayaklarım hareket etmeyi kesiyor, arkamı dönüp kaçmak için güçlü bir istek duyuyorum. Elbette Hazel'ın başka bir ha-

yatı var. Bana Benjamin'in öğle yemeğine, alışverişe gitmesine, koşulara çıkmasına izin verdiğini söyledi. Sadece onu farklı bir yerde görmek şaşırtıcı, hepsi bu. İlerleyip ona yaklaşıyorum.

"Selam, Hazel."

Güzel yüzü soluyor. Dudakları aralanıyor ama bir şey demiyor. Arkasındaki cam kapı açılıyor –burası bir istiridye restoranı– ve iki kadın daha dışarı çıkıyor. Hazel'la birlikte olduklarını hemen anlıyorum. Üçü de aynı türün örneği: şık, gösterişli, pahalı. Hazel'ın gözleri önce onlara sonra bana dönüyor. Kadınlar yanına gelirken onun korkusunu fark ediyorum.

"Yardım edebilir miyiz?" diyor kadınlardan biri. Diğerlerinden daha yaşlı, ufak tefek, sarışın ve sert görünümlü. Üzerinden küçümseme akıyor. Hor görme. Hatta tiksinti.

"Sorun yok," diyor Hazel hemen. Sonra bana dönüyor. "Üzgünüm, az kalsın tanıyamayacaktım." İfadesi yumuşuyor. "Neler yapıyorsun?"

Benimle küçük bir çocukmuşum gibi konuşuyor. Ya da kayıp bir köpekmişim gibi. Cevabım temkinli. "İyiyim."

"Güzel, çok güzel." Nazikçe gülümsüyor. "Buralarda bir sığınma evinde mi kalıyorsun?"

Ne yaptığını anlıyorum. Evsiz bir kadına nazik davranıyor. *Asillerin lütfu.* "Hayır. Bir rehin dükkânındaydım." Onun hikâyesine doğrudan dâhil olduğumu çok geç fark ediyorum.

Diğer kadınlar şemsiyelerini açarken Hazel kocaman çantasını karıştırıyor. Birkaç banknotu içinden çekip bana uzatıyor. "Neden güzel bir öğle yemeği yemiyorsun? Benden."

Yüzüm aşağılanma ve öfkeyle alev alıyor. Bu ne cüret? Onun lanet olası hayatını kurtardım ben! Tüm o çirkin sırlarını dinledim, kaçışını planlamasına yardım ettim ve şimdi bana bir dilenciymişim gibi davranıyor. Bir rahatsızlıkmışım gibi. Yaşlar gözlerimi acıtıyor.

Elinden parayı alıyorum –çünkü elli dolar elli dolardır– ve iyi giyimli kalabalığın arasında ilerliyorum. Ben kaldırımda hızla yürürken kibirli sarışının sözleri peşimden geliyor.

"Rica ederiz!"

16

O GECE SAHİLE GERİ dönmüyorum. Sonraki gece de. Güvenlik görevlisi beni kovalayana kadar bir alışveriş merkezinin otoparkında ve şehrin doğusundaki sakin bir banliyö sokağında uyuyorum. Üzüntüm ve öfkem giderek artıyor. Hazel beni arkadaş, sırdaş olduğumuza inandırdı ve sonra bana üstten bakarak *acırmış* gibi davrandı. Bu, en iyi tabiriyle umursamazca, en kötü tabiriyle zalimce. Çünkü geçtiğimiz birkaç hafta boyunca ona ihtiyaç duymaya başladım.

O akşam Jesse lokantaya girince onu tanımakta zorlanıyorum. Tıraşsız, bir beyzbol şapkası ve güneş gözlüğü takıyor. Görünüşü hoş ve varlığı modumu yükseltiyor. Normal bir ilişkimiz olsa randevular arasında birbirimize mesaj atar ya da telefonda konuşurduk. Ama benim şartlarım normal değil. Belki onunki de değildir. Jesse gelmeye devam ettiği sürece benim için hava hoş.

Bardaki taburelerden birine oturup gözlüğünü çıkarıyor. Tanrım, çok seksi. "İş çıkışı bir şeyler yemeye gidelim mi? Ya da bir içki içmeye?"

İçimde geçmiş cesaretimden bir parça buluyorum. "Senin evine gidelim, bir film falan izleriz."

Onun cevap vermesini beklerken nefesimi tutuyorum. Jesse beni reddeder, çok hızlı gittiğimi ya da aslında benden

hoşlanmadığını söylerse yemin ederim alev alev yanarım. Ama şükürler olsun ki o gülümseyip yanağındaki gamzeyi ortaya çıkarıyor. "Şahane plan."

Arabamla peşinden gidiyorum. Onun arabasına binmek ileri gitmek, haddimi aşmak olurdu. Geceyi onunla geçirmeyi planlıyorum ama eski moda nezaket anlayışı beni çekingen davranmaya zorluyor. Belki de sadece reddedilme korkusu. Hâlâ bana karşı hislerinden emin değilim. Hazel'ın dışlayıcı tavrından dolayı kırgınım.

Daire tam da hatırladığım gibi, toplu ama boş. İki bira ve uzaktan kumandayla koyu gri kanepeye oturuyoruz. "Ne izleyelim?"

Filmin buraya gelmek, gerçekten yapmak istediğim şeyi gizlemek için bir bahane olduğunu biliyor olmalı. Tek kaşımı kaldırıp omuz silkiyorum. "Fark etmez."

Yavaş ama kurnazca gülümsüyor. Kumandayı sehpaya bırakıp bana doğru dönüyor. Kolunu kanepenin sırtına atıyor, yukarı çektiği dizi kalçama değiyor. Biramdan koca bir yudum alıyorum. Cesaret bulmak için.

"Arkadaşın nasıl? İstismarcı kocası olan?"

Bu gece o konuya girmeyi planlamamıştım ama bunun hakkında konuşmaya can attığımı fark ediyorum. "Aslında biraz ters düştük."

"Nasıl?"

Ona Hazel'ın beni tanıdığı için utandığını söyleyemem. Bana bir dilenciymişim gibi para verdiğini. "Diğer arkadaşlarının yanında farklı davranıyor," diyorum. "Kötü davranıyor."

"Diğer arkadaşları istismarı biliyor mu?"

"Bilmem. Sanmıyorum."

"Annem durumunu saklama konusunda gerçekten iyiydi." Parmakları omzumda geziniyor, saçlarımın ucuna değiyor. "Kardeşim ve ben kapalı kapıların ardında neler olduğunu

bilirdik ama arkadaşlarıyla birlikteyken her şey mükemmelmiş gibi davranırdı. Bu beni deli ederdi. Ama sonradan bunun bir tür hayatta kalma mekanizması olduğunu anladım."

Sözleri mantıklı geliyor. Hazel diğer kadınların yanında rol yapıyordu. Onlar benim bildiklerimi bilmiyorlar. Bunu neden daha önce düşünemedim?

"Yine de seni incittiği için üzüldüm."

"Ben iyiyim," diyorum çünkü aniden öyle hissediyorum. Jesse'nin parmakları saçlarımı okşuyor, dizi bacağıma yaslı ve ben ilk hamleyi yapmama yetecek kadar bira içtim. Eğilip onu öpüyorum.

Başta yavaş ve yumuşak ama hızla güç kazanıyor. Ellerim güçlü göğsünde, kaslı kollarında, çenesindeki sakalda geziniyor. Tıpkı ilk öpüşmemizde olduğu gibi onu şiddetle arzuluyorum. Arzum hem cinsel hem de fiziksel. Bu, ona dokunma, yakın olma, bağlanma ihtiyacı. Yalnızlığımda boğulmak üzereyim ve Jesse benim oksijenim.

Bir anda geri çekiliyor. "Lee. Dur."

Soluk soluğa, kafam karışmış hâlde öylece kalıyorum, ardından kendimi küçük düşürdüğüm hissine kapılıyorum. Beni istemiyor. Bunu anlamalıydım. O, artık benim kulvarımda değil. Çünkü ben değersizim. En dipteyim.

"Üzgünüm," diyorum boğuk bir sesle. "Ben gideyim."

Ben ayağa kalkmaya çalışırken elimi tutup beni kanepeye geri çekiyor. "Gitme," diyor. "Ben sadece senin bunu istediğinden emin olmak istiyorum. Aramızdaki şey çok hızlı ilerliyor."

Homurtumu bastırıyorum. Jesse'ye seks-pozitif bir kadın olduğumu, vücudum, arzularım ve cinsel faaliyetlerim konusunda rahat olduğumu söyleyebilirim. Ona bunun teknik açıdan üçüncü randevumuz olduğunu ve benim fikrime göre –hatta *çoğunluğun* fikrine göre– "hızlı" ilerlemekten çok uzak olduğunu söyleyebilirim. Ona bir restoran işletmecisi olarak geçirdiğim yıllarda sadece tek gecelik ilişkiler için zaman ve

enerjim olduğunu, cinsel tatminin barmenler, garsonlar ve bazen de müşterilerle yaşanan hızlı ve kirli anlar olduğunu söyleyebilirim. Ama yapmıyorum.

"İstiyorum," deyip onu kanepeye itiyor ve kucağına oturuyorum. "Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar istemedim."

17

ELBETTE İNSAN DOKUNUŞUNUN fiziksel ve duygusal faydalarından bahsedildiğini duymuştum. Güven, sıcaklık, huzur duygularını yaratan oksitosin hormonu salgılattığını biliyorum. Fiziksel temasın stresi azalttığını, sevgiyi artırdığını, bağışıklığı yükselttiğini okumuştum. Yine de Jesse'yle geçirdiğim gecenin bende yarattığı değişiklik karşısında şaşkınım. Kulağa sıradan, klişe geldiğinin farkındayım ama bu doğru. Beni öpüşü, dokunuşu, tutuşu... Kendimi yeniden görünür hissetmemi sağladı. Değerli. Bana güvenimi geri verdi. Ben şartlarımdan daha fazlasıyım. Hatalarımdan daha fazlası.

Yeni duş aldım, Jesse'nin vanilyalı şampuanının kokusu saçlarımda. Jesse'nin bodrumundaki çamaşırhanede yıkadığım giysilerim tertemiz. İşteyim, kahveleri tazeleyip biraları doldururken ve tabakları içeri dışarı taşırken annesinin yaşadığı istismarı düşünüyorum. Tıpkı Jesse'nin annesi gibi Hazel da korkuyor, utanıyor ve gerçekleri saklıyor. Büyük ihtimalle onun tek sırdaşıyım. Bu yüzden o gösterişli kadınların yanında neredeyse bir yabancıymışım, yardıma muhtaç birinden ibaretmişim gibi davranarak mükemmellik rolü oynadı. Hâlâ canım acıyor ama Hazel'a özür dilemesi için bir şans vermek istiyorum. Teresa'ya yaptığım şeyden sonra buna izin vermemek iki yüzlülük olur.

Mesaim bittikten sonra sahile sürüp arabamı ağaçlık kuytuya park ediyorum. Koltuğu geriye yatırıyorum, gözlerimi kapayıp kayalık kıyıya vuran dalgaların sesini dinliyorum. Bıçağı gevşekçe tutuyorum. Burası bir ev değil ama içimde bir aşinalık, bir aidiyet hissi doğuruyor. Jesse'yle birlikte olmayı, çift kişilik yatağında onun sıcak, pürüzsüz sırtına yaslanmayı tercih ederim ama bu da ondan sonraki en iyi şey. Birlikte geçirdiğimiz geceyi düşünerek uykuya dalıyorum.

Yarı uyanık, yarı bekliyor olmama rağmen camımın tıklaması beni ürkütüyor. Bıçağa uzanıyorum ama kucağımdan kayıp koltuğun altına düşüyor. Sabahın erken saatlerinde bulutların arasından süzülen güneş Hazel'ın camın çerçevelediği güzel ve pişman yüzünü gözleri önüne seriyor. Geldiği için rahatlıyorum. İstiridye barın önündeki tuhaf karşılaşmamızdan sonra her sabah gelip gelmediğini merak ediyorum. Günler önceydi ama işte şimdi burada, ifadesi pişmanlıkla dolu.

"Şükürler olsun geldin," diyor ben kapıyı açarken. "Çok üzgünüm."

Arabadan inip gerindikten sonra, "Sorun yok," diye geveliyorum.

"Sana asla öyle davranmamalıydım, Lee. Paniğe kapıldım. Ne diyeceğimi bilemedim. Her şeyi berbat ettim."

Cevap vermiyorum. Özür dilmesinden az da olsa keyif alıyorum.

"Sana kahvaltı getirdim. Bir de kahve." Sırtındaki tanıdık çantayı işaret ediyor. "Kütüğümüze gidelim mi?"

Yan yana oturduğumuzda Hazel bana termosu uzatıyor. "O kadınlar arkadaşım değil," diyor sırt çantasını karıştırırken. "Benjamin'in iş arkadaşlarıyla evliler. Ayda birkaç kez onlarla yemeğe çıkmam için ısrar ediyor. Sığ ve korkunç insanlar." Bana kahverengi kese kâğıdını uzatıyor. Mis gibi şeker, tereyağı ve un kokusu alıyorum.

"Şeftali ve kahverengi tereyağlı çörekler," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ben yaptım."

Hazel kalbimi hamur işiyle kazanmak için her gece bir şeyler mi pişirdi? Tereyağlı çörekten bir ısırık alıyorum. Enfes. Bunun için neredeyse her şeyi affederim.

Açıklama yapmaya devam ediyor. "Seni arkadaşım olarak tanıştırsaydım o kadınlar kocalarına senden bahsedebilirlerdi. Kocaları da Benjamin'e bir şeyler söyleyebilirdi. Seninle görüşmemi yasaklardı, Lee. Tüm arkadaşlıklarımı araştırıyor. Bu riski alamazdım."

"İncindim," diyorum çörek dolu ağzımla. "Çok."

"Kendimi kötü hissediyorum. Ben öyle biri değilim." Çenesi titriyor. "Üstelik sen bunu hak etmedin. Bana çok iyi bir arkadaş oldun."

Acısına bir son vermeye karar veriyorum. "Korku ve çaresizlik insana korkunç şeyler yaptırabilir. Bunu en iyi ben bilirim."

Detay vermem için sıkıştırmıyor vücut dili anlayışlı, kaşı merakla havaya kalkıyor. İçimi dökmek için güçlü bir istek duyuyorum. Belki nedeni yenilenen özgüvenim, yeniden kazandığım benlik duygumdur. Belki de onu tamamen anladığımı bilmesini istiyorumdur.

"Tek kız kardeşime ihanet ettim," diye itiraf ediyorum. "Beni asla affetmeyecek."

"Ne oldu?" diye soruyor. Derin bir nefes aldıktan sonra ona anlatıyorum.

Beni kınamasını ya da en azından yaptığım şeyden pek hoşlanmadığına dair bir şeyler söylemesini bekliyorum ama o, "Çok baskı altındaymışsın. Bunu anlamadı mı?" diye soruyor.

"Asla aşamayacak. Clark'la olduğu sürece olmaz." Elimdeki çöreğin kırıntılarına bakıyorum. "Artık evlenmişlerdir."

"Nasıl olur da onu affedip seni etmez?" Bu cevap beklemeyen bir soru. Elimi nazikçe sıkıyor. "Çok şey kaybetmişsin."

Gözümde yaşlar birikiyor ama gözlerimi kıpıştırarak onları uzaklaştırıyorum. Kendime acıma bir lüks ve benim buna vaktim yok.

"Hadi seni spaya götürmeme izin ver," diyor Hazel neşeyle. "Masaj, yüz bakımı, saç kesimi, komple bakım. Benden."

"Hayır," diyorum otomatik olarak. "Bunu yapamam."

"Tam bir sürtük gibi davrandım. Telafi etmeme izin vermelisin. Israr ediyorum."

Şımartılacağım bir gün geçirme düşüncesiyle dudaklarımda bir tebessüm beliriyor. "Emin misin?"

"Tanrım, evet! Bunu yapmak istiyorum. İzin günün ne zaman?"

"Perşembe."

"Trader Joe'nun karşısındaki binada harika bir spa var. Her şey için randevu alacağım, onda buluşuruz. Olur mu?"

"*Harika.*"

Elini uzatıyor. "Telefonunu ver."

Arka cebimden kapaklı telefonumu çıkarıyorum. Numarasını yazarken eski teknoloji konusunda bir yorum yapmıyor. "Bir şey olursa beni ara."

Hiçbir şey olmayacak. New York'tan ayrıldığımdan beri başıma gelen en güzel şey bu. Jesse dışında. "İyi ama Benjamin? Kimin aradığını bilmek istemeyecek mi?"

"O evdeyken telefonumu açık tutmama izin yok. Sadece yalnızken cevap verebiliyorum."

Ayağa kalkıyor, kucağındaki kırıntıları silkeliyor. "Masaj, saç kesimi, manikür pedikür randevusu alacağım."

"Bikini bölgesi için de ağda randevusu alabilir misin?" Yanaklarım yanıyor, kıpkırmızı olduklarından eminim. "Uzun zaman oldu."

"Sen ve şu adamın *sadece arkadaş* olduğunuzu sanıyordum." Yakın arkadaşlar gibi takılıyor ama tuhaf hissediyorum.

"Artık daha fazlasıyız." Omuz silkiyorum kayalara bakarken dudaklarım kıvrılıyor.

"Senin adına sevindim." Gülümsüyor ama bakışlarında sıkıntı var. Belki endişe. Belki kıskançlık. Ama gitmek için arkasını dönerken sesi neşeli çıkıyor.

"Yarın görüşürüz. Muzlu kek yapacağım."

18

"SENİN NEYİN VAR?" Konuşan Randy, ses tonu soğuk ve suçlayıcı. Gerçi o her zaman böyle konuşuyor. Varsayılan ruh hâli: *Pislik.*

"Ne?" diye soruyorum bir bardak kola doldururken. "Neyim varmış?"

"Neşelisin," diyor kasanın yanındaki bardaktan bir kürdan alıp ambalajını yırtarken. "Ayrıca üzerinde bir hoşluk var. Hiç sana göre değil."

Sırıtıp gözlerimi deviriyorum ve kola bardağını alıp hızla uzaklaşıyorum. Randy haksız değil. Seattle'a geldiğimden beri ilk kez bu kadar mutluyum. Beklentilerim yavaş ve emin adımlarla yükseliyor. Hazel bana yeni bir kimlik ayarlayacak. Netsukeyi sattığımda bin dolar kazanacağım. Dört gözle beklediğim bir spa günüm var. En önemlisi bir arkadaşım var. Bir de erkek arkadaşım. Ya da sevgilim. Artık Jesse her neyse.

Geceyi onunla geçirdiğimden beri gelmedi ama endişelenmiyorum. Sadece birkaç gün oldu. Aramızdaki bağı, yakınlığı ben hayal etmedim. Gerçi bu kırılganlık hâli benim içi yeni. Gücün bende olmasına, ipleri elimde tutmaya alışıktım. Daha önce hiç böyle hissetmedim, dört yıllık erkek arkadaşım André'yle birlikteyken ve hatta lisede bile. Hassas ve ilgiye muhtaç hâldeyim. Bunun nedeni kimliğimden ve değer verdiğim her

şeyden yoksun kalmam mı? Düşüşüm duygu duvarlarımın yıkılmasına mı neden oldu? Tuhaf bir his. Baş döndürücü, heyecan verici, korkutucu.

Mesaim bitikten sonra mutfakta bir hamburger yiyip telefonumu kurcalıyorum. Benim için neredeyse işe yaramaz bir şey. Sadece birkaç arama yaptım, o da araba camı tamircisi bulmak içindi. Telefonum hiç çalmadı. Bir kez bile. Kişilerime bakarken Hazel'ın numarasını buluyorum. Teresa'nınkini de. Birkaç hafta önce unutmaktan korktuğum için onu da ekledim. Ama onu asla aramayacağım. Bunu biliyorum.

Jesse'nin numarası yok ama nerede yaşadığını biliyorum. Evine gidebilirim. Saat geç ama seks çağrısı hoşuna gidebilir. Ya da tuhaf olduğunu düşünebilir. Hatta *benim* tuhaf olduğumu. Çünkü *çağrı* telefonla yapılan bir şey, bizzat giderek değil. Eski Lee ona giderdi, reddedilmekten korkmazdı ama artık farklı biriyim. Daha yumuşak. Daha kırılgan. Jesse'yi bir daha gördüğümde ondan numarasını isteyeceğim.

Mutfak personeline el sallayıp arka kapıdan çıkıyorum. Sokak karanlık ve sessiz. Park alanının üstündeki metal bir kafeste tek bir ampul yanıyor. Bu gece çok yorgunum, sahile kadar araba kullanmak gözümde büyüyor. Arabama vardığım sırada gölgelerin arasında birini fark ediyorum. Kalbim göğsümden çıkacak gibi çarparken duruyorum. Bıçak arabamda, sürücü koltuğunun yanında. Kapıyı açıp bıçağı mı alsam? Yoksa lokantaya geri mi koşsam? Karaltı bana yaklaşırken onu tanıyorum.

"Hey." Bu Jesse, sesi kısık. "Seni korkuttum mu?"

"Ah... evet."

"Lanet olsun. Üzgünüm."

"Neden lokantaya gelmedin?"

"Ön tarafta park yeri yoktu. Burada bir yer buldum ve seni beklemeye karar verdim."

"Geldiğine sevindim." Kollarının arasına giriyorum, sıcak, rahat, doğru geliyor. Endorfin salgılarken kalp atışlarım yavaşlıyor. Onunlayken kendimi evde gibi hissediyorum.

"Seni görmek istedim," diyor, saçlarım sesini boğuyor. "Kız kardeşim ve çocukları geldi. Bende kalıyorlar."

Bu neden gelmediğini açıklıyor. Onlarla tanışmam için daha çok erken. Öyle görünüyor. Ama isterse tanışırım.

Çenemi kaldırıyor, göz göze geliyoruz. "Seni özledim."

"Ben de."

Beni öpüyor. Yoğun ve arzu dolu. Aramızdaki kimya o kadar güçlü, o kadar çekici ki kontrolü ele o alıyor. Birlikte olduğumuz son seferde atılgan davranan bendim ama şimdi karşılıklı. Ellerimiz birbirimizin vücudunda geziniyor, kalçalarımız birbirine baskı yapıyor. Jesse beni istiyor, bunu soluk alışverişinde duyuyor, kasıklarıma değen sertlikte hissediyorum. Dudakları ağzımdan boynuma, köprücük kemiklerime kayıyor. Elleri pantolonumun düğmelerine iniyor.

"Beni çıldırtıyorsun." Sesindeki acı, ihtiyaç beni arzuyla çaresiz bırakıyor. Kemerini tutup titreyen ellerimle açıyorum. Bu kötü bir fikir. Randy, Vincent ya da herhangi biri her an sigara içmeye çıkabilir. Küçük düşerim. Kovulurum. Ama Jesse beni arabama yaslıyor ve içime girerek nefesimi kesiyor. Bacaklarımı ona doluyorum, o içimde yavaşça hareket ederken yüzümü boynuna gömüyorum. Çok geçmeden boşalıyor.

"Tanrım, Lee." Vücudu üstüme yığılıyor. "Bana bir şey yapıyorsun."

Sanırım bu bir iltifat ama nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. "Teşekkürler?" diye mırıldanıyorum.

"Gitsem iyi olur." Fermuarını çekiyor sonra sırıtıyor. "Kız kardeşime sütümüz bitmiş dedim."

"İnek aradığını düşünecek."

Dudağıma hızlıca bir öpücük konduruyor. "Yarın sabah gidiyorlar. Sonra gelirsin, olur mu?"

"Tabii," diyorum. "Sana yemek yaparım." Ama cevap vermiyor. Aceleyle uzaklaşıyor.

Titreyen parmaklarımla pantolonumun düğmelerini iliklıyorum. Kendimi tuhaf, sersemlemiş, bir garip hissediyorum. Ben gelmedim –çok hızlı ve çok telaşlıydı– ama kendimi boş ve tatminsiz hissetme nedenim bu değil. Jesse'yle birlikte olmanın sevdiğim yanı şefkat, yakınlık ve *normallikti*. Beni bir otoparkta arabama yaslayıp etrafımızda çöp ve yağ kokuları varken becermesi.... Kirli hissettirdi. Aşağılayıcı. Ama bu Jesse'nin değil benim sorunum. Benim beş parasız, evsiz olduğumu, geçmişimden kaçtığımı bilmiyor. Şefkate, sıcaklığa, ilgiye ihtiyacım olduğunu bilmiyor.

"Selam."

Sese dönüyorum. Mutfaktan Vincent. Az önce olanları gördü mü? Yüzüm utançla alev alıyor.

"Selam."

Sokağın ilerisinde Audi'nin motorunun çalıştığını duyuyorum. Vincent'ın gözleri sese doğru dönüyor ama başka bir şey belli etmiyor. Tek kelime etmeden dönüp içeri giriyor.

Araba uzaklaşırken Jesse'nin numarasını almayı unuttuğumu fark ediyorum.

19

SPA SALONUNUN PARLAK beyaz duvarlarını kaplayan çam raflarda özenle paketlenmiş ürünler sergileniyor. Havada asılı mis gibi narenciye kokusu arka planda dinlendirici bir sesle çalan elektronik ambient müziğe karışıyor. Temiz, modern, lüks görüntüsüyle İskandinavya'ya özgü bir havası var. Danışma masasına doğru yürürken rahat olmadığımı hissediyorum. Eskiden ağda, cilt bakımı ve manikür yaptırırdım. Sık olmasa da kişisel bakım rutinim vardı. Bu tür işlemler artık asla düşünemeyeceğim bir lüks.

Parlak ciltli genç bir kadın beni gülümseyerek karşılıyor.

"Ben Lee Gulliver," diyorum. "Randevum vardı?" Cümle ağzımdan bir soru gibi çıkıyor. Hazel işlemler için randevu alacağına söz vermişti ama ondan teyit alma şansım olmadı.

Kadın bitmek bilmeyen bir süre boyunca iPad'in ekranına tıklıyor. Sanki uçuş planlıyor. Ya da ameliyat yapıyor.

"Hazel Laval adına olabilir," diyorum endişelenmeye başlarken.

Hazel bana katılacaktı, böylece günün keyfini birlikte çıkaracaktık ama sonra bunun riskli olabileceğine karar verdi. "Benjamin kredi kartı ekstrelerimi alıyor. Eğer spa için iki katı ödeme yaptığımı görürse sorular sorar." Aylık spa seansından benim için vazgeçti. Kendimi kötü hissetsem de o ısrar etti.

"İşte burada." Kadın sonunda başını kaldırıyor. "Bikini ağdası, masaj, manikür ve pedikürün ardından saç kesimi randevunuz var."

Rahatlama –ve beklenti– içimde bir kıpırtı oluşturuyor. "Teşekkür ederim."

Beni soyunma odasına götürüyor. Buharlı alan aynalar, duşlar, dışı buğu yapmış salatalık suyu sürahileriyle dolu. Bir dolabı açıp bilekliğin üstünde sallanan anahtarı uzatıyor. "Bornozunuz ve terlikleriniz dolabın içinde. Hazır olduğunuzda cilt bakım uzmanımız sizi bu kapıdan karşılayacak."

Aceleyle kıyafetlerimi çıkarıp yumuşacık bornozu üstüme geçiriyorum. Bu bir eşitleyici görevi görüyor. Yıpranmış, buruşuk giysilerim olmadan perşembe gününü kendini şımartmaya ayırmış buradaki kadınlardan biriyim. Bir bardak salatalık suyu doldurup koridora çıkıyorum. Üzerinde beyaz medikal bir önlük olan benim yaşlarımdaki estetik uzmanı beni karşılıyor.

"Ben Nadia, bugün sizinle ben ilgileneceğim." Beni loş bir koridorda yürütüyor. "Önce bikini ağdasını aradan çıkaralım ardından keyifli şeylerle devam edelim."

Bütün süreç –ağda hariç ama o da gerekli bir işkence– harika geçiyor. Nadia beni masöz Ryan'ın ellerine bırakıyor, masaj beni gevşetiyor, kendimi tuhaf biçimde ağlamaklı hissediyorum. Nadia tırnaklarımı düzeltmek, törpülemek ve uçuk bir pembeye boyamak için geri geldiğinde kendimi sohbet edecek kadar toparlamış oluyorum. O da benim gibi haftanın altı günü çalışıyor ama yaşlı ebeveynlerine ve gelecek vadeden bir piyanist olan on yaşındaki kızına bakıyor. Kocası bir et paketleme fabrikasında çalışıyor. Bu çalışkan kadına kendim hakkında bilgi vermiyorum. Yaşadığım düşüşten, verdiğim kararlardan, yaptığım şeylerden utanıyorum. Tırnaklarım kururken kuaför salonuna geçiyoruz.

Açık renk saçları ve cildiyle İskandinav havasına uyum sağlayan kuaför arkamda durup aynadaki yansımama bakıyor.

Omzumdan bir tutam saçı tutup kaldırıyor. "Bu kuru, kırık uçları keselim ve hareket katması için hafif bir kat verelim. Birkaç tane de ışıltı atmamı ister misiniz?"

"Tabii." Omuz silkiyorum. Bu Hazel'ın stilisti. Onun ellerinde kendimi güvende hissediyorum.

İşi bittiğinde saçlarım muhteşem görünüyor. Doğal dalgalarım düzleşti, stili ve rengi Hazel'ınkine benziyor. Kendimi güzel hissediyorum ve bu gece Jesse'yi görmeyi planladığım için heyecanlıyım. Onu özledim ve beni en iyi hâlimle görmesini istiyorum.

Yavaşça giyinip bu huzurun son anlarının tadını çıkarıyorum, aynada kendime bakıp salatalık suyumdan biraz daha içiyorum. Sonunda lobiye dönüp pırıl pırıl başka bir kadının oturduğu danışma masasına yürüyorum. İçeride o kadar uzun kaldım ki çalışanlar değişmiş. "İşlemlerinizden memnun kaldınız mı?" diye soruyor.

"Her şey harikaydı," diyorum çünkü gerçekten öyleydi. "Teşekkür ederim."

"Almak istediğiniz bir şey var mı?"

Keşke. "Hayır, teşekkürler."

"Pekâlâ o zaman." Gözlerini iPad'in ekranına çeviriyor. "Beş yüz altmış beş dolar lütfen."

Gözlerim anlık bir panikle kocaman açılıyor ama hemen toparlanıyorum. "Önden ödendi. Randevuyu alan arkadaşım tarafından."

Kadın ekrana eğiliyor, botoks yüzünden ifadesi okunmuyor. "Hayır. Herhangi bir ödeme yapılmamış."

"Arkadaşım Hazel Laval," diye açıklıyorum. "Buraya sürekli geliyor."

"Tamam..." Bu kadının Hazel'ı tanımadığı ortada. "Bu işlemlerin randevusunu kimin aldığını bilmiyorum. Sadece ödeme yapılması gerektiğini biliyorum."

Tatlı ses tonunda bir öfke belirtisi duyuyorum, koltuk altlarım terliyor. "Tabii," diye mırıldanıyorum. "Sadece... Hazel bana hediye olduğunu söylemişti."

"Kredi kartınızla ödeme yapıp sonra aranızda halletseniz?"

Anlamıyor. Bunu ödeyemem. Gerçekten *ödeyemem.* Yeterli nakit param yok ve artık kredi kartı kullanmıyorum. "Kredi kartım çalındı," derken sesim dalgalanıyor. "Bir saniye Hazel'ı arayayım."

Masadan uzaklaşıp telefonumu açıyorum. Kişilerimde Hazel'ın numarasını bulup arıyorum.

"Alo?" Sesi kısık ve derinden geliyor.

"Hazel, benim Lee." Kendimi berbat ve utanç içinde hissediyorum ama başka çarem yok. "Spa salonundayım. Diyorlar ki..."

Hat kesiliyor.

Artık cidden paniklemeye başlıyorum. Hazel telefonu yüzüme kapadı. Ya da bağlantı koptu. Tekrar arıyorum.

"*Merhaba. Hazel Laval'ı aradınız.*" Bu bir sesli mesaj. "*Lütfen mesaj bırakın.*"

"Hazel, lütfen. Buraya gelebilir misin? Ya da onları arayabilir misin? Bana işlemler için ödeme yapmam gerektiğini söylüyorlar ve..." Sesim boğuluyor. "Yapamam."

Telefonu kapatıyorum. Belki Benjamin oradadır ve onu izliyordur. Bu, Hazel beni kurtarmaya gelmeyecek demek. Bu, spa salonuna beş yüz dolardan daha fazla borcum var demek ve benim öyle bir param yok. Her ihtimale karşı yeniden arıyorum.

"Merhaba. Hazel Laval'ı aradınız."

Kahretsin! Kasadaki kadın beni izliyor, bakışları çok ciddi. Tekrar ara tuşuna basarken geriliyorum. Boşuna olduğunu biliyorum ama zaman kazanmaya, nasıl kurtulacağımı bulmaya çalışıyorum. Hazel'ın kayıttan gelen neşeli sesini duyuyorum.

Jesse. O benim tek umudum. Bana yardım edecektir. Keşke dün gece telefon numarasını alsaydım ama en azından nerede yaşadığını biliyorum. Danışma masasına dönüyorum.

"Hazel cevap vermiyor," diyorum. "Ama erkek arkadaşıma gidip kredi kartı ya da nakitle geri gelebilirim."

"Onu arayamaz mısınız?" Sesi şüpheci çıkıyor, haklı tabii. Erkek arkadaşımın telefon numarasını bilmediğimi itiraf edemiyorum.

"Çalışıyor," diyorum ki doğru olabilir. "Bir şey bırakabilirim. Böylece geri geleceğimden emin olabilirsiniz."

Sesli bir nefes veriyor, benden sıkıldı. "Sanırım bu olur."

Ama hiçbir şeyim yok. Kapaklı telefonum tek bir tırnak ojesini karşılamaz. Ama sonra aklıma bir şey geliyor...

"Arabamda bir netsuke var. Bin dolar değerinde."

"Onun ne olduğunu bilmiyorum." Artık kibar konuşmak için çaba göstermiyor. "Sanırım müdürümü aramam gerek."

"İzin verin size göstereyim," diyorum hemen. "Arabam hemen şurada." Camdan eski püskü Toyota'mı gösteriyorum ama bunun ödeme yapacağıma dair güven vermediğini fark ediyorum. Ama arabama gitmeme, netsukeyi bulmama izin veriyor. Hazel'ın beni kurtarmaya geleceğini umarak yavaş hareket ediyorum.

Geri döndüğümde oyulmuş kemiği danışmadaki kadına uzatıyorum. "Bunu incelettim," diyorum. "Bin dolar değerinde." Minik bibloya bakarken yüzündeki şüphe dolu ifadeyi görüyorum ve çaresizce otoparka dönüyorum. Ve tam o sırada siyah bir Mercedes park yerine giriyor. Bu o! Hazel. Rahatlıyorum.

"Geldi," diyorum masanın arkasındaki öfkeli kızdan ziyade kendime. Hazel'ın arabadan inmesini izliyorum. Saçları koyu renk ve parlak, artık benimkiler de öyle. Uzun bir hırka giymiş, kocaman güneş gözlükleri takıyor ve omzunda şık deri bir çanta var. Şıklık, klaslık timsali ama dudaklarında sert bir ifade var, hareketleri telaşlı ve bitkin.

"Üzgünüm," diyor danışmaya yaklaşırken, cüzdanını çantasından çoktan çıkarmış. "İşlemlerini ben ödeyeceğim."

"Teşekkürler." Boğazım rahatlama, minnet ve utançla tıkanıyor. Kadın kredi kartını okutuyor, Hazel'ın karşısında tavrı nazik, hatta yalakalığa yakın bir hâl alıyor. İşlem tamamlanıncaya kadar sabırla öylece bekliyorum, ardından Hazel'ın peşi sıra kapıdan çıkıyorum.

Benim arabamın yanında duruyoruz ve Hazel ilk kez benimle konuşuyor. "Üzgünüm. Uyuyakalmışım. Dün gece... çok fazlaydı."

"Sen iyi misin?" diye soruyorum ama öyle olmadığı ortada.

Bir şey demeden güneş gözlüklerini çıkarıyor. Sol gözünün altında yarım ay şeklinde bir çürük var.

"Kaçmam lazım," diyor usulca. "Beni öldürmeden önce."

20

SPA SALONUNDAN BİRKAÇ blok ötedeki bir fast-food restoranının arkasına park ettiğim arabamda oturuyoruz. Hazel'ın Mercedes'ini orada, otoparkta bıraktık. Benim Toyota'mın daha güvenli olduğunu, daha az göze çarpacağını söyledi. Ne demek istediğinden emin değilim ama onun lüks aracının çekilme ihtimalinin benim eski Corolla'ma göre daha az olduğunu biliyorum.

Hazel gözüne yavaşça dokunuyor. "Benim hatam. Benjamin'in benden ne istediğini biliyordum ama yapamadım. Kendimi bir kez daha küçük düşüremezdim. O da bana vurdu."

"Ondan uzaklaşmalısın." Sesim yalvarır gibi çıkıyor. "Hemen."

"Biliyorum," diyor. "Pasaportum geldi. Senin kimliğin de bende. Getirecektim ama sadece... kafam bomboş."

"Sorun değil," diyorum ama keşke getirseydi. Yeni kimliğimi göreceğim, prova edeceğim, etrafta onunla dolaşacağım için heyecanlıyım. Yeni adım ne olacak? İnsanlara Lee'nin göbek adım olduğunu söylemeyi planladım. İnandırıcı bir yalan. Lee muhtemelen Kuzey Amerika'daki en yaygın göbek adı.

"Nakit para ve kimlik işi tamam," diye devam ediyor Hazel. "Sadece havaalanına gidememekten korkuyorum."

"Neden?"

"Kameralar. Benjamin ne zaman gelip gittiğimi biliyor. Eğer yoga dersinden ya da spordan zamanında dönmezsem adamlarını peşimden gönderecektir."

"*Adamlarını* mı?"

"Güvenlik. Her türden suçluyu savundu. Ölüm tehditleri aldı. Hayatına kastedildi. Bu adamlar onu koruyor ve bir gözleri de benim üstümde. Benim güvenliğim için olduğunu söylüyor." Neşesiz bir kahkaha atıyor. "Ama alakası bile yok."

Durum düşündüğümden de kötü. Hazel gerçekten bir mahkûm. Ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum.

Bakışlarının üstümde olduğunu hissediyorum. "Bu arada çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler." Gülümsüyorum. "Biraz sana benzedim."

"Evet." Saçlarıma dokunuyor. "Acaba Karl sadece tek bir saç kesim modeli mi biliyor?"

"Ben çok beğendim." Başımı iki yana sallıyorum. "Hem bu benzerlik de hoşuma gitti."

Hazel dudağını ısırıyor, gözleri hâlâ üzerimde. Onlarda bir ışık hatta bir kıvılcım görüyorum. "Tanrım..." diyor usulca. "Benim yerime geçebilirsin. Boylarımız neredeyse aynı. Ölçülerimiz de. Artık saçlarımız bile aynı."

"Sanırım," diyorum tedbirli bir tavırla.

Uzanıp elimi tutuyor. "Tek istediğim bir başlangıç, Lee. Havaalanına gidip bilet kontrolünden geçecek kadar zaman. Bir saat. İki daha iyi olur."

"Ne öneriyorsun?"

Kelimeler ağzından sel gibi hızla dökülüyor. "Spora gideceğim ve seninle orada buluşacağız. Kıyafetlerimizi değiştiririz. Sonra ben bir taksiye atlayıp havaalanına giderim ve sen de bir saat kadar sonra arabama binip benim evime gidersin."

"Sen ciddi misin?"

"İşe yarayacak, Lee. Güvenliği sorun çıkmadan geçebilirsin. Ve sonra anahtarlarımla eve girersin, kendine bir kahve, çay ya da atıştıracak bir şeyler hazırlarsın. Benjamin seni kamerada görür ve ben olduğumu zanneder. Sana doğru düzgün bakmaz bile, yemin ederim. Benim de bu arada havaalanına gidecek, uçağa binecek ve buradan uzaklaşacak zamanım olur. Sonra gidebilirsin. Benim arabamı bırak kendininkine bin ve ortadan kaybol."

Midem gerginlikle çalkalanıyor. Hazel gerçekten benden evine girmemi mi bekliyor? Şiddete meyilli bir adamla karşı karşıya gelme riskini göze almamı mı? Kocasını ve güvenlik ekibini kandırmaya çalışmamı mı?

"Buna değmesini sağlayacağım," diye ekliyor suskun kaldığımı görünce. "Epey bir nakit toparlamayı başardım. Sana elli bin dolar bırakacağım. Bu yeniden başlaman için yeterli, Lee."

Teklifini anlamaya çalışarak gözlerimi kırpıştırıyorum. Bir saat önce huzur doluydum, mutluydum. Şimdi benden arkadaşımın yerine geçmem, onun istismara uğradığı evden kaçmasına yardım etmek için kendi güvenliğimi riske atmam isteniyor. Üstelik bunun için bana para teklif ediyor. Hayatımı değiştirecek bir miktar.

Hazel nefesini tutmuş beni izliyor. Yüzündeki umudu, çaresizliği görüyorum. Güzel gözünün altındaki koyu çürüğü görüyorum.

"Tamam," diyorum yavaşça. "Yapacağım."

Gözyaşlarına boğuluyor, kollarını omzuma doluyor. Yüzünü benimkine yaslıyor, rahatlaması, minneti yanaklarıma damlayıp boynumu ıslatıyor. "Sen çok iyisin," diye mırıldanıyor.

Boğazım düğümlenmiş durumda, cevap veremiyorum.

21

"Nasıl yani, Lee? Bu güvenli mi?"

Jesse'ye plandan bahsetmeyecektim ama o beni rahatsız eden bir şey olduğunu anladı. Şu an kanepesinde oturuyoruz, ayaklarım kucağında ve kırmızı şarap içiyoruz. Bu akşam ona ben yemek pişirdim, sanki kendi mutfağımdaymış gibi dolanıp durdum. Kırmızı şarap soslu tavuk eski bir favorim. Arpacık soğanlarını soymak, tavukları kızartmak ve ateşi konyak ile alevlendirmek hem tanıdık hem de rahatlatıcı bir histi. Yemek bittikten sonra Jesse dağınıklığı öylece bırakıp şaraplarımıza oturma odasında devam etmemiz için ısrar etti. Yeğenleri Ella ve Olive'in kayıt cihazlarında "Hot Cross Buns" şarkısının işkence gibi bir yorumunu çaldıklarıyla ilgili sevimli bir hikâye anlatıyordu. Gülümsemeye çalışsam da kesinlikle odaklanamıyordum. Aklım Hazel'ın kaçış planında ve benim bu planda oynayacağım roldeydi. Bana ne olduğunu sorduğunda da her şey dudaklarımdan dökülüverdi.

"O evde sadece bir saat falan kalacağım," diyorum. "Kocası o olduğumu sanacak. Aynı boydayız. Saçlarımız aynı."

"Bu haneye tecavüz."

"Değil. Çünkü anahtarım olacak. Eğer kocası eve gelirse –ki gelmeyecek– Hazel'la buluşmaya geldiğimi söyleyeceğim. Polisi aramayacaktır."

"Ya sana zarar verirse?"

"Vermeyecek," diyorum hemen ama aklıma Hazel'ın kötü muamele gördüğü, işkenceye uğradığı o ses geçirmez oda geliyor. "Ona yardım etmeliyim. Kocası ona ciddi bir zarar verebilir. Hatta onu öldürebilir."

"Onu gerçekten önemsiyorsun, değil mi?"

Sesim boğuk çıkıyor. "Evet, önemsiyorum."

Şarabını yudumluyor. "Ne zaman yapacaksın?"

"Yarın."

"Tanrım." Kadehini sehpaya bırakıyor. "Neden o kadar çabuk?"

"Dün onu gördüğümde gözü morarmıştı." Jesse yüzünü buruşturuyor ama ben devam ediyorum. "Hem de o hazır. Evrakları ve nakit parası var." Yutkunuyorum. "Bana da para bırakıyor."

"Gerçekten mi?" Tek kaşını kaldırıyor. "Ne kadar?"

"Elli bin."

Islık çalıyor.

"Ama bu yüzden yapmıyorum. Hazel gerçekten iyi bir arkadaş oldu." *Tek arkadaşım,* demiyorum. *Tek avuntum, tek dostum, tek desteğim.*

"Biliyorum." Kucağındaki çoraplı ayağımı sıkıyor. "Sen iyi bir insansın."

Ben iyi bir insan değilim ama Jesse bunu bilmiyor. Hazel'a yardım etme kararımın ardında geçmiş günahlarımın olduğunu bilmiyor. Para güzel, onu geri çevirmek aptallık olurdu ama bu arkadaşımı kurtarmakla ilgili. Ve karmayla.

"Bu çok fazla para," diyor. "Gerçekten zengin olmalı."

"Öyle. Kocası ceza avukatı."

"Bana dikkatli olacağına söz ver."

"Dikkatli olacağım."

Beni kendine çekip öpüyor. Nazik başlıyor ama her zamanki gibi hızla tırmanıyor. Ara sokaktaki o geceden beri

Jesse'nin bana olan arzusu çok yoğun, sanki kudurmuş gibi. Birlikte ilk gecemiz özenli ve nazikti ama ilişkimiz ilerledikçe cinsel hayatımız daha... atletik bir hâl aldı. Benim için sorun yok. Keyif alıyorum. Ama ilk seviştiğimizdeki hassaslığı, romantizmi özlüyorum.

"Hadi yatağa gidelim," diye hırlıyor kulağıma.

Kanepeden kalkıyoruz, ayağımın dibinde duran kanvas çantamı alıyorum. İçinde diş fırçam, biraz makyaj malzemesi, temiz bir tişört ve iç çamaşırı var. Jesse'nin iş çıkışıma ne zaman geleceğini, arabamla onun peşinden evine ne zaman gidip geceyi ne zaman birlikte geçireceğimizi bilmiyorum. Eşyalarımın hepsi bagajda ama hazırlıklı olmak adına bu küçük çantayı kenarda tutuyorum.

Çanta tuhaf biçimde hafif gelince içine bakıyorum. Anahtarlarım. Sokağa park ettikten sonra içine attığımdan eminim. Eşyalarımın arasına bakıyorum ama burada değil.

"Sorun ne?" diye soruyor Jesse yanıma yanaşıp.

"Anahtarlarım burada sanıyordum."

Elleriyle bedenimi okşarken yüzünü boynuma gömüyor. "Sonra ararız."

"Şimdi bulmayı tercih ederim." Rahat görünmeye çalışıyorum ama sesim gergin. Bu dünyada neyim var neyim yoksa sokaktaki arabamda olduğunu itiraf edemem. Eğer biri anahtarlarımı bulup arabamı açarsa beni soyup soğana çevirir.

Jesse benden uzaklaşıyor. "Tamam. Ceplerine bak."

Anahtar cebimde değil. Haki yeşil ceketim kapının yanında asılı. Onu alıp elimi bütün ceplerini yokluyorum. Yok.

"Arabada bırakmış olabilir misin?" diye soruyor Jesse.

"Olamam," diyorum, panik göğsümü sıkıştırıyor. Arabam çalınırsa tüm hayatım biter. "Gidip baksam iyi olur."

Jesse elini koluma koyup beni durduruyor. "Ben giderim. Gecenin bir vakti oraya tek başına gitmeni istemiyorum."

Neredeyse her geceyi sokakta tek başıma geçirdiğimi bilmiyor. Kucağımda bir bıçakla uyuduğumu. Mecbur kalırsam onu kullanarak kendimi koruyacağımı. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

O çıktıktan sonra oturma odasına koşup pencereyi açıyorum. Jesse'nin dairesi zemin katta, ara sokağa bakıyor ama biraz eğilip parmaklıkların arasından bakınca yan sokaktaki arabamı görebiliyorum. En azından çalınmamış. Serin gece esintisiyle birlikte içime rahatlama çöküyor. Anahtarlarımı bu gece kaybetmem şaşırtıcı değil. Yarın için gerginim. Gerginden öte korkuyorum. Jesse'ye karşı cesur görünmeye çalıştım ama yarın Hazel için yapacağım şey beni dehşete düşürüyor.

Adidas terlikleriyle yürüyen Jesse'yi görüyorum, arabama yaklaşıp içine bakıyor. Şimdi daha toplu, birkaç banyo malzememi ve kıyafetimi bu dairede bıraktım. Yine de orada yaşadığımı anlar mı? Bir süre sonra binaya doğru dönüyor. Belli ki anahtarlar içeride değil. Kahretsin. Başımı içeri çekiyorum, zihnim hızla çalışıyor. Anahtarlarım olmazsa planı uygulayamam. Hazel'ı aramam, ona bir bayiye gidip yedek anahtar alana kadar beklemesini söylemem gerekecek. Hafta sonu Benjamin evde olacağı için birkaç gün ertelemek zorunda kalacağız. Ya bu arada ona yine zarar verirse? Ya daha kötüsünü yaparsa?

Jesse içeri girerken daire kapısına gidiyorum. Gülümsüyor. Anahtarım elinde.

"Şükürler olsun," diyorum elinden alırken. Anahtarlıkta tek bir araba anahtarı, restorandaki ofisimde duran kasanın minik anahtarı ve plastik *L* harfi takılı. "Nerede buldun?"

"Kaldırımın yanındaki çimlerin üstünde." Terliklerini çıkarıyor. "Sanırım düşürmüşsün. Ama burada sadece araba anahtarı var. Evinin anahtarı nerede?"

Yüzüm istemeden kızarıyor. "Onları ayrı tutuyorum. Bagajda."

Bana meraklı bir bakış atıyor. İki ayrı anahtarlık bulundurmak tuhaf ama evsiz olduğumdan şüphelenecek değil. Hem yarından sonra bu anahtarlığa bir de ev anahtarı ekleyeceğim. Tanrım, yeni bir araba bile alabilirim. Ona doğru sokulup kollarımı beline doluyorum. Endişeli olmama rağmen varlığı beni rahatlatıyor, sakinleştiriyor, heyecanlandırıyor.

"Teşekkür ederim, diye fısıldıyorum boynuna doğru. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

22

SABAH MUTFAKTAKİ DAĞINIKLIĞI topluyoruz. Dün gece içtiğim şarap yüzünden kaşlarımın arası zonkluyor ve tabaklarda kalan yemek artıkları midemi bulandırıyor. Aslında çok içmek niyetinde değildim, sadece sinirlerimi yatıştırmaya, korkumu köreltmeye çalışıyordum. Peki bu berbat hissin ne kadarı akşamdan kalmalıkla, ne kadarı kaygılarımla ilgili? Korkularımla? Yapmak üzere olduğum şey yüzünden yaşadığım panikle?

Jesse'nin saat 11.00'de müşterisi var bu yüzden onu öperek veda ettikten sonra bir kafeye gidip kendime bir latte ısmarlıyorum. Elimde buharı tüten fincanımla sessiz bir köşe buluyorum ve ancak oturduktan sonra masanın sallandığını fark ediyorum ama yerimi değiştirmiyorum. Pahalı kahvemi yudumluyorum, insanların bilinçli adımlarla içeri girip çıkmalarını izliyorum. İşe, randevularına, günlük işlerini halletmeye gidiyorlar. Çok yakında benim hayatım da böyle sıradan olacak.

Saat 11.45'te boş fincanımı geri götürüp arabama dönüyorum. Kuzeye doğru giderken fazladan kafeinin kötü bir fikir olduğunu fark ediyorum. Direksiyondaki ellerim titriyor, kalbim ağzımda atıyor. Çıkışa doğru ilerlerken Jesse'nin önceki gece söylediklerini düşünüyorum. "Bana dikkatli olacağına söz ver."

Elbette olacağım ama ben sadece bir piyonum. Her şeyi Hazel ayarladı ve tüm bunlar gerçek üstü gibi geliyor. Bir casus filmi gibi. Bir macera. Cesur bir kadın kahraman ve onun sadık yardımcısının yer aldığı bir kaçış filmi. Tıpkı konuştuğumuz gibi arabamı Hazel'ın spor salonunun yarım blok ötesinde sokağa park ediyorum. Düzleştirilen saçlarımın üstüne bir beyzbol şapkası takıp bagajdan küçük bir spor çantası alıyorum. Hazel'ın park yerindeki siyah Mercedes'inin yanından geçerek spor salonunun girişine doğru yürüyorum. Beni izleyen gözler olabileceğinin farkındayım. Memelerimin arası terliyor.

7,50 dolarlık ödemeyi yapıp içeri giriyorum. Kendi adımı kullanıyorum: Lee Gulliver. Takip edilemez. Hem zaten birkaç saat sonra yepyeni biri olacağım. Sıkkın danışma görevlisinin spor salonunu gezdirme teklifini reddedip soyunma odasının yerini göstermesini rica ediyorum. Aceleyle oraya yürürken kimse bana bakmıyor.

Hazel orada, ahşap bir banka oturmuş telefonunu kurcalıyor. Ben içeri girince başını kaldırıyor. Makyaja rağmen yüzü solgun, gözleri kırmızı ve nemli. Elmacık kemiğinin üstündeki çürük kapatıcının altından belli oluyor ve bana neden burada olduğumu hatırlatıyor. Ona desteğimi, cesaretimi göstermek için zayıfça gülümsüyorum ama karşılık vermiyor. Sadece ayağa kalkıp giysilerini çıkartmaya başlıyor.

Çantamı bankın üstüne koyuyorum, şapkamı ve ceketimi çıkarıyorum. Arkadan bir duş sesi geliyor onun dışında serin, fayans döşeli soyunma odasında yalnızız. Kotumu çıkardıktan sonra Hazel'a uzatıyorum. O da bana siyah taytını, üste oturan antrenman tişörtünü veriyor ve ben de içlerine girmeye çalışıyorum. Vücudu saran ve hatları belli eden parçalar. Zayıf biriyim ama lokantanın yemekleri ve egzersiz yapmamam yüzünden vücudum gevşek. Hazel kadar sıkı değilim. Kimsenin –Benjamin'in– farkı anlamaması için dua ediyorum.

Giyindikten sonra lavaboların üzerinde asılı aynalardaki yansımamıza bakıyoruz. Hazel'ın üstünde benim kotum, tişörtüm ve şapkam var. Sadece ayakkabılar kendine ait, pahalı siyah spor ayakkabılar bana iki numara küçük. Ben üste oturan pahalı spor giysileri ve bol bir kapüşonlu giyiyorum, ayağımda siyah koşu ayakkabıları var. Benzerlik şaşırtıcı. Uzaktan bakıldığında neredeyse aynıyız.

Hazel bana dönüyor. "Teşekkür ederim, Lee." Sesindeki titremeyi duyuyorum. "Benim... Benim hiçbir zaman senin gibi bir arkadaşım olmadı."

Cevap olarak sadece gülümsüyorum. Cevap veremeyecek kadar duygulanıyorum.

"Zarf mutfakta." Parayı ve yeni kimliğimi kastediyor. "İlk çekmecede. Mikserin altındaki."

"Anladım," demeyi başarıyorum. Bana zaten evin planını, izlenen ve izlenmeyen odaları söyledi. Sadece banyo ve Benjamin'in çalışma odasında kamera yok. Mutfağı izleyen kamera dolabın üstüne monte edilmiş, alanı kuş bakışı görüyor. O açıdan Benjamin'in benim karısı olmadığımı anlaması imkânsız olacak. İçeri gireceğim, zarfı çantama atacağım, buzdolabına gideceğim. Spor sonrası Hazel sıklıkla kendine salata yapıyormuş. Ben de aynısını yapacağım. Mikrodalganın saati 14:00'ü gösterdiğinde tasarım çantasını ve araba anahtarlarını alıp Mercedes'ine binip oradan ayrılacağım.

"Trader Joe's'a git," diye tavsiye etmişti Hazel arabamda birbirimize bakarken. "Senin arabanı orada bırakıp havaalanına taksiyle gideceğim."

"Ya takip edilirsem?"

"Edileceksin," demişti sakince. "Ama Nate, koruma, avokadonun falan bittiğini düşünecektir. Telaş yapmaz. Ta ki sen dışarı çıkmayana kadar."

Elbette *ben* dışarı çıkacağım. Ama Hazel çıkmayacak. Trader Joe's'da doğruca kadınlar tuvaletine gideceğim. Orada

Hazel'ın kapüşonlusundan, araba anahtarlarından ve büyük çantasından kurtulacağım. Çantanın içine benim için bir kot ceket, kasket ve daha küçük bir çanta bırakacak. Yeni aksesuarlarım ve arkadan topladığım saçlarımla bir meyve suyu alıp doğruca Toyota'ma gideceğim. Anahtarlar arka sol tekerleğin üstünde olacak. Fark edilmeden uzaklaşacağım.

"Benjamin benim kayıp olduğuma dair telefonu o sırada alacak," demişti. "O zamana kadar da ben çoktan havalanmış olacağım. Güvende olacağım." Gülümsemişti. "Sen de yeni hayatına başlama yolunda olacaksın."

Suyun sesi kesiliyor. Duştaki kadın birazdan yanımızda olur.

"Gitmem gerek," diyor Hazel, rengi daha da soluk. "Belki bir gün ziyaretime gelirsin? Panama'ya."

"Nasıl?"

Buna imkân olmadığını anlayınca gözleri buğulanıyor. Bu bir elveda. Sonsuza dek. Bana sıkıca sarılıyor. Beni bıraktıktan sonra araba anahtarlarını değişiyoruz, kocaman siyah Burberry güneş gözlüğü bana veriyor. Ben de ona eczaneden alınmış bir gözlük uzatıyorum.

Hazel bir şey daha söyleyecek gibi ama havluya sarılı kaslı bir kadın duştan çıkıyor. Kadın bizi fark etmeden Hazel gidiyor.

23

SİYAH MERCEDES'E BİNİP Hazel'ın deniz kenarındaki evine doğru yol almaya başladığımda görevimin vahametini kavramaya başlıyorum. Bir şeyler ters giderse tutuklanabilirim. Ya da saldırıya uğrayabilirim. Daha da beteri, vurulabilirim. Ben varlıklı bir kadını taklit eden bir evsizim. Birileri beni evin içinde yakalarsa benim için hiç iyi olmaz. Üstelik Hazel da uzaklarda olacağından hikâyemi doğrulayamaz. Ona bir şey yaptığımı mı düşünürler acaba? Onu kaçırdığımı mı? Ortadan kaldırdığımı mı? Panik göğsümde büyüyor ama sonra onun çürüklerini, gözyaşlarını, Benjamin'in çarpık seks oyunlarıyla ilgili anlattıklarını hatırlıyorum. Risk almam gerektiğini biliyorum. Onun özgür kalmasına yardım etmeliyim.

Kendimi de özgür bırakmalıyım. Sadece bir saat içinde Lee Gulliver gitmiş olacak. Borçları, öfkesi ve kırgınlıkları da onunla birlikte yok olacak. Ailemi nihai bir vedalaşmanın ardından aklımdan uzaklaştırıyorum. İlk önce onlar beni bıraktı. Teresa'yı seçtiler. Uzun sedir ve köknar ağaçlarının arasından kıvrıla kıvrıla ilerlerken burnumdan yavaşça soluk alıp veriyorum. Bunu yapabilirim. Bunu yapmalıyım. Hem Hazel hem de kendim için.

Lavalların evine giden garaj yolu siyah, yeni asfaltlanmış. Parmak uçlarımı hafifçe sallayarak yolun sonuna park etmiş

güvenlik görevlisini geçiyorum. Hazel'ın söylediği gibi arabayı garajın sağına park ediyorum. Burada bir kamera görmüyorum ama kapıya doğru hareketlenince bir tanesini fark edip başımı öne eğiyorum. Evin yola bakan arka tarafı nispeten mütevazı görünse de evin muhteşem olduğunu biliyorum. Hazel bana kumsaldan göstermişti. Bir gece evi daha yakından görebilmek için kayaların ve denizin karaya attığı kütüklerin üstünden yürümüştüm. Uçurumun kenarında tehlikeli bir açıyla duran bina camdan ve çelikten yapılmış bir mimari şaheseriydi. Işıklar yanıyordu, pahalı mobilyalı görebiliyordum ama içeride kimse yoktu.

Şimdi girişe yaklaşırken bakışlarım yerde, anahtarlarımı arıyormuş gibi yapıyorum. Hazel ön kapı anahtarını minik kırmızı noktayla işaretledi, anahtarı kilide sokuyorum. Ellerim titriyor ama anahtar kolaylıkla dönüyor. Kapıyı açıp içeri adım atıyorum.

Açık planlı mekânın şaşaasını görünce hayranlıkla ağzımı açmak istiyorum. İki kat boyunca uzanan cam duvarların gözler önüne serdiği lacivert Pasifik, köşe aksamları ahşap olan modern, alçak, şık beyaz mobilyalara bir fon oluşturuyor. Ama ben Hazel'ım. O kendi evine şaşkınlıkla bakmaz. Arabanın anahtarlarını tik ağacından bir sehpanın üstünde duran cam kâseye atıp oturma odasına yürüyorum.

Rahat adımlarla pencerelere yaklaşıyorum. Elbette Hazel da bunu yapar, olağanüstü manzaraya bakardı. Bir saniye durup bu görüntüyü içime çekmem Benjamin'in dikkatini çekmeyecektir. Köpüklü dalgalar koyu renk suda lekeler oluşturuyor, güneş ışınları ince gri tabakanın arasından süzülüyor. Uzakta gökyüzü tehditkâr ve öfkeli görünüyor. Belli ki yağmur yağacak. Arkamı dönüp Hazel'ın dekore ettiği odaya hayranlıkla bakıyorum. Alçak lake sehpanın üzeri mimari ve arkeoloji kitaplarıyla kaplı; som gümüşten bir kadın heykeli –uzuvsuz görünümünde uğursuz bir şeyler var– mermer bir kaidenin

üstünde duruyor. Bir an için gerçekten Hazel olduğumu, güzellik ve çirkinlik arasında kalan trajik kadın kahraman olduğumu hayal ediyorum. Ayrıcalık ve istismar arasında kalan. Tüm bunları arkasında bırakıp gidecek kadar çaresiz olan.

Bir sehpanın üstündeki gümüş çerçeveli siyah-beyaz fotoğraf dikkatimi çekiyor: Hazel ve Benjamin'in düğününden bir kare. Doğal ama mükemmel. Damat gelinin arkasında duruyor, kollarını onun ince beline dolamış. Üstünde koyu renk bir takım var. Hazel sade, straplez bir elbise giyiyor. Başını geriye atmış gülüyor, Benjamin'in yüzü gelinin boynuna gömülü. Mutlulukları çerçeveden taşıyor. O zaman bu mutluluk gerçek miydi? İşler ne zaman bozulmaya başladı? Fotoğrafa çok uzun bakmadan mutfağa gidiyorum.

Daha fazla beyazlıkla karşılaşıyorum: kulpsuz şık mutfak dolapları, kuvars tezgâh, Thermador marka ankastre beyaz eşyalar. Birkaç bin dolar değerindeki restoran kalitesinde mikserin altında duran ilk çekmeceyi açıyorum. Zarf orada, çatal bıçakların üstünde. Zarfı alıyorum, en az beş santim kalınlığındaki paketin ağırlığını elimle ölçüyorum sonra da Hazel'ın çantasına atıyorum. Çantayı tezgâhın üstüne bırakıp buzdolabına doğru yürüyorum.

İçinde yığınla yiyecek, dünden kalma yemekler, şarap şişleri ve soslar var. Bu olağanüstü sarayda böylesi doğal olan bir dağınıklıkla karşılaşmayı beklemiyordum. Salata malzemelerini alıp ortadaki adanın üstüne koyuyorum. Dikkat çekmeyecek şekilde dolabın üstüne monte edilmiş kameraya sırtım dönük olarak domatesi dilimlemeye başlıyorum. Benjamin şu an beni izliyor mu? Ellerimdeki hafif titremeyi, popomun taytı Hazel'inki gibi doldurmadığını fark ediyor mu? Güvenliği içeri gönderecek mi? Ama o yoğun bir adam. Kesinlikle karısını salata yaparken izleyecek zamanı yoktur. *Güvendeyim*, diyorum kendi kendime. Gözlerimi malzemelerden, her birini düzenli olarak dilimlediğim bıçaktan ayırmıyorum.

Salata kâsesini sebzelerle doldurduğum esnada mikrodalgadaki saat 13.28'i gösteriyor. Hazel ona bir-iki saat vermem için bana yalvardı. Spor salonunun soyunma odasında kırk beş dakika oyalandım. Onun evine gelmem on iki dakika sürdü. Yaklaşık yarım saattir bu malikânenin içindeyim. Kabaca yirmi dakika sonra buradan gidebilirim. Oturup bu salatayı yemem söz konusu dahi olamaz bu yüzden bir elbezi alıp tezgâhı siliyor hayali bir lekeyi ovalıyorum. İşim bittiğinde saati tekrar kontrol ediyorum: 13.30.

Banyo. Ana kattaki misafir tuvaletinde kamera yok. Hazel'ın benimle paylaştığı ayrıntılı kat planına göre tuvalet mutfakla Benjamin'in çalışma odasının arasında. Tuvaletin bana sağlayacağı mahremiyete doğru uzun adımlarla ilerliyorum.

Ayaklı lavabosu, klozeti ve sadece dekor amaçlı yerleştirilmiş kadife şezlonguyla misafir tuvaleti için oldukça geniş bir alan. Elbette kimse bir tuvalette vakit geçirmez ama ben şezlonga oturuyorum, ellerimi koyu kırmızı kumaşta gezdiriyorum. Kendi dairem olduğunda kadife bir kanepe alacağım. Hazel'ın bana verdiği parayı evimi güzel şeylerle doldurmaya harcayacağım. Görkemli kumaşlar. Kadınsı tasarımlar.

Lavaboda ellerimi porselene yaslayıp yansımama bakıyorum. Saçlarım dışında Hazel'a pek benzemiyorum. Benim rengim daha açık, kemik yapım daha yuvarlak. Yüzüm kamerada bir saniyeden fazla görünürse Benjamin karısı olmadığımı anlar. Göğsüm sıkışıyor, nefes almamı güçleştiriyor. Bu çok riskli. Gitmek istiyorum. Ama Hazel'ın birkaç dakikaya daha ihtiyacı var.

Kapıyı yavaşça açıyorum. Saat kaç oldu? İzlenen mutfağa dönüp saate bakabilirim ama tam şu an Benjamin'in çalışma odasının önündeyim. Hazel onun sığınağında da kamera olmadığını söylemişti. "Benjamin mahremiyetine düşkündür," demişti Hazel ama karısını bundan mahrum bırakıyordu. Hazel'ın kaçtığı adamı merak ediyorum. Bir sadist ne tür

kitaplar okumayı sever? Netsukeden başka şeyler topluyor mu? Çalışma odası zalim olduğuna dair bir ipucu barındırıyor mu? Sapkınlığına dair?

Sessiz adımlarla koridordan açık kapıya doğru ilerliyorum. Girişe vardığım anda duyuyorum: *Birçıtırtı.* Bir kuş ağzından kabuk düşürmüş olabilir, bir geyik ayağının altındaki bir dalı kırmış olabilir, rüzgâr cama ağaçtan bir kozalak savurmuş olabilir. Sesin kaynağı her türden tehlikesiz şey olabilir ama tüm vücudumu elektrik çarpmış gibi bir hisse kapılıyorum. Biri geliyor. Panikle boğazım tıkanıyor. Buradan gitmem gerek. Hazel'a kaçmasına yetecek kadar zaman tanıdım. Ama gitmek için arkamı döndüğüm anda gözüme bir şey ilişiyor.

Bir el.

Çıkardığım ses çığlıkla nefesimin kesilmesi arasında bir şey. Hareketsiz uzvun hareket etmesinden korkarak geriye doğru sendeliyorum. Benjamin Laval'ın bana doğru atılmasından. El, ofis sandalyesinin kolçağında hareket etmeden duruyor.

Dönüp kaçmalıyım ama olduğum yere yapışıp kalıyorum. O sandalyede sessizce oturan bir adam var. Hazel'ın kocası olmalı. Peki ama neden evde? Ve neden evinde gezindiğimi duymadı? Muhtemelen bunun basit bir açıklaması var. Belki Benjamin'in çalışma odasından alması gereken evraklar vardı ve hazır gelmişken biraz kestirmeye karar verdi. Belli ki uyurken ses çıkarmıyor. Çok hareketsiz. Çok sessiz. Yoksa başka bir sorun mu var?

Daha iyi görebilmek için dikkatli adımlarla ona doğru yürüyorum. Gözlerim kolçakta duran elden gövdeye doğru kayıyor ve gördüğüm şey nefesimi kesiyor. Benjamin'in üstünde gri bir gömlek var ama ön tarafı kırmızı, kana bulanmış hâlde. Göğsündeki kumaşı kesen bıçak izlerini görebiliyorum, en az dört tane. Yüzü diğer tarafa dönük, siyah saçları kanla keçeleşmiş, başım dönüyor, bayılacak gibi hissediyorum. Bu adam uyumuyor. Ölmüş. Öldürülmüş. Ayağım kayıp da bir

elimle dizimin üstüne düşene kadar bir kan havuzunun içinde durduğumu fark etmiyorum.

Ayağa kalkarken safra ağzıma doluyor, keskin metalik koku burnumu yakıyor. Taytımdaki, Hazel'ın taytındaki kanı silmeye çalışıyorum ama çok fazla. Benjamin öfkeyle öldürülmüş. Şiddetle. Ve sonra... yukarı kıvrılmış gömlek manşetinin kenarından görünen dövmeyi fark ediyorum. Elle çizilmiş bir kafatasına benziyor. Ayağımla sandalyeyi çeviriyorum ve tüyler ürperten, donuk bir yüz görüyorum. Korku ve acıyla bir çığlık atıyorum.

Sandalyedeki adam Jesse.

Ayışığı Kitaplığı

İkinci Kısım

HAZEL

24

BENJAMIN LAVAL KONUSUNDA daha onunla tanışmadan ikaz edilmiştim. Marielle ve ben Balmoral'da maun rengi barda oturuyorduk. Mahkemenin karşısında gösterişli bir mekândı, zengin avukatların uğrak yeriydi. Biz de zengin adamlarla tanışmak için oradaydık, bu kulağa sığ, yüzeysel gibi geliyor ama sanırım öyleydi. Zengin avcılığı yaptıysam da bunun bedelini fazlasıyla ödedim.

Burbon kadehinin kenarından bana bakıyordu, çelik grisi gözleri seksiydi. Şampanya kadehimden bir yudum alırken onunla göz göze geldim. Marielle kulağıma fısıldadı. "O olmaz."

Kadehimi bıraktım. "Nedenmiş?"

"O Benjamin Laval," dedi Marielle. "Nüfuzlu bir ceza avukatı. Arkadaşım Ashley onunla geçen sene takıldı. Yatak odasında tam bir ucubeymiş."

İtiraf edeyim heyecanlandım. Pahalı takım elbisesinin içinde tüm gözeneklerinden şıklık fışkıran bu seçkin avukatın gizli, sapıkça bir yanı vardı. "Ben varım," dedim ona doğru merak dolu bir bakış atarak.

"Hayır, yoksun," dedi Marielle. "O bir psikopat. Sert seviyor."

Bu bilgi beni caydırmalıydı ama öyle olmadı. Aslında benim tuhaf zevklerim yoktu ama cinsel açıdan maceracı

ve meraklıydım. *Grinin Elli Tonu* filmindeki zararsız şeyler canlandı gözümde: Ellerin bağlanması, gözlerin bağlanması, şakacı şaplaklar. O gece onunla eve gittiğimde de tam olarak öyle şeyler olmuştu. Marielle'in arkadaşı Benjamin Laval gibi bir erkek için fazla gelenekseldi. Ben daha eğlenceli daha heyecanlıydım.

Bir hafta sonra beni arayıp yemeğe çıkardı. "Ne iş yapıyorsun?" diye sordu bizim için wagyu biftek siparişi verdikten sonra. Gerçi ben normalde kırmızı et yemiyordum. O zaman yirmi altı yaşındaydım, ara sıra modellik yapıyordum ve çoğu zaman geçici işlerde çalışıyordum. "Modelim."

Bakışları üzerimde hayranlıkla gezindi. "Başka bir şey olamayacak kadar güzelsin."

Öyle olmamasına rağmen bunu bir iltifat olarak kabul etmeyi seçtim. Güzellik ve zekâ aynı anda olamayacak bir şey değildi. Ama hayatımın çoğunda teşhis konmamış bir öğrenme güçlüğüyle mücadele etmiştim. Aptal olmadığımı fark ettiğimde çok geç olmuştu. Görünüşümün beni tanımlayan özelliğim, geçiş biletim olmasına çoktan karar vermiştim. Güzellik treninin beni götürebileceği yere kadar gidecektim.

"Bir gün kendi pastanemi açmak istiyorum," dedim ona, itirafım yanaklarımı kızarttı. "Pişirmek benim için terapi gibi. Mekânı da tasarladım. Lambri kaplamalar. Çiçekli duvar kâğıtları. Gelenekselin modernle buluşması."

"Kulağa harika geliyor." O zaman ses tonundaki küçümsemeyi yakalayamadım. Yakalamalıydım.

Benjamin'in yanında, küçüklüğümde ancak hayalini kurduğum bir hayat yaşıyordum. Annemle babam ben küçükken boşanmıştı. Annem üniversiteler bölgesinde küçücük bir daireye taşınırken babam iş için güneye gitmiş ve sonunda yeni bir aile kurmuştu. Annemin diş hijyenisti olarak iyi bir işi vardı. Mesai saatinden sonra biraz daha fazla para kazanmak için içkili partilerde ilginç seks oyuncakları satardı. Bu kadarı

yeterli olmalıydı –*neredeyse*– ama annemin ince zevkleri vardı ve alışverişi bir terapi olarak görüyordu. Benim de ondan aşağı kalır yanım yoktu, havalı kızlara ayak uydurabilmek adına fast-food işimde kazandığımdan çok daha fazlasını harcıyordum. Dolayısıyla kendi olanaklarımızın üstünde, mali kaygılarla dolu bir atmosferde yaşıyorduk.

Derken, annem elli dört yaşındayken bir şeyleri unutmaya başladı. Başta bunlara güldük: buzdolabında anahtarlar, kahve dükkânında unuttuğu telefonu, arabasını nereye park ettiğini bulmak için bir saat mücadele vermesi... Yaşı, ciddi bir şey olmasına müsaade etmeyecek kadar gençti. Ama zamanla aksileşmeye, içe kapanmaya başladı. İş yerinde sergilediği inatçı tavırlar yüzünden kovuldu. Tüm birikimlerini dolabındaki bir ayakkabı kutusunda sakladığını bulup da parayı bankadan ne zaman çektiğini hatırlamayınca doktora gitti. Alzheimer başlangıcı tanısı konuldu.

Elimden geldiğince ona baktım ama hastalığı, ilerleyişi yavaşlatması gereken ilaçları alamadığımız için çok hızlı ilerledi. Geceleri kalkıp yemek yapmaya çalışıyor, yangın alarmını tetikliyordu. Evde bakım yapan hemşireden kaçıyor ve geri dönüş yolunu unutuyordu. Bazen bana öfkeleniyor bazense benden korkuyordu. Bana korku içinde bir lamba fırlattığında bu işin beni aştığını anladım. Annemin sürekli bakıma ihtiyacı vardı.

Ne yazık ki Washington Eyaleti ülkedeki en pahalı bakım merkezlerinin olduğu yerdi. Annem tanı konulmadan işinden ayrıldığı için sigortası yoktu. Onu bir devlet bakımevine yerleştirmek zorunda kaldım. Gücüm ancak bu kadarına yetiyordu ve bunda bile zorlanıyordum. Garsonluk gibi geçici işlerde çalıştım, denk geldikçe modellik yaptım. Paylaşımlı bir evde yaşıyor olmama rağmen meteliksizdim.

Benjamin'in para konusunda hiç endişesi yoktu. Beni en pahalı restoranlara götürdü, kaz ciğeri ve gerçek şampanyayla tanıştırdı, bana istiridyenin nasıl yeneceğini öğretti. Hafta

sonları Sonoma, Carmel, Big Sur'a gittik. Bora Bora'da turkuaz rengi suyun üstündeki bir bungalovda iki muhteşem hafta geçirdik. Nice'te Promenade des Anglais'deki Le Negresco isimli dudak uçuklatan lüks bir otelde kaldık. Sanki bunun için doğmuştum.

O zamanlar seks eğlenceliydi. Benjamin benimle ağırdan aldı, yavaşça, sistemli olarak hızını arttırdı. Aynı zamanda hassas da olabildiğinden kandırıldığımın farkında değildim. Ayrıca çok cömertti. Cinsel eğilimleri bana sunduğu yaşamın karşılığında ödenecek küçük bir bedel gibiydi. Hepsi idare edilebilir şeylerdi... Ta ki evlenme teklif edene kadar.

"Bu sözleşmeye bir bakmanı istiyorum," dedi düğünümüzden bir hafta önce.

Bunun bir evlilik sözleşmesi olduğunu sandım. O sırça köşkü, iki lüks arabası ve bir yatı olan başarılı bir avukattı. Benimse hiçbir şeyim yoktu. Varlıklarını korumak istediği için onu suçlamadım. Üstelik o zamanlar çok âşıktık. Onun bana bakmadığı bir gelecek hayal edemiyordum.

"İlişkimizi ileri taşımak istiyorum. B/i'den E/k'ye," diye açıkladı Benjamin.

Kısaltmaları öğrenmiştim. Biz baskın-itaatkâr bir ilişki yaşıyorduk, o ise efendi-köle durumuna geçmemizi istiyordu. Midem bir anda allak bullak oldu, rengimin solduğunu hissettim. Bir itaatkâr olarak sınırlar, engellemeler koymama izin vardı. İlişkimizin dinamiği sadece yatak odasıyla sınırlı mizansenlerden oluşuyordu. Bir köle olursam tüm irademi 7/24 ona bırakacaktım. Sürekli. Ya itaat edecektim ya da bu ilişkiyi kaybedecektim.

"Bu şekilde devam etmemizin nesi kötü?" diye sordum sesim titreyerek.

Cevabı netti. "Daha fazlasına ihtiyacım var, Hazel. Tam kontrolü ele almaya. *Mutlak Güç Değişimi*."

"Peki ya istemezsem?"

"O zaman evlenemeyiz."

Uçurum kenarında yapılacak görkemli törende bize katılacak iki yüz konuk vardı. Binlerce dolar harcanmıştı. Bu Benjamin için bir şey değildi. Ya benden istediğini alacak ya da beni bırakacaktı. Aileme ve arkadaşlarıma ayrılma sebebimizi açıklama düşüncesiyle yüzüm alev aldı. Bu lüks hayatı bırakıp iki oda arkadaşıyla paylaştığım rutubetli apartman dairesine döndüğümü, ay sonunu getirmek için vereceğim mücadeleyi düşününce midem bulandı. Üstelik bunu anneme de yapamazdım.

Benjamin annemi, hastalığı üzerine uzmanlaşmış özel bir tesise yerleştirmişti. Annem sakin, bahçelerle çevrili, aydınlık, ferah bir yerde kalıyordu. Sanat, müzik, köpek terapisi olanakları vardı. Tesisin bir sebze bahçesi, üst düzey bir aşçısı, küçük bir sinema salonu ve sanat odası vardı. Annem artık kim olduğumu bilmiyordu ama mutluydu. Rahattı. Benim de tek istediğim buydu.

Bu yüzden Benjamin'in MGD sözleşmesini imzaladım. Kendimi korumak için birkaç şart koydum ama kontrolümü tamamen ona vermeyi kabul ettim. Daha sonra önüme koyduğu evlilik sözleşme daha basitti çünkü benim istediğim tek bir şey vardı. Kocam hayatının geri kalanında anneme bakacaktı.

"Evli olduğumuz sürece," dedi Benjamin, "annene bakılacak."

Bu sözleri içimde tehlike çanlarının çalmasına neden olmadı. En azından o zaman.

Birkaç gün sonra iyi dileklerini sunan kalabalığın önünde onu seveceğime, onurlandıracağıma ve ona itaat edeceğime yemin ettim.

25

CİNSEL İLİŞKİLERDE RIZA GÖSTERİLEREK yapılan rızasızlık nadir değildir: Önceden izin verilmiş olmasına rağmen direniyormuş, itiraz ediyormuş gibi davranmak. Pek çok normal, birbirini seven çift bu oyunu oynar. İlk yıllarda tüm bunlar bir oyundu. Ancak ben Benjamin'i memnun edecek kadar iyi bir aktris değildim. Nihayetinde acım, aşağılanmam gerçek olmalıydı. Benjamin beni kırmak zorundaydı. Fiziksel istismara nadiren başvuruyordu ama zihinsel ve duygusal işkence sürekliydi. Eleştiriliyor, hor görülüyordum. Eğer onun canını sıkarsam *odaya* gönderiliyordum. Oraya zindan demek abartı olur ama bodrumdaydı. Mobilya yoktu, sadece küçük bir kilim ve kaba yünden bir battaniye vardı.

Gerçek bir itaatkâr cezadan keyif alırdı ama bu beni tahrik etmiyor ya da tatmin duygusu vermiyordu. Yalnız kaldığım bu zamanları tecritimi, ötekileştirilmemi, sefaletimi düşünmek için kullanıyordum. Bir de kendimden nefret etmek için. Banliyöde okul hayatında zorlanan bir kızken daha fazlasını hayal etmiştim. Ama bu değildi. Böyle değildi. Ayrıcalıklı ve lüks bir hayat için özgürlüğümü satmıştım. Beni mahveden bir anlaşmayı kabul etmiştim.

Yatak odasının dışında evliliğim ellili yıllardaki evliliklere benziyordu. Benjamin'in karısı olarak görevim onun ihtiyaçlarını

karşılamaktı. Çamaşırlarını yıkadım, gömleklerini ütüledim ve evi temiz tuttum (haftada bir gelen temizlikçinin yardımıyla). Akşam yemeğinde ne yemek istediğini söylerdi ve ben de itaatkârca gerekli malzemeleri alır ve yemeği hazırlardım. Akşamları onu karşılamak için giyinirdim. Bazen güzel bir elbise, bazen okul forması, diğer zamanlarda üstümde siyah deri şapkadan başka bir şey olmazdı. Benjamin ne derse onu giyerdim.

Dışarı çıktığımızda "dış dünya" protokolleri olurdu. Hafifçe önünde, sağında yürümeliydim, asla yanından üç adımdan fazla uzaklaşamazdım. Tuvaleti kullanmam gerekirse ondan izin isterdim. Hayır derse acı içinde beklerdim. Restoranda benim için siparişi o verirdi: balık ve beyaz şarap, çizburger ve kola ya da salata ve bir bardak su. Hep yerdim. Hep teşekkür ederdim.

"Bana Şef diyeceksin," dedi Benjamin. "Toplum içinde kullanılacak kadar zararsızdır ama yine saygını belli eder."

"Tamam."

"Tamam ne?"

"Tamam, *Şef*."

Başkalarının yanında bana Küçük Hanım derdi. Modası geçmiş bir tabirdi, biraz küçümseyiciydi ama yadırgayan kimse olmadı. Biri dışında. Benjamin'in iş arkadaşlarından Miranda adında işinin ehli bir avukat olan kadının ev sahipliği yaptığı bir kokteyl partisindeydik.

"Bu biraz ataerkil bir tarz değil mi?" diye yorum yaptı Miranda.

"Biraz." Benjamin ona gülümsedi. "Ama Küçük Hanım'ın hoşuna gidiyor."

Kimse bunun itaatkâr anlamında kullanıldığını düşünmedi.

Eski arkadaşlıklarım ilgi eksikliği yüzünden bozuldu. Marielle dayanmaya çalıştı ama artık başka yerlerdeydik. O hâlâ bekârdı, hâlâ eğleniyordu. Sonunda o da benden vazgeçti.

Yeni arkadaş edinmeme izin yoktu. Tanıdıkların olması iyiydi, gerekliydi ama Benjamin'in onayından geçmelilerdi. İlişki kurmama izin verilen kadınlar ya meslektaşlarının eşleri ya da kız arkadaşlarıydı. Ben olanlarlayken yanımızda olmayı tercih ediyordu ama ara sıra öğle yemeğine ya da alışverişe çıkmama izin veriyordu. Ancak tüm detayları bilmesi gerekiyordu: kiminle, nerede ve kaç saatliğine. Bazen beni bir buluşmanın ortasında sırf itaatimi test etmek için arardı. Hemen bir bahane bulup uzaklaşma konusunda ustalaşmıştım.

Pandemi başladığında vali evden çıkmama emri verdi. İki ay boyunca kocam çalışma odasından işlerini yürütmeye çalışırken ben ayak altında olmamaya çabaladım. Kapanma sırasında aile içi şiddet dünya çapında artış gösterdi ve bizim evimiz de istisna değildi. Benjamin korkusunu, güçsüzlük duygusunu ve hayal kırıklıklarını benden çıkardı. Çürükleri görecek kimse olmadığından şiddet de tırmandı. Başka çarem olmadığından kabullendim ama boyun eğmem onun beni daha da küçümsemeye başlamasına neden olmuş gibiydi. Dünyaya geri döndüğümüzde kocam artık benden nefret ediyordu.

Evliliğimizdeki gözetim kuralları o zaman arttı. Benjamin'in şirketin karşıladığı özel güvenlik ekibi vardı. Tehlikeli insanları savunuyordu ve her zaman başarılı olamıyordu. Onun hayatına yönelik tehditler çoktu benim hayatıma yönelik tehditler nadirdi. "Nate seni güvende tutacak." Benjamin garaj yolunun sonunda duran güvenlik görevlisini böyle açıkladı. "Aynı zamanda da seni izleyecek ve sana söyleneni yapmadığında bana bildirecek."

Koşuya o sıralarda başladım. Sokağımız ormanlık bir eyalet parkının bitişiğindeydi. Güvenlik görevlisi beni o yollarda arabayla takip edemezdi üstelik ondan daha hızlı koşuyordum. Neyse ki parlak kel kafası ve kahverengi gözlerinde bir sıcaklık hissi olan iri yapılı Nate ilgisiz bir bakıcıydı. Belki de bu küçük özgürlük anlarını tatmaya ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Başka seçeneğim olmadığı için eninde sonunda döneceğimi. Ormanlık yolda tek başıma koşarken engelsiz ve özgürdüm. Endorfin depresyonu bir süre uzak tuttu. Ama bir yere kadar dayanabildim, sonra yenik düştüm.

"Bir psikiyatriste görüneceksin," dedi kocam bir sabah. "Benim bir arkadaşım."

Elbette kabul ettim ama tabii ki boşunaydı. Dr. Veillard'a evliliğimle ilgili gerçekleri anlatamazdım. Doğrudan Benjamin'e rapor ederdi. Bunun yerine ruh doktoru bana annemi, kendimi soyutlamamı ve motivasyon eksikliğimi sordu. Bana bir hobi edinmemi önerdi. Uyku ilacı ve Xanax reçete etti. Benjamin seansımızı sorduğunda yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

"Çok daha iyi hissediyorum."

Ama gece Efendimin yanında uyanık yatarken acı tüm ağırlığı ve karanlığıyla üstüme çöküyordu. İstismarın şiddeti yavaş ama kesin adımlarla artıyordu, bir gün çok ileri gidecekti. Bu ilişkiye uzun süre devam edemezdim ama ondan ayrılmak, boşanma davası açmak imkânsızdı. Benjamin beni öldürürdü, bana bu kadarını söylemişti. Üstelik annem ölmüşten beter olurdu. Lüks bakım tesisinin parasını ödemeyi kesecekti ve annem ya devlet bakımevine ya da sokaklara düşecekti. Annemin rahat ve bakım altında olması benim hayatımdan daha önemliydi.

Bu yüzden kaldım. Ondan kurtulmak için bir yol göremiyordum.

26

BENJAMİN BAKIM ALIŞKANLIKLARIMI da kontrol altına aldı: Fransız manikürü, komple ağda, kış aylarında bronz bir ten. Omuz boyu saç stilimi ve pastel makyaj paletimi o seçti. Dolabımda biraz özgürlüğüm vardı, moda konusunda hep bir yeteneğim olmuştu. Eğer belirlenen parametreler içinde kalırsam genellikle istediğimi giyebilirdim. En azından toplum içinde.

Koşu alışkanlığım beni inceltiyor, güçlendiriyordu ve Benjamin bundan hoşlanmadı. Günlük koşularımı sekiz kilometreden beş kilometreye düşürmem ve kas yapmak için bir spor salonuna yazılmam konusunda ısrar etti. Kocamın istediği vücut tipini yaratmak için –kalçamın ve memelerimin yuvarlak hatlı olmasını istiyordu ama benim vücudumla bu imkânsızdı– bir beslenme uzmanına danıştım. Ayrıca egzersiz bağımlısıydım. Bu benim tek çıkışım, kontrol edebildiğim tek şeydi. Hemen hemen.

Evliliğimizin daha altıncı ayında bir açıklama yaptı. "Göğüs implantı için sana randevu aldım."

Güldüm, tam anlamıyla inanılmazdı ama Benjamin şaka yapmıyordu. Bir arkadaşı olan plastik cerrahla yapılan kısa konsültasyondan sonra bir tarih belirlendi. Ameliyata alınırken hissettiğim korku ve huzursuzluk yüzünden ağladım. Benjamin vücudumu, derimin altını istila ediyor gibi geldi. Seçtiği

implantlar benim ölçülerim için biraz büyüktü, aşırı dikkat çekici olmasa da ağır ve hantaldı. Bir gün sırt ağrılarına neden olacaktı. Kendimi onun Barbie bebeği gibi hissettim. Kendimin, onu memnun etmek için tasarlanmış plastik bir versiyonu gibi. Bir sonraki sefer Brezilya poposu için ısrar etmesinden korkuyordum. Bu yüzden spor salonunda zamanımın çoğunu squat yaparak geçiriyordum.

Onunla tanıştığımda da yaptığım buydu. Tam arkamdaydı, hareketlerimi eleştiriyordu. "O dizleri dışarıda tutun," dedi.

Göğsümde tuttuğum on kiloluk ağırlıkları bıraktım ve ona döndüm. "Kimsin?"

"Jesse. Burada eğitmenim."

"Benim eğitmene ihtiyacım yok," diye terslendim.

"Elbette yok." Göz göze geldik, onunkiler altın rengindeydi. Tıpkı bir aslanınki gibi. "Ama incinmenizi istemem."

Her gün hem fiziksel hem zihinsel hem de duygusal olarak ne kadar incindiğimi bilmesine imkân yoktu. Ya da seçtiği kelimelerin duvarlarımı yıkacağını, beni ânında ona iteceğini bilmesine. Duruşumu düzeltmesine izin verdim. Dokunuşu profesyonel, nazik, çekingendi. Ama içimi aydınlattı.

Sonraki antrenmanımda bana birlikte kahve içmeyi teklif etti. "Ben evliyim," dedim.

"Sadece bir kahve." Gülümsemesi şaşkındı. "Antrenmanın hakkında konuşabiliriz."

"Yapamam."

Ama aramızdaki kimyayı görmezden gelmek mümkün değildi, çok geçmeden ona açıldım. İzlendiğimi söyledim. Kocamın sözde beni korumak için peşime bir güvenli görevlisi taktığını anlattım. Jesse bir çözüm önerisi sundu. Audi'si binanın arkasındaki personel otoparkındaydı. Arka kapıdan kaçıp birlikte uzaklaşabilirdik. Mercedes'im spor salonunun önünde park hâlinde olduğunu müddetçe güvendeydim.

Onun dairesine gittik. Erkeksi ve sanki orada uzun süredir yaşamıyormuş gibi az eşyalıydı. Zemin kattaydı, parmaklıklı pencereleri ara sokağa bakıyordu. Açıkçası bir çöplüktü ama benim için sığınak gibiydi. Evliliğimizdeki efendi/köle dinamiğini ona orada açıkladım. Kendimi aciz ve utanmış hissediyordum ama kelimeler ağzımdan dökülüyordu. Jesse beni dinlerken yüzünde şefkat ve acıma hislerinin birbirine karıştığı bir ifade belirdi. Yanağıma dokunduğunda rahatladığımı hissettim. Beni öpüşü öyle sevgi doluydu ki doğru olan buymuş gibi geldi.

İşler hızla ilerledi. Şefkate, ilgiye ve eski moda sekse acıkmıştım. Haftada üç beş gün spora gidiyordum, birkaç kez ağırlık kaldırıyordum ve sonra arka kapıdan kaçıp Audi'sine atlıyorduk. Onun dairesine doğru giderken koltukta iyice büzüşüyor, yüzümü saçlarımla saklıyordum. Dudaklarım beklenti dolu bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. İlişkimizin bir klişe olmasını umursamıyordum.

Dairenin kapısını arkamızdan kapar kapamaz birbirimizin giysilerini çıkarıyorduk. Bazen hemen girişteki parke zeminin üstünde sevişiyorduk. Belki de aceleci nerdeyse hayvani olan seks yüzünden kendimi ucuz hissetmeliydim. Ama bana saf ve güzel geliyordu.

"Sanırım seni seviyorum," dedim hararetli bir sevişmenin ardından. Çok erkendi, midem korkuyla düğümlemişti. Kelimeler onu korkutup kaçırabilirdi. Benim sevgiye muhtaç, acınası bir durumda ve deli olduğumu düşünebilirdi. Ama Jess beni kendine çekti.

"Ben de seni seviyorum."

Rahatladım. "Keşke birlikte olabilsek. Keşke geri gitmek zorunda olmasam."

"O zaman kal."

"Yapamam." Başımı çevirip ona baktım. "Beni bulur. Bizi bulur."

"Yani? Ne yapabilir ki?"

"Beni öldürür. Ve seni de. Annemi sokağa atar. O tehlikeli biri."

Jesse ses tonumdan korku ve ciddiyeti anlamış olacak ki baskı yapmadı. Benjamin'in bizi nasıl öldüreceğini sormadı. Sözlerime güvendi.

"Ortadan kaybolman lazım," dedi usulca.

"Nasıl?" dedim alaylı bir sesle. Ama o cevap vermedi. En azından o zaman.

İlişkimiz başladıktan yaklaşık bir ay sonra ruhen çökmüştüm. Benjamin o sabah bilhassa zalimdi ve ben çaresizdim, umutsuzdum, eve gitmeye korkuyordum. Jesse'nin çift kişilik yatağında yatıyorduk, başımı güçlü göğsüne yaslamıştım, gözyaşlarım tenini ıslatıyordu. "Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

"Bunu düşünüp duruyorum," dedi, sesi sakindi. "Belki ondan kurtulmanın bir yolu vardır."

Anında cevap verdim. "Sana söyledim beni öldürür."

"Zaten öldüysen yapamaz."

Önerisi beni şok etti ama olması gerektiği kadar değil. Bu fikrin çekirdeği zaten ekilmişti. "Annemi bırakamam," dedim.

"Ama Benjamin onu görmene asla izin vermiyor."

Kocam zaman kaybı olduğunu söyleyerek ziyaretlerimi yasaklamıştı. Üstelik ziyaretlerden hem duygusal hem de asık suratlı dönmem sinirlerini bozuyordu. Annemin rahat ve iyi bakıldığını söyledi. Benim varlığım anlamsızdı. Annem artık beni tanımıyordu. Ama yine de içinde bir yerlerde, ruhunun derinliklerinde benim orada olduğumu bildiğini düşünüyordum. Kızı olduğumu bildiğini. Onu sevdiğimi bildiğini.

"Ayrıca ona bakmalı. Sen ölmüş olsan bile, doğru mu?"

Bunu olmasını sağlamıştım. "Evet. Evliyken öldüğüm sürece."

"Annen senin güvende olmanı istemez mi? Mutlu olmanı?" diye bastırdı Jesse.

Sesim yumuşak ama meraklıydı. "Nasıl?"

"Kaza sonucu boğulma." Bir dirseğinin üzerinde doğruldu. "Burada açıklarda cesetler hep kaybolur. Akıntı var. Suda sürüklenen kütükler insanları paramparça edebilir. Köpek balıkları."

"İntihar," dedim. "Benjamin'in beni boğduğunu düşünmesini istiyorum. Onun utanmasını istiyorum."

"Tamam." Jesse'nin altın rengi bakışları okunmuyordu. "Bu da olur."

Boğazım düğümlendi, karmaşık duygular hissediyordum: minnet, umut, aşk. "Bunu gerçekten yapabilir miyiz?"

"Seninle olmayı her şeyden çok istiyorum, Hazel." Uzandı, çenemi güçlü parmaklarıyla kavradı. "Bunun olmasını sağlayacağım."

27

Bir tarih belirledik: Nisan ayının başında bir salı günü. Ben her zamanki gibi sabah koşuma çıkacaktım. Güvenlik görevlisini geçtikten sonra tenha bir plaja gidecek ve buz gibi suya girecektim. Jesse arkadaşının teknesini ödünç alacaktı. Beni sudan çıkaracak, kuru giysiler, battaniye ve sıcak çay verecekti. Kuzeye doğru yol alacak, Bellingham'a yanaşacak ve oradan havaalanına gidecektik. Jesse, Panama City'ye Dallas aktarmalı uçak bileti almıştı. Benjamin beni orada asla bulmazdı.

"Sana sahte pasaport çıkarttıracağım," dedi Jesse.

"Nasıl?"

"Karanlık ağ." Karanlık yeraltı dünyasına girmek onun için sorun değilmiş gibi ses tonu korkusuzdu. "Sadece vesikalık fotoğrafın gerek."

Her şeyle ilgileniyordu. *Benimle* ilgileniyordu. Küçüklüğümden beri böylesi bir güven duygusu hissetmemiştim. Benden sadece bir şey istedi.

"Para getirebilir misin?" diye sordu. "Ben de biraz var ama fazladan paranın faydası olur."

Elbette ki Benjamin banka hesaplarımı ve kredi kartlarımı kontrol ediyordu. Ancak evde satılabilecek ya da rehin verilebilecek değerli parçalar vardı. Çalışma odasında kafaya koyarsam açabileceğim bir de kasa duruyordu. Ama benim tek istediğim

Jesse'yle birlikte ve özgür olmaktı. Belki hayalperesttim, aşırı romantiktim ama temiz başlangıcımızı Benjamin'in parasının lekelemesini istemiyordum. Üstelik açgözlülüğüm çok uzun süre kararlarımı etkilemişti. Bu yüzden ona hayır dedim.

"Bu çok riskli. Benjamin'i şüphelendirebilecek hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Jesse'nin ifadesi karardı ama sadece bir anlığına.

"Panama'da bir iş bulacağım," diye söz verdim. "Biraz para biriktirdikten sonra da kendi pastanemi açacağım. Bu benim hayalim."

"Tabii," dedi. "İyi olacağız."

Onu öptüm. "Harika olacağız."

Banyoda yalnızken (evde kamera olmayan ender odalardan biriydi) intihar mektubu yazdım:

> Benjamin,
>
> Geçtiğimiz altı yıl boyunca hayatımı cehenneme çevirdiğini söylemek az bile kalır. Ne bir çıkış yolu görebiliyorum ne de bunu sürdürebileceğimi sanıyorum. Zalimliğin ve istismarın beni buna sürükledi. Senin kölen olarak bir gün daha yaşamam.
>
> Hoşça kal,
> Hazel

O sabah hava ılıktı ama yataktan çıkıp koşu kıyafetlerimi giyerken titriyordum. Saat yedide kalkan Benjamin derin uykudaydı. Çıktığımı duymazdı ama duysa bile herhangi bir şeyden şüphe etmezdi. Sadece her zamanki gibi sabah koşuma gidiyordum. Yine de notu tik ağacından yapılmış dolabın çek-

mecesine koyarken titrememe engel olamıyordum. Ben iyice uzaklaşmadan onu bulmasını istemiyordum.

Son birkaç sabah eski bir Toyota'nın yanından geçmiştim, onun terk edilmiş belki de çalınmış olduğunu düşünmüştüm. İçinde kimseyi görmemiş, koltuğun geri yatırıldığını fark etmemiştim. Doğal olarak o sabah da yanından geçerken pek dikkatimi vermedim. Gerginlik ve heyecandan başım dönüyordu. Özgürlük umuduyla. Sevdiğim adamla bir hayat umuduyla.

Kumsalda bir anda aşırı duygusallaştım. Bir hıçkırık göğsümü deldi ve ağladığımı anladım. Annemi sonsuza dek bırakıyordum. Onu nadiren ziyaret edebilsem de, artık beni tanımıyor olsa da o benim annemdi. Sevdiğim kişi hâlâ oradaydı ve bu korkunç hastalık tarafından tutsak alınmıştı. Ama ona veda etmeliydim. Sonsuza dek.

"Özür dilerim," dedim bağırarak. Sonra da suya doğru yürüdüm.

Beklediğimden daha soğuktu ama içinde uzun süre kalmayacaktım. Biraz derine kadar yürüyüp birkaç metre yüzdükten sonra Jesse beni alacaktı. Ona ceketimi kumsalda bırakmayı, ayakkabımın tekini okyanusa atmayı önerdim sonra beni arabasıyla alıp marinaya götürebilirdi. *Ama bu çok riskli,* dedi Jesse. İnsanlar bizi görebilirdi. Kum tepeleri yüzünden tekneyi sahile de yanaştıramazdı. Yani ben gidecektim, tamamen giyinik olarak Pasifik'e girecektim. Trajik bir resim. Bu gerçek gibi görünmeliydi.

Bacaklarım uyuşmuştu, dişlerim takırdıyordu ama suya daldım, bacaklarımı çırpıp ileri doğru kulaç attım. Hızla hipotermiye girebilirdim ama Jesse battaniye ve çayla orada olacaktı. Beni kurtaracak, ısıtacak, alıp götürecekti.

Güçsüzleşmeye başladım, akıntıya karşı attığım kulaçlarla güçlükle ilerliyordum. İyi bir yüzücüydüm ama soğuk su ve giysilerimin ağırlığı beni aşağı, derinlere çekiyordu, başım suyun altına girdi. Tekne neredeydi? Jesse neden gelmiyordu?

Panik beni birkaç saniyeliğine ele geçirdi ardından muazzam bir yorgunluk bastırdı. Mücadele etmeyi bırakmak çok kolay olurdu. Uyumak, nihayet dinlenmek.

Ama sonra bir el beni yüzeye çekti.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

28

"NEREDEYDİN?" diye sordum, sesim titriyordu.

"Beş dakika geciktim," dedi Jesse başparmağıyla gözyaşlarımı kurularken. "Belki on. Arkadaşım marinaya vaktinde gelmedi."

"Boğulabilirdim."

"Şükürler olsun ki boğulmadın." Beni kendine çekti, başımın üstünü öptü. "Ama o kadın her şeyi berbat etti."

Onun dairesinde, kaçış planımızı yaptığımız yerdeydik. Başımı göğsüne yaslamış, kömür rengi kanepede bacaklarımı kıvırıp altıma almıştım. "Yine deneyebiliriz."

Jesse bir süre cevap verdi. "O kimdi?" diye sordu. "Ne biliyor?"

"Hiç kimse. Bir evsiz, arabasına yaşıyor." Ama sesim tereddütlü çıkmıştı. Benjamin ne numara çevirdiğimi anlamış mıydı? O kadını kumsalın yakınına planımı bozmak için mi yerleştirmişti? Sonrasında eve koşmuş, intihar notunu yırtmış, tuvalete atıp sifonu çekmiştim. Ardından ıslak kıyafetlerimi makineye atmış ve duşa girmiştim. Duştan çıkınca her zamanki gibi kocama kahvaltı hazırlamıştım. Sonra da sanki hiçbir şey olmamış gibi spor salonunda Jess'le buluşmuştum. Ama kocamı hafife almamam gerektiğini öğrenmiştim.

"O sürtüğün kim olduğunu öğrenmeden yeniden denemek istemiyorum." Jess öfkeliydi. Haklıydı da. O kadın olmasa şimdiye Bellingham'a varmış, havaalanına doğru yolu çıkıyor olacaktık. Yine de bu kadın düşmanı lafları beni içten içe ürkütmüştü.

"Peki ona ne anlattın?" diye devam etti Jesse. "Ne konuştunuz?"

Kollarının arasından çıktım. "Hiçbir şey." Yanaklarım yanıyordu ve fark etmemesini umuyordum. "Aslında ona kendi işine bakmasını söyledim." Bu karşılamaya dair anılarım bulanıktı ama hayatımı kurtaran kadının yanında kendimi rahat hissetmiştim. Viskisinden içecek, uyku tulumunun altında onunla birlikte oturacak kadar rahat. Ona istismarcı evliliğimden bahsedecek kadar. Ama azıcık. Çok fazla şey anlatmamıştım.

"Gidip yarın onu yine gör," dedi Jesse. "Öğrenebileceğin ne varsa öğren."

"Tamam."

Saatine baktı. "Birazdan geri dönmemiz gerek." Elini kalçama uzatıp beni kendine çekti.

Sevişmek istemiyordum, hâlâ sarsılmış, kırılgan ve korkmuş hâldeydim. Ama sevgilimin cinsel dürtüsünün yüksek olduğunu biliyordum ve nihayetinde ben erkekleri memnun etmeye programlanmıştım. Bu yüzden taytımı çıkarmasına, beni kanepeye yatırmasına ve içime girmesine izin verdim. Fiziksel yakınlık beni bir şekilde rahatlattı ve yüzümü boynuna gömdüm. Çünkü ona yakın olmaya, beni istemesine ihtiyacım vardı. Tüm geleceğim ona bağlıydı.

Bir hediye vermek boğulmak üzere olduğum yere geri dönmem için en bariz neden gibi göründü. Hayatımı kurtaran kadına teşekkür edecek, bunu tekrar düşündüğümü söyleyecektim. Sonra da sokağımın sonundaki parkta uyumasının gerçek nedenini öğrenecektim. Evimiz pahalı sanat eserleriyle do-

luydu ama kaybolduğu fark edilmeyecek bir şey bulmalıydım. Oturma odasındaki parçalar özel ve pahalıydı yani onlardan birini almam söz konusu olamazdı. Ama Benjamin'in çalışma odasında kitaplar ve bir yığın ıvır zıvır vardı. Haftalık gelen temizlikçinin umursamazlığı yüzünden tozla kaplanmış alt taraftaki raflardan birinin gerisinde netsuke koleksiyonu duruyordu. Antika Japon figürlerine bakıp uygun olan bir tane buldum: Sarılı hâlde bir yılan. Pürüzsüz kemiğe karmaşık pullar, iki sivri diş oyulmuştu. Parktaki kadının varlığı iyi niyetliyse bunu beş yüz dolara ya da daha fazlasına satabilirdi. Eğer kocam için çalışıyorsa hediye sembolikti. Onun peşindeydim ve hamlemi yapacaktım.

O sabah mutfakta parmak uçlarım üzerinde yürüyüp onun için basit bir kahvaltı hazırladım: Kendi yaptığım içi fıstık ezmesi ve balla doldurulmuş bir çörek ve sert, kırmızı bir elma. Onları netsukeyle birlikte sırt çantama koydum, ardından kapıdan çıkıp parka doğru koştum.

Oraya vardığımda uyuyordu, koltuğunu geriye yatırmıştı, kaşları uykudayken bile çatıktı. Bir süre onu gözlemledim, konsolda duran viskiyi ve kucağında duran büyük bıçağı fark ettim. Apaçık, hiç şüphesiz bu kadının buradaki varlığı zararsızdı. Bu kadın savunmasızdı, korkuyordu. Kocam için çalışmıyordu. Beni gözetlemek için burada değildi. Tam arkamı dönüp gidecek, koşuma devam edecektim ki bir şey –Empati? Acıma?– beni durdurdu. Camı tıklattım, onun ürkerek uyanmasını, bıçağı kavramasını izledim. Göğsüm sıkıştı.

Bir kütüğün üstüne oturup güneşin doğuşunu izledik. Getirdiğim çöreği füme somon ve havyarlı Benedict usulü yumurta gibi her lokmanın tadına vararak yedi. Onu konuşturmayı denedim ama temkinli biriydi. Sessizliği doldurmak için Benjamin'le evliliğimden biraz daha bahsettim. Sırlarım birikmişti ve içimde iltihaplanıyordu. Üstelik bu kadın beni yargılayamazdı. Benden daha beter durumdaydı.

Jesse'yi gördüğümde ona öğrendiklerimi anlattım. "Adı Lee. Pandemi zamanında beş parasız kalmış. Evsiz ve korkuyor. Her gece kucağında tuttuğu bıçakla uykuya dalabilmek için içki içiyor."

Açıkçası çok fazla şey yoktu ama yeterliydi. "Onun için endişelenmemize gerek yok," dedim. "Kaçışımızı yeniden planlayabiliriz."

"Tamam," dedi Jesse ama ben sesindeki şüpheyi duymuştum. "Tekneyi ne zaman alabileceğime bakacağım."

29

Lee'yi son görüşüm olmalıydı ama olmadı. Bir şarkı gibi aklıma takılmıştı ve yaptığım hiçbir şey onu çıkarıp atmama yetmiyordu. Elbette onun için üzülüyordum ama dahası da vardı. Ona karşı bir tür yakınlık hissediyordum. Çünkü hiçbir arkadaşım gerçek değildi, hepsi kocamın zorlamasıyla hayatıma giren insanlardı. Hayatımdaki herkesin yanında rol yapıyordum. Jesse'nin yanında bile. Ama Lee'yle gerçek ben olabilirdim. Sadece Hazel.

Sırt çantamda tereyağlı bir kruvasanla arabasına koştum ve onu titrer hâlde buldum, hastaydı. Gerçekten hastaydı. Muhtemelen bir doktora görünmesi gerekiyordu ama belli ki sağlık sigortası yoktu. Bana işe gitmesi gerektiğini, bir gün bile hastalık izni alamayacağını söylediğinde kalbim sızladı. Çoğu insanın hayatı böyleydi. Zehirli evliliğime rağmen ben ayrıcalıklıydım.

İlaç ve çayla geri döneceğime dair söz verdim çünkü hasta olması benim hatamdı. Okyanusa yaptığım soğuk dalışın ardından ben eve gidip sıcak duş almış, kuru giysiler giymiştim. Lee üşümüş hâliyle arabasında oturmuştu, bağışıklığı düşüktü, bir yerlerden bir virüs kapmıştı. Belli bir amacım olmasının heyecanıyla eve koştum, terli ve nefes nefese olduğumdan

emin olarak içeri girdim. Benjamin duştan çıktığında onu neşeyle selamladım.

"Günaydın, Şef."

"Günaydın." Üstünde ütülü beyaz gömlek, açık gri pantolon vardı, takım elbisesinin ceketi kolundaydı. "Yumurta istiyorum. Sen iki dilim kızarmış ekmek yiyeceksin."

"Tamam, Şef."

Mutfakta onun çırpılmış yumurtasını bir parça tereyağıyla sürekli karıştırarak Fransız usulü hazırladım. Benjamin'in dizüstü bilgisayarı adanın üstündeydi, sohbet etmiyorduk. Sessizliğimizin nedeni E/k anlaşmamızdan ziyade benimle ilgilenmiyor olmasıydı. Onu suçlayamazdım. Birlikte geçirdiğimiz yıllar içinde benim dünyam küçülmüştü ve sohbet konusu yapacak bir şeyim yoktu.

Tabağını önüne koyduğumda konuştu. "Senin için endişeleniyorum."

"Benim için mi?" Sesim gergindi. "Neden?"

"Sanırım egzersiz bağımlılığın var."

"Yok," dedim canlı bir sesle. "Sadece senin için formda kalmak hoşuma gidiyor."

Gri gözleriyle bir çatal dolusu yumurtanın üstünden beni süzdü. "Yine çok inceldin. Bundan hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Vücudumun alt kısmını çalıştıracağım," dedim. "Kalçalarım daha kaslı ve yuvarlak olacak."

"Bundan sonra spora bir saat gideceksin. İki değil."

Emirlerini sorgulayamazdım, anlaşmamız böyleydi. Ya kurallara uyardım ya da sonuçları olurdu. Ancak bir saat arka kapıdan çıkıp Jesse'nin evine gitmeme yetmezdi. Zaten hep ucu ucuna yetişiyorduk. Benjamin'in bir ilişkim olduğunu bildiğinden endişelendim ama pasif agresif ceza onun tarzı değildi. Onu aldattığımı biliyor olsa bunu anlardım.

"David Vega'nın karısı bir göğüs kanseri galası planlıyor. Ona yardım edeceğini söyledim."

"Elbette," dedi ama zaten uğraştığım bir hayır etkinliği vardı. "Bugün eczaneye gidebilir miyim? Bazı vitaminlere ihtiyacım var. Bir de birkaç banyo malzemesine."

"Gidebilirsin." Son çatal yumurtasını da yuttu. "Topluma katkıda bulunmanın bir yolunu bulmalısın, Hazel. Koşmak ve ağırlık kaldırmaktan başka meziyeti olmayan bir eşle birlikte olmak utanç verici."

Şimdiye kadar alışmış olmalıydım ama aşağılanma karşısında yüzüm alev aldı.

"Şu küçük pastane fikrine ne demeli?"

Ona hayalimi ilişkimizin başlarında, onun nazik ve anlayışlı biri olduğunu düşündüğüm zamanlarda söylemiştim. Beni ve önemsiz hedeflerimi küçük düşürmek için fırsatını buldu mu ortaya atıyordu bunu.

"Girişimci olmadığın belli." Boş tabağı bana doğru itti. "Ama bir menü oluşturabilir, mekânı dekore edebilirsin. En azından sana bir görünüm katar. Sonra orayı işletecek birini bulurum."

"Teşekkür ederim, Şef."

"Birkaç çizim yap. Birkaç yere bak. Ve Vanessa Vega'yı ara," dedi ayağa kalkarken "Senden telefon bekliyor."

Daha sonra arabamı Walgreen'e sürdüm, oradan da hazır yemek dükkânına giderek çorba ve çay alıp Lee'nin yanına döndüm. Güçsüzdü ama ona ilaç verip karnını doyurdum. Onun zavallılığı var olduğunu bile bilmediğim annelik dürtümü ortaya çıkardı. Onun için birkaç tane de kozmetik ürünü almıştım –iyi görünürsen iyi hissedersin– onları nazikçe yüzüne sürdüm. Dokunuşlarım onu rahatlattı. Sürekli bir korku ve endişe hâlinde yaşadığını biliyordum. Benden bile fazlaydı. Makyajı bitirdiğimde Lee artık hasta gibi görünmüyordu. Güzel görünüyordu.

Yaptığım iyilik içimi ısıttı. Eve döndüm. Pastane için gönülsüzce birkaç tane eskiz çizdim ama bir anlamı yoktu. Bu, benim hayalimdi ama Benjamin kontrol ettiği sürece istemiyordum. Üstelik asla gerçekleşmeyecekti, yakında kaçacaktım. Benjamin spor saatlerimi azalttığı için Jesse ve benim uzaklaşmamız gerekiyordu. Hemen.

Sonunda pes ettim ve kocamın akşam yemeği için talep ettiği biftekleri baharatladım. Taze domates ve burratadan bir salata yaptım, bana giymemi söylediği vücuda oturan tulumumu giydim. Saat 19:00'da kocam ofisten döndü. O üstünü değiştirirken ben ona bir saat boyunca süzdüğüm cabarnet sauvignondan bir kadeh doldurdum. Saat 19:15'te bifteğini ve salatasını önüne koydum. Eti kesince mükemmel orta-az pişmiş pembelik ortaya çıktı.

"Günün nasıldı?" diye sordum, gözüm çatalımdaki domatesimdeydi.

"İyi." Bifteğini çiğnedi. "Vanessa Vega'yı aradın mı?"

Çatal elimden kaydı ama tabağın kenarına çarpmadan yakaladım. Göğüs kanseri galasını tamamen unutmuştum. "Ben... aramadım."

"Neden?"

"Yarın aramam gerektiğini sanıyordum."

"Sana bugün ara dedim."

"Yoğun bir gündü. Aklımdan çıkmış."

Çatal ve bıçağını hiç ses çıkarmadan yavaşça bıraktı, konuşmadan önce ağzındakini çiğnemeyi bitirdi. Sessizliği kalp atışlarım dolduruyordu. Ne olacağını biliyordum.

"*Yoğun* bir gün mü geçirdin?" diye sordu cevap beklemeden. "Ne yaptın?"

"Eczaneye gittim. Ve ben birkaç çizim yaptım. Pastane için."

Öfkesi orada, sakin görünen ifadesinin altında fokurduyordu. Benden basit bir şey istemişti ve ben bunu göz ardı etmiştim.

"Aklından nasıl çıkar, Hazel? Senin aklın tamamen boş. Bomboş. Hükümsüz. Tıpkı zombiye dönen annen gibi."

Sözleri bile fazlasıyla zalimdi ama daha fazlasının olacağını biliyordum. Eğer gerçek bir baskın/itaatkâr ilişki yaşıyor olsaydık sonuçlar önceden kararlaştırılmış olurdu. Ama Benjamin baskın değildi. O zorbaydı. Bir manipülatördü. Bir istismarcı.

"Odaya git."

"Ama biftek..." dedim zayıfça.

Tabağı bana fırlattı, çatal bıçak masaya düştü. Tabak kendimi korumak için kaldırdığım koluma sertçe çarptı. Kanlı et parçası kucağıma düştü.

"Git!" diye kükredi.

Ayağa kalktım ve ona itaatkâr ederek aşağı indim.

30

"Gitmemiz gerek," dedim. "Hemen."

Cumartesi sabahı seyrek trafikte Audi'sini süren Jesse gözlerini yoldan ayırmadı. "Ne oldu?"

"Bu." Koltukta dönüp yediğim dayaktan dolayı siyah mavi çürüklerle dolu belimi açtım. Benjamin baskın itaatkâr oyunlarda yaygın bir enstrüman olan dokuz kuyruklu kırbaç kullanmıştı. Ama bunu kullanma şekli hiç oyun oynar gibi değildi. Korkunçtu.

"Tanrım," diye mırıldandı Jesse.

"Üstelik artık sadece bir saat spor yapma iznim var. Bu birlikte olmamız için yeterli bir süre değil."

Çenesini kastığını gördüm. "Lanet olası puşt."

"Ondan kaçmalıyım, Jesse. Bir gün beni öldürecek."

"Tekneyi alamıyorum. Gelecek aya kadar kiralanmış."

"Kahretsin." Yaşlar akan gözlerimi kuruladım.

Konuşurken sesi nazikti. "Ağlama Hazel."

Ama kendimi duramıyordum. Durumumun umutsuzluğu beni bunaltıyordu. Kocamdan nefret ediyor ve korkuyordum ama ondan kaçamazdım. Beni bulur ve öldürürdü. Sonra da annemin peşine düşerdi. Sırtımdaki çürük emniyet kemerinin tokasına sürtünce yüzümü buruşturdum.

Jesse'nin sesi beni çöküşümden geri çekti. "Onunla tanıştım," dedi bana bakmadan.

"Kimle?"

"Lee. Evsiz kadın." O devam derken içimde bir şeyler sıkıştı. "Beacon Hill'de bir lokantada çalışıyor. Bir batakhane. Bir sürü yasadışı çalışan var. Sahibini tanıyorum sayılır."

"İyi de neden onunla tanışmak istedin?"

"Evinin yakınındaki parkta yaşayan yabancı bir kadın var, Hazel. Üstelik bir bıçak taşıyor."

"O beni incitmez," dedim hemen. "O zararsız. Hatta iyi biri."

"Onun seni incitmesinden endişelenmiyorum." İri yağmur damlaları ön cama düşmeye başlayınca Jesse silecekleri çalıştırdı. "Onu kullanabileceğimizi düşünüyorum."

İçimde hoşnutsuz bir titreme oldu. "Onu nasıl kullanacağız?"

Jesse Audi'yi rastgele bir sokağa döndürdü. Amaçsızca dolanıyorduk. Dairesine gidecek zaman yoktu. "Bu pek hoşuna gitmeyecek ama beni dinle." Bana baktı. İfadem boş ve yeni düşüncelere açık gibiydi ama kalbim ağzımda atıyordu.

"Benjamin'den kurtulabiliriz. Sonsuza dek. Her şey sana kalır: ev, para, arabalar. Sonra da birlikte olabiliriz."

Okul, akranlarım ve en çok da kocam benim aptal olduğuma ikna olmuştu. Ama değildim. Jesse'nin sadece bir kişisel antrenör olmadığını biliyordum. Hakkında konuşmak istemediği bir geçmişi vardı. Vücudundaki dövmeler şüphe uyandıracak biçimde amatörce çizilmişti. Evi, tüm hayatını özgürce yaşayan bir adamın evine benzemiyordu. Yine de önerdiği şey beni çok şaşırttı. Jesse'nin uyuşturucu satışı, belki haneye tecavüz, en çok da araba hırsızlığı yüzünden hapse girdiğini sanıyordum. Şiddet içeren bir şey olmadığını. Aksi hâlde hâlâ hapiste olması gerekirdi.

"Bunu yapamazsın." Sesim fısıltı gibi çıktı.

Bana dönüp gözlerime baktı. "Senin için yaparım."

"Mümkün değil," dedim hemen çünkü güzel evimde kısıtlamalar, istismar ve kocamın kötücül varlığı olmadan yaşamanın hayalini ben de kurmuştum. "Baş şüpheli ben olurum."

"Lee'nin bir bıçağı var," diye devam etti Jesse. "Eğer cinayet silahı o olursa o tutuklanır."

Söyleyecek söz bulamıyordum, şaşkındım. Bir anda cinayetten suçu masum bir kadının üstüne yıkmaya geçmişti.

"Bunu bir düşün Hazel. Ormanda yaşayıp senin evini gözleyen bir kadın var. O her şeyini kaybetmiş. Senin çok şeyin var. Seni takıntı hâline getirmiş olması akla yatkın."

Kocamın öldürülmesi hakkındaki öneriye duygusal anlamda bir itirazım yoktu. Çoğu gün onun işten eve dönerken bir araba kazasında, golf sahasında geçirdiği bir kalp krizi sonucunda, boğazına takılan biftek parçasıyla öldüğünü düşünürdüm. O bir şeytandı ve yaşamayı hak etmiyordu. Ama Lee zararsızdı. Masumdu. "Ona bunu yapamayız," dedim yumuşak bir sesle.

"Neden? Muhtemelen bir tür akıl sağlığı merkezine yatırılacaktır."

"O deli değil. Sadece fakir."

"Hapis o kadar da kötü değil," diyen Jesse ilk kez tecrübelerine dayanarak konuşuyordu. "Eğer ihtiyacı varsa bir eğitim alır. Bir iş öğrenir. Hayatı şu an zaten bir cehennem, hapishanede sıcak bir yatağı, günde üç öğün yemeği ve serbest kaldıktan sonra destek programı olacak."

Bunları sanki ona bir iyilik yapıyormuşuz gibi anlatıyordu.

"O piç kurusunun seni daha fazla incitmesine dayanamam." Yağmur yavaşladığı için ön cama sürtünen silecekler gıcırdıyordu. "Bir gün Benjamin'i kendim öldüreceğim. O zaman da hapse gireceğim. Kolay kolay da çıkamayacağım." Silecekleri kapadı. "Senin de işin içinde olduğunu düşünebilirler."

Sesinde bir tehdit mi vardı? Ama ona baktığımda sadece arabayı sürüyordu.

"Git onu gör," dedi. "Yakında kumsalda olacak."

"Nereden biliyorsun?"

"Dün gece bende kaldı."

Bir an buz kestim. "*Ne* yaptı?"

"Onu içki içmeye götürdüm. Senin verdiğin ilaçlar yüzünden uyuyup kaldı."

Ağzım kurudu. "Siz ikiniz?.."

"Tabii ki hayır. Tanrım Hazel. Onu benim yatağıma yatırdım ve ben de kanepede uyudum."

"Çok tatlısın." Sesimde sivrilik vardı.

"Bana güvenebilirsin. Üstelik ondan hiç etkilenmedim."

"O çekici bir kadın."

"Senin düşük kalite versiyonun. Neden seviyemi düşüreyim?"

"Bana benzediğini mi düşünüyorsun?"

"Biraz. Ölçüleriniz aynı. Renginiz benzer. Gerçi saçlarının kesilmesi gerek."

Bakışlarını yoldan ayırıp bana çevirdi. "Seninle birlikte olmak için adam öldürmeye bile hazırım, Hazel. Sadakatimden şüphe etme."

"Ben... yapamam," diye geveledim ama sonra onu kaybetmekten korktum. "Yapacağım."

"Ona gideceğini söyle. Kaçmana yardım etmesini iste."

"Tamam..."

Ve böylece suçluluğumu bastırdım ve hissedemeyeceğim kadar derinlere gömdüm ve söylendiği gibi kumsala gittim. Lee aynen Jesse'nin söylediği gibi oradaydı. Bana tanıştığı adamı anlatırken onu dinledim, yüzünün aydınlanması izledim. Sonra ona Benjamin'in bana nasıl davrandığını söyleyip çürüklerimi gösterdim. Yalan söylememe bile gerek yoktu. Ondan kaçmama yardım etmesini istedim.

Plan işlemeye başladı.

31

Sonraki birkaç gün her sabah Lee'yi görmeye kumsala koştum, ona evden aşırdığım yemeklerle sıcak kahve götürdüm. Birlikte kütüğümüzün üstüne oturduk, güneşin doğuşunu izleyip plan kurduk. Yağmur yağdığında içeride yaşandığına dair kokuyu duymazdan gelmeye çalışarak arabasında ona katıldım. Lee'nin içinde bulunduğu durum daha beter olamazdı. Her sabah iki büklüm, oturur vaziyette uyumaktan ağrı içinde uyanıyordu. Çalıların arasına işiyordu. Duşu halka açık havuzda alıyordu. Onurunu çoktan kaybetmişti. Daha aşağı düşemezdi.

Bazen Jesse hakkında konuşmak istiyordu. Ona vurulmuştu, birlikte geçirdikleri zamanı anlatırken yüzünde güller açıyordu. Ona dikkatli olmasını, Jesse'nin geçmişini araştırmasını söyledim ama beni dinlemedi. Kendini kurtarabilsin diye içine şüphe tohumları ekmeye çalışmıştım ama o aldırmadı. İnsanlar âşık olduklarında uyarı işaretlerini görmezden geliyorlardı.

"Netsukeyi sattın mı?" diye sordum bir gün.

"Zamanım olmadı."

Ona karşı kullanılacak önemli bir kanıttı. Takıntılı bir kadının beni takip ettiği, evime girip bir hatıra alması hikâyeye uyuyordu. Neden daha satmamıştı? Paraya ihtiyacı olduğu belliydi. Belki de şartları düzgün düşünmesine engel oluyordu.

Yorgundu, stresliydi, her gece içiyordu. Doğruca kucağımıza düşüyordu.

Lee'ye yeni bir kimlik sözü verdim. Yeni bir başlangıç. Benim yaslı dul olarak kendimi yeniden yaratmaya ihtiyacım yoktu ama sahte kimlik konusunda ısrar ettim. Tıpkı Jesse'nin beni gönderdiği gibi onu fotoğraf çektirmeye gönderdim. Ona yardım ettiğime inanması gerekiyordu.

Evde saygılı köle rolümü kusursuzca oynuyordum. En ufak bir isyan belirtisi Benjamin'e planım konusunda ipucu verebilirdi. Dolayısıyla uysal, boyun eğen ve itaatkâr tavrımı sürdürmeye devam ettim. Verdiği cezalara alışmıştım, tahammül edebiliyordum. Vanessa Vega'yla konuşup bir öğle yemeği ayarladım. Bu şüpheleri üstümden atmamı sağlayacaktı. Bir kadın aynı anda hem kocasının cinayetini hem de bir bağış toplama etkinliğini nasıl planlardı?

O gün yaklaşan yağmur bulutlarına rağmen soluk pembe şifon etekleri olan bir elbise giydim. Kıyafeti vurgulamak için üstüme kısa deri bir ceket aldım. Vanessa, Pioneer Square'de popüler bir istiridye barı önermişti bu yüzden trafiğe takılmamak için erken çıktım. Eğer geç kalırsam bu Benjamin'in kulağına gidebilirdi ve cidden cezalandırılırdım.

Tuğla duvarlı ve yüksek tavanlı restorana vardığımda Vanessa çoktan gelmiş, Laurie Gamble'la ortadaki bir masaya oturmuştu. Midem keyifsizce çalkalandı. Vanessa gösterişli, mükemmel bir kadındı ve en yakın arkadaşının aksine sıcak biriydi. Laurie küçümseme ve hor görme konusunda doğuştan yeteneği olan sarışın bir kadındı. Onunla birkaç kez karşılaşmıştım, bana ısrarla bakmış ama görmezlikten gelmişti.

"Selam, enfes kadın." Vanessa ayağa kalkıp Avrupai bir selamlamayla iki yanağımı da öptü. Laurie'nin sarılması göstermelikti. Sayıca üstün oldukları ve hafiften dışlandığım hissine kapılarak karşılarına oturdum. Menüyü incelerken saç, cilt ve en çok da giysiler hakkında sohbet ettik. İstiridye ve

salata siparişlerimizi verip bir şişe de şarap istedikten sonra Vanessa işe koyuldu. "Galaya yardım etmeyi kabul etmene çok sevindim."

Sanki başka seçeneğim vardı. "Tabii." Gülümsedim "Bana ne yapmamı istediğini söyle."

Laurie öne eğildi. "Sessiz müzayedeyi yürütmeni istiyoruz. Ziyaret edip bağış isteyeceğin yerlerin listesini hazırladım."

Bedava bir şeyler için yalvarmak berbat bir işti. Ama kocam evde ölü bulunduktan sonra... yani, beni bu işten kesin azat edeceklerdi. Ayrıca bu görev bana biraz serbestlik sağlayacaktı. Benjamin hayır işlerine müsaade ederdi. Bu sayede Jesse'yi görebilecektim.

"Harika." Yine gülümseyip şarabımdan bir yudum aldım. "Hemen başlarım."

Yemek yerken daha çok spa salonları, popüler olan yeni bir şarap barı ve Laurie'nin Sedona'ya yaptığı ziyaret gibi konulardan bahsettik. İkisinin de çocukları vardı, dolayısıyla özel okullar, dans ve sanat sınıfları konuşuldu. Gülümsedim, başımı salladım, ilgileniyormuş gibi yaptım. Vanessa ve Laurie kocalarına bugün beni gördüklerini anlatırlarsa hakkımda söyleyebilecekleri en kötü şey donuk, biraz sıkıcı olduğum olurdu. Ama asla mutsuz olduğumdan asla şüphe etmezlerdi. Çaresiz olduğumdan. Bir iş çevirdiğimden.

Restorandan çıktığımızda yağmur başlamıştı, hafif bir bahar çiselemesiydi ama üstümde deri ceket vardı. Çantamdan küçük şemsiyemi çıkarıp açmaya çalıştım. Yayı biraz paslanmıştı dolayısıyla adımı duyduğumda onunla uğraşıyordum.

"Selam, Hazel."

Ses tanıdıktı ama beklenmedik bir yerde ortaya çıkması beni ürküttü. Hiçbir şey demeden Lee'ye baktım. Pioneer Square'de ne halt ediyordu? Çalıştığı lokantadan çok uzak değildi ama popüler bir restorana ya da butiğe gelmediği ortadaydı. Üstünde başını kapadığı kapüşonlusu, bol kotu ve

spor ayakkabıları vardı. Dağınık, yıkanmamış... sefil görünüyordu. Ki öyleydi.

Laurie ve Vanessa yanıma geldi. "Yardım edebilir miyiz?" diye terslendi Laurie.

Onun bir dilenci ya da uyuşturucu bağımlısı olduğunu sandılar. "Sorun yok," diyerek onları rahatlatırken arkadaşıma karşı bir koruma duygusu hissettim. "Üzgünüm, az kalsın tanıyamayacaktım. Neler yapıyorsun?" diye sorarken ilişkimizi nasıl tanımlayacağımı düşünüyordum.

"İyiyim." Ses tonu ihtiyatlıydı, arkadaşlarıma baktı.

Sonra bu karşılaşmanın doğuracağı fırsatı gördüm. Lee'nin bana takıntılı olduğuna dair şüphe tohumlarını ekebilirdim. Kocam, Lee'nin bıçağıyla bıçaklanmış hâlde ölü bulunduğunda Vanessa ve Laurie bu olayı polisle paylaşmaya can atacaktı.

"Güzel, çok güzel. Buralarda bir sığınma evinde mi kalıyorsun?"

"Hayır," diye karşılık verdi Lee. "Bir rehin dükkânındaydım."

Başımı salladım ve en önemli kısım için çantamı karıştırırken ifademi sakin tutmaya çalıştım. "Neden güzel bir öğle yemeği yemiyorsun? Benden." Ona elli dolarlık bir banknot uzattım.

Gözlerindeki öfkeyi gördüm. Utancı da. O an kendimden nefret ettim, gerçekten nefret ettim ama hayatımı tehlikedeydi. Bu planı bir kere başlatmıştım ve geri adım atamazdım. Yapamazdım. Elimdeki parayı aldı ve uzaklaştı.

"Rica ederiz!" diye seslendi Laurie arkasından neşesiz bir homurtuyla.

"Kimdi o?" diye sordu Vanessa dudaklarını tiksintiyle bükerek.

"Adı Lee," diye atıldım hemen. "Evimin yakınındaki parkta uyuyor."

"Ah, daha neler." Laurie dehşete düşmüştü. İğrenmişti.

"Her sabah koşuyorum," diye detay verdim. "Bazen ona elma ya da çörek veriyorum."

Vanessa elini göğsüne bastırdı. "Çok iyisin, Hazel."

"Öylesin," diye onayladı Laurie. "Ama bu kadın tehlikeli olabilir."

"Sanmam," dedim kayıtsız bir kahkahayla.

"Seni buraya kadar takip mi etmiş?"

"Aman Tanrım..." Yüzümdeki korku gerçek görünüyor olmalıydı çünkü Laurie devam etti. "Mahalledeki evleri araştırıyor olabilir. Ya da deli olabilir."

"Bu hiç aklıma gelmedi." İfademi endişe kapladı. Tam istediğim gibi davranıyorlardı.

"Polisi aramalısın," dedi Laurie.

Vanessa araya girdi. "Dikkatli ol, Hazel. Böyle biriyle arkadaş olamazsın."

Sıkıca sarıldık ve ayrıldık.

32

Jesse'ye Lee'yle karşılaşmamızı nasıl fırsata çevirdiğimi anlatmak beni çok mutlu etti. Laurie Gamble'ın endişelerini ve Vanessa Vega'nın uyarıların aktarırken Jesse başını takdirle salladı.

"Hızlı düşünmüşsün," dedi beni kendine çekip öperken. Kömür rengi kanepesinde oturuyorduk. Benim restoranlardan hediye çekleri istiyor olmam lazımdı ama doğruca Jesse'nin dairesine gelmiştim. Son zamanlarda yakınlaşacak zaman bulamıyorduk ve bunun önemli olduğunu biliyordum. Erkeğimi memnun etmem gerektiğini biliyordum.

"Telefon numaran onda var mı?" diye sordu Jesse saçlarımın uçlarına dokunurken.

"Hayır, neden?

"Burada bir dava oluşturuyoruz Hazel. Sana toplum içinde yanaştı. Japon süs zımbırtısı onda. Eğer seni ararsa iyi olur. Hele de birkaç kez ararsa."

"Doğru," dedim kaşlarımı çatarak. "Bir şeyler düşüneceğim."

"Ayrıca onu eve sokmalıyız. O gün."

Cinayet gününü kastediyordu. Yutkundum. "O işi de halledeceğim."

"Bıçak düğüm noktası. Onu arabasından almalısın ki kullanayım."

Konuşma şekli çok iş bilir, çok profesyoneldi. Sanki bunu daha önce yapmış gibi. Göğsümde bir ağırlık hissettim, cevap vermekte zorlandım. "Tamam."

"İşte benim kadınım." Çenemi kaldırdı, göz göze geldik ve o gözlerde bir sıcaklık vardı. "Buna değecek, Hazel. Gerçekten birlikte olduğumuzda. Benjamin seni daha fazla incitemediğinde."

"Biliyorum," dedim ve buna inanmaya çalıştım.

Ertesi sabah Lee sahile gelmedi. Acaba park edecek yeni bir yer mi bulmuştu? Belki de bir sığınağa gitmişti. Ama ertesi gün ve ondan sonraki gün de görünmeyince endişelenmeye başladım. Onu incitmiştim. Utandırmıştım. Başımdan savmıştım.

"Gitti," dedim Jesse'ye. Spor salonundaydık. Kısık sesle konuşurken kaldıracağım ağırlıkları kontrol ediyordu. "Her şeyi berbat ettim."

"Gitmedi," dedi. "Onu geri göndereceğim."

"Gerçekten mi? Bunu yapabilir misin?"

Kendinden memnun bir hâlde sırıttı. "Söylediğim her şeyi yapar. Bana âşık oluyor."

"Biliyorum." Kelimeler ağzımda acı bir tat bıraktı. "Bana söyledi."

"Kıskanma," dedi alayla. "Bunu senin için yapıyorum."

Doğru söylüyordu. Lee'yle yaptığı her şey planımıza hizmet ediyordu. Beni istismarcı evliliğimden kurtarmak için bu kadını hapse gönderiyordu. Kıskançlık yapamazdım. O hâlde içimi burkan bu his neydi?

Sesimi sakin tutmaya çalışarak sordum, "Onunla yatıyor musun?"

"Tabii ki hayır," diye çıkıştı. "Aptal olma."

"Bak..." Ağırlığı bırakıp doğruldum. "Bu berbat bir his. Hiç de doğru gelmiyor. Orijinal planımıza geri dönemez miyiz? Bir tekne bulup ülkeden ayrılamaz mıyız?"

Jesse'nin çenesi kasıldı. Sinirlenme, yılgınlık. Tek kelime etmeden spor salonun arkasına yürüyüp arka kapıdan çıktı. Hâliyle peşinden gittim. Personel otoparkında yalnız kaldığımızda bana döndü. "Bu işi batırma, Hazel. Yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik."

"Biraz para bulabilirim," dedim. "Yeni bir ülkede başlangıç yapmaya yetecek kadar. Her şeyin ucuz olduğu bir yerde."

"Burada, kusursuz bir lüks içinde yaşayabilecekken neden dediğini yapalım? Sanat eserleri, şık arabalar ve her bokun olduğu malikâne dururken?"

"Ben... ben bunların hiçbirini önemsemiyorum," dedim. "Sadece seninle olmak istiyorum."

"Ben de," derken sesi yumuşadı. "Ama orijinal plan işe yaramaz. Araştırdım, boğulanların yüzde seksen beşi bulunuyor. Ya da en azından bir parçaları. Benjamin cesedini görmeden senin öldüğüne inanmayacaktır. Kaçtığını düşünürse de seni aramaktan asla vazgeçmez."

Kocamın iş kolunda cesedimin sürüklenip yok olmasının ne kadar düşük bir ihtimal olduğu bilinirdi. Peşime düşecekti. Asla pes etmeyecekti.

"Ona ihanet ettiğinden şüphelenirse anneni bakımevinden atacaktır."

Çaresizlik, panik hissi geri dönüyordu. Gözlerim yaşla doldu, boğazım tıkandı.

"Bu tek yol, Hazel."

"Ama Lee..." dedim çatallaşan sesimle.

"Sivil zayiat," dedi. "Önemli olan sensin. Biziz."

Onun için hiçbir şey hissetmiyordu. Hiçbir şeyden bile azdı. Rahatlamış olmam gerekiyordu ama rahatlamadım.

"Benjamin cuma günü kaçta eve geliyor?"

Midem kalktı. Bir tarih belirliyorduk. "Cuma günleri golf oynar. Öğlen eve gelip üstünü değiştirir ve kulübe gider."

"Cuma öğlen. Onu bekliyor olacağım."

Sessizce başımı salladım. Hiçbiri gerçek gelmiyordu.

"Lee de yarın kumsalda olacak," diye garanti verdi. "Hazır ol."

İçeri girip beni orada yalnız bıraktı.

O gece şeftali ve kahverengi tereyağlı çörek pişirdim, planlar yaptım, endişelendim, merak ettim. Lee geri gelirse bu Jesse'nin onun üzerinde etkisi olduğu anlamına gelirdi. Fiziksel değilse de duygusal olarak onunla olduğu anlamına. Jesse aralarında bir yakınlaşma olmadığını söylemişti o hâlde onun üstünde nasıl böyle bir etkisi olabiliyordu? İkimiz artık nadiren sevişiyorduk. Vakit yoktu. Çok stres altındaydık. Kendime bunun normal olduğunu söylüyordum ama öyle miydi? Jesse tutkulu, seks seven bir erkekti. İhtiyaçlarını başka yerde mi karşılıyordu? Bu kıskançlık dolu düşünceleri kafamdan attım. Sadece bana engel olacaklardı. Dikkatimi Lee'ye vermeliydim, gönlünü kazanmak için onu ikna etmenin bir yolunu bulmalıydım.

Hiçbir kadın –özellikle de onun durumundaki bir kadın– spa salonunda geçireceği bir güne itiraz edemezdi. Ona çekidüzen verilmesi, şımartılması için ödeme yapacaktım. Stilistim Karl'dan saçlarını kesip benimkine benzetmesini isteyecektim. Sonra da evime girip kameraları yanıltmasını rica edecektim. Benim için bunu yapar mıydı? Bu onun için korkutucuydu. Lee kocamın şiddete meyilli olduğunu biliyordu. Ama eğer ona para ve yeni bir kimlik teklif edersem kabul edebilirdi.

Benjamin golf malzemelerini çalışma odasındaki dolapta tutuyordu. O odada da kamera yoktu. Jesse işi orada halledecekti. Lee oraya girmezdi. Kan ve vahşeti görmeyecekti. Polisler onu tutuklamaya gelene kadar kocamın onun bıçağıyla öldürüldüğünü bilmeyecekti.

Bu düşünceler iki büklüm olmama neden oldu, belki de hastalanıyordum. Ama kendimi topladım, doğruldum, zehirli suçluluk duygusunu bastırdım. Jesse'nin Lee'nin iyi olacağına,

onunla ilgilenileceğine, hatta ihtiyaç duyarsa yardım alacağına dair söylediklerini düşündüm ve içime o umut baloncuğunu yerleştirdim. Beklenti. Nihayet özgür olacaktım. Jesse'yle.

Sevdiğim adamla.

33

Ertesi sabah Jesse'nin söz verdiği gibi Lee oradaydı. Gevşek çakıl taşlarının üstünde yürüyerek arabasına yaklaşıp camı tıklattım. Gözlerini açtı, beni tanıyan bakışları soğuktu. Arabadan yavaşça, her sabah olduğu gibi ağrıyla indi.

Ondan beni affetmesini istedim, kelimenin tam anlamıyla yalvardım. Taze pişmiş çörek ve kahveyi verirken onu caddede görünce ne kadar panik olduğumu anlattım. "Vanessa ve Laurie sığ ve korkunç insanlar," dedim. "Eğer seni arkadaşım olarak tanıştırsaydım bu Benjamin'in kulağına gidebilirdi. Tüm arkadaşlıklarımı kontrol ediyor. Seni görmeme izin vermezdi."

Yumuşadığını fark ettim. "Korku ve çaresizlik insana korkunç şeyler yaptırabilir. Bunu biliyorum," dedi. "Tek kız kardeşime ihanet ettim. Ve beni asla affetmeyecek."

Bana kız kardeşinin nişanlısının fotoğrafını çektiğini, ondan zorla para sızdırmaya çalıştığını anlatmasını yüzüme yerleştirdiğim anlayışlı ifadeyle dinledim. Yaptığı boktan bir şeydi ama ona karşı kurduğum komployla mukayese edildiğinde önemsiz kalıyordu.

"Çok baskı altındaymışsın," dedim nazikçe. "Bunu anlayamadı mı?" Ama Teresa Lee'den nefret ediyordu. Teresa uğradığı ihanete rağmen evlenmişti. Ailesi onun tarafını tut-

muştu. Lee'nin ne kadar yalnız olduğunu o zaman anladım. Kimsesi yoktu... Jesse ve benden başka.

"Hadi seni spaya götürmeme izin ver," dedim o gözyaşlarını bastırmaya çalışırken. "Masaj, yüz bakımı, saç kesimi, komple bakım. Benden."

"Hayır," dedi ama istediğini görebiliyordum.

Bu yüzden ısrar ettim. "İzin günün ne zaman?"

"Perşembe."

"Her şey için randevu alacağım, onda buluşuruz. İyi mi?"

Yüzü beklentiyle parladı. "*Harika.*"

O anda fırsatı gördüm. "Telefonunu ver."

Sıradan bir istekti ama o biraz tedirgin oldu. Bana ucuz, kapaklı bir telefon uzattığında nedenini anladım. Rehbere adımı ve numaramı yazarken herhangi bir yorum yapmadım. Ona karşı daha fazla kanıt oluşuyordu. Çünkü ben bunu yaptığımı inkâr edecek, polise numaramı nereden bulduğuna dair bir fikrim olmadığını söyleyecektim. O bir takipçiydi. Bir psikopat.

"Ara beni," dedim. "Bir şey olursa beni ara."

"İyi ama Benjamin? Kimin aradığını bilmek istemeyecek mi?"

"O evdeyken telefonumu açık tutmama izin yok." Bu doğruydu. Gitmek için ayağa kalktım. "Masaj, saç kesimi, manikür pedikür randevusu alacağım."

"Bikini ağdası için de randevu alabilir misin?" Kıkırdaması fazla utangaçtı, yanakları pembeleşmişti. "Uzun zaman oldu."

Bu Jesse'yle yattığı anlamına mı geliyordu? Jesse'nin bana yalan söylediği? Yoksa Lee onu baştan çıkarmayı mı planlıyordu? Çenemin kasıldığını hissettim ama ses tonumu neşeli ve alaycı tutmayı başardım. "Sen ve şu adamın *sadece arkadaş* olduğunuzu sanıyordum?"

"Artık daha fazlasıyız." Bakışlarını kaçırdıysa da gülümsemesini saklayamadı. Onlar sevgiliydi. Bu sesinden, yüzünden belli oluyordu.

Kıskançlık midemi yaktı, boğazımda içimi kaldıran bir tat bıraktı. Jesse bana yalan söylemişti. Beni aldatıyordu. Sadakatsizliği canımı Benjamin'in fiziksel istismarından daha çok acıttı. Ama Lee'ye baktığımda başka bir şey daha hissettim. Kendimden nefret etme. Ona yaptığımız şeyden, onunla oynuyor olmaktan nefret ettim ve ona acıdım. O da benim gibi çaresizce sevilmek istiyordu.

Bir yanım ona kaçmasını, uzaklaşmasını ve asla geri dönmemesini söylemek istedi. Jesse'den uzak durmasını. Ama beni asla dinlemezdi. Doğruca Jesse'ye gider ve söylediğim her şeyi ona anlatırdı. Ben de Jesse'yi kaybederdim. Can yeleğimi. Kaçmak için tek şansımı.

Mesele ya o ya ben aşamasındaydı.

"Senin adına sevindim," dedim ve sesim samimi çıktı. İfadem değişmeden arkamı döndüm. "Yarın görüşürüz. Sana muzlu kek getireceğim."

34

Jesse'yle birlikte kanepesinde oturuyorduk, dizlerimiz birbirine değiyordu, parmaklarımız birbirine kenetliydi. Bendeki değişikliği hissetmemesi önemliydi. Acıyı. Kanayan ihanet duygusunu. Ve şüpheyi... Kumsalda Lee'nin yanından ayrıldıktan sonra itirafını zihnimde tekrar tekrar canlandırmıştım. Ona inanıyordum. O ve Jesse yatıyordu. Lee'nin yüzünde gördüğüm duygu taklit edilemezdi. Üstelik bana yalan söylemesi için sebebi yoktu. Diğer yandan Jesse'nin vardı.

O sırada Lee spa salonundaydı, saçlarını kestiriyor, bikini ağdası yaptırıyor ve gerginliğini üzerinden atıyordu. Hediyemin fedakârca olduğunu düşünerek işlemlerin tadını çıkarıyordu. Onu neyin beklediğini tahmin etmesine imkân yoktu. Yarın her şeyin biteceğini. Tabii başarabilirsem...

"Benjamin saat kaçta evde olacak?" diye sordu Jesse.

Doğruldum, planımıza odaklandım. "Eve öğlen gelir, üstünü değiştir ve on iki buçukta çıkar."

"Saat on bir buçukta içeri girip beklemem gerek."

"Arka kapıdaki kameraları devre dışı bırakıp kapıyı açık tutacağım." Tüm bunları adım adım düşünmüştüm. "Kumsal tarafından gel. Kimse seni görmez."

"Tamam. Sen öncesinden çık."

"Tabii."

"Lee'nin saat birde gelmesi gerek. O zamana kadar her şey bitmiş olur." Sesindeki sakinlik sırtımı ürpertti. "Onu eve nasıl sokacaksın?"

Aklıma arkadaşımı eve sokmak için bir sürü fikir gelmişti. Bunu halledeceğimden emindim. "Ona havaalanına gidebilmek için zamana ihtiyacım olduğunu söyleyeceğim. Evde sadece bir saat kalması gerekecek. Güvende olacak."

"Bunu yapacağını düşünüyor musun?"

"Ona para bırakacağıma söz verdim. Ve yeni bir kimlik."

"Ne kadar para?"

"Yüz bin? Teşvik edici bir miktar olmalı."

"Elli yap. Daha gerçekçi ve onun gibi biri için iyi para."

"Doğru." Miktarın önemi yoktu. Bu sadece bir yemdi.

"Onun bıçağını almalısın."

"Nasıl?" Huzursuzlanmaya, paniklemeye başlıyordum. "Bir arabaya nasıl girilir bilmiyorum."

"Sakin ol," diye azarladı beni. "Bu gece bana gelecek. Ben anahtarları alıp yan camdan atarım. Sen bıçağı al ve anahtarları kapının yanındaki çimlere at. Onları düşürdüğünü sanacak."

Bir randevuları vardı. Önceden ayarlanmıştı. Lee ve bikini ağdası. Bu bilgi kurcalamayı bırakamadığım kabuk gibiydi. "Bana seninle yattığını söyledi."

"Çok bekler," dedi sırıtarak ve elini elimin üstüne koydu.

"Doğruyu söylemeni tercih ederim, Jesse."

"Tabii ki onu becermiyorum." Ses tonu, bakışları sertti. "Benim yerime o dilencinin sözüne güvenmene inanamıyorum. O bir ayyaş. Bir pislik."

Ona itiraf etmesi için bir şans vermiştim ama o yalan söylemeyi tercih etti. Lee'nin karakterine ve inanılırlığına saldırmayı. Onun için çok kolaydı. Çok doğaldı. Midemdeki tiksinme hissini bastırdım. "Tamam," dedim yumuşacık bir sesle. "Sana inanıyorum."

"Güzel." Benden bir parça uzaklaştı. "Bu akşam evden çıkabilir misin?"

Benjamin ertesi günü golfe ayırabilmek için perşembe akşamları geç saate kadar çalışırdı. Evden çıkıp o gelmeden dönebilirdim. Başımı salladım.

"Bıçağı evin içinde bir yere sakla," diye talimat verdi Jesse. "En iyi yer neresi?"

"Arka kapının yanı," dedim. "Orada çamaşır odası var. Kurutucunun yanına bırakacağım."

"Mükemmel. Ben bıçağı alıp onu çalışma odasında bekleyeceğim."

Olacakların gerçekliği göğsümü sıkıp midemi bulandırdı. Tuvalete gitmek için ayağa kalkmak üzereyken telefonum çaldı. Ekranda Lee'nin adını görünce tüylerim diken diken oldu. Sanki konuştuklarımızı duydu gibi bir hisse kapıldım. Ekranın üstündeki saate baktım. Lee'nin işlemleri bitmiş olmalıydı. Onunla orada buluşacağıma, her şeyi ödeyeceğime söz vermiştim ama zamanın nasıl geçtiğini fark edememiştim. Telefonu açtım.

"Alo?"

"Hazel, benim Lee. Spa salonundayım. Diyorlar ki..."

Jesse telefonu elimden alıp kapadı.

"Ned–" diye başladım ama ne yaptığını anladım. Nerdeyse ânında telefon yine çaldı.

"Cevap verme." Jesse'nin sesi çelik gibiydi. Ekranda Lee'nin adının yazdığı, birkaç kez çaldıktan sonra sesli mesaja düşen telefona baktık. Tekrar çalmaya başladığında yine aynısını yaptık. Sonunda durdu. Lee pes etmişti.

"Şimdi ona git," dedi Jesse. "Hazır mısın?"

Başımı sallayıp ayağa kalktım. Jesse de aynısını yaptı. Kapıya doğru giderken omzuma dokundu. "Bir şey daha var..." Durup ona döndüm.

Ansızın elmacık kemiğime inen yumrukla sersemledim. İçgüdüsel olarak bir adım geri çekilip yüzümü kapadım, korkarak uzaklaştım. Ama o elini uzatmış hâlde bana doğru geliyordu.

"Üzgünüm, bebeğim. Eğer bunu yapacağımı söyleseydim daha zor olurdu."

Gözyaşları tenimi yaktığında ağladığımı fark ettim. Donuk bir acıydı, zonkluyordu, sanki çok uzaklarda bir yerdeydi. Konuşamıyordum. Kımıldayamıyordum. Şoktaydım.

"Lee'yi tanıyorum," dedi Jesse. "Senin evine sırf para için girmez. Onun sana acımasını sağlamalıyız. Seni kurtardığını düşünmesini."

Duruşumu dikleştirdim, nihayet konuşmayı başardım. "Benjamin asla yüzüme vurmazdı."

"Lee bunu bilmiyor."

Uzanıp gözyaşlarımı kuruladı ama dokunuşu beni ürküttü. Beklenmedik şiddet eylemi beni sarsmıştı. Üstelik bana o kadar rahat vurması fiziksel acıdan daha çok canımı yakıyordu.

"Kendini topla, Hazel." Sesi sakin ve kontrollüydü. "Ne yaptığımı biliyorum."

Başımı salladım, gözyaşlarımı sildim ve çıktım. Binadan çıktıktan sonra çimlere kustum.

Ama işe yaradı. Spanın otoparkında gözlüklerimi çıkardığımda Lee yaralanmış yüzüm ve travmatik davranışlarım yüzünden dehşete kapıldı. Ondan evime girmesini, özgürlüğüme kavuşmama yardım etmesini istediğimde kabul etti. Para ve kimlik ikincil şeylerdi. Benim için korkuyordu. Beni kurtarması gerektiğini hissediyordu. Bense karşılığında onu işlemediği bir cinayetten hapse attıracaktım. Ama bir adamdan kurtulup bir diğeriyle yeniden başlamamın tek yolu buydu. Benim için her şeyi yapacak olan bir adamla. Hatta benim için bir başkasını öldürecek bir adamla.

Az önce yüzümün ortasına yumruk indiren o adamla.

35

O gecenin ilerleyen saatlerinde banyo aynasında kendime bakmak için eğildiğimde ellerimi soğuk mermer tezgâha yasladım. Çürük koyu lacivert neredeyse siyahtı. Gözümde küçük bir kan damarı patlamış, beyaz yüzeyde kırmızı bir leke bırakmıştı. Artık acımıyordu ama korkunç görünüyordu. Dönüp gömleğimi kaldırdım. Sırtımdaki izler solmaya başlamıştı, şimdi cildimde çirkin, yeşil-sarı bir ton vardı. Kendime soğukkanlılıkla, tarafsızca baktım. Bu dayak yemiş, hırpalanmış, acınası yaratık kimdi? İşlerin bu hâle gelmesine nasıl izin vermişti? Aynada bana bakan yabancıya sırtımı döndüm ve plana odaklandım.

O gece evden kaçmak kolay oldu. Benjamin güvenlik kameralarını telefonundaki bir uygulamadan izliyordu, arka kapıdaki kamerayı duvara bakacak şekilde ayarladım. Benjamin fark etse de rüzgârın sebep olduğunu düşünecekti. Ve işten döndüğünde onu ayarlayacağını unutmuş olacaktı. Ertesi günse Jesse sahilden buraya uzanan, yabani otların sardığı dik patikayı tırmanacak, ormanlık arka bahçeye adım atacak ve bu kapıdan içeri girecekti. Kocam buranın evin savunmasız noktası olduğunu düşünmüyordu. Ama o beni hep hafife almıştı.

Sahile inip kayalık burnun etrafından dolandım. Saat neredeyse dokuz olmasına rağmen ilkbahar güneşi gökyüzünde tembelce asılı duruyordu. Lee'nin park ettiği noktaya baktım.

Elbette orada değildi. Geceyi Jesse'yle geçiriyordu. Hepsi planın bir parçasıydı. Ayrıca ona göstermek istediği şeyler vardı: yeni saç modeli, pürüzsüz teni ve seksi bikini ağdası... Telefon edip taksi çağırırken ağzımda acı bir tat oluştu.

Araba beni hiç soru sormadan tenha bir noktadan aldı (Uber iz bırakırdı) ve garaja giden yolun sonunda park hâlinde olan SUV'nin yanından hızla geçti. Güvenlik görevlisi Nate sürücü koltuğunda uyuyordu. Benim içeride olmadığımdan şüphelenmesi için bir sebep yoktu. İyi eş, Benjamin'in sadık kölesi. Kocamdan önce eve döndüğüm sürece arka kapıdan fark edilmeden kaçabilirdim.

Taksi beni Jesse'nin apartmanından bir blok uzakta indirdi. "Bekleyebilir misiniz?" diye sordum sürücüye. "Taksimetreyi açık bırakabilirsiniz." Başıyla onayladı. İnip altı katlı binaya doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Karaktersiz, bakıma ihtiyacı olan, küp şeklinde gri bir binaydı. Yaklaşırken sağa dönüp ara sokağa girdim. Jesse apartmanın arka tarafında, zemin katta yaşıyordu. Pencerelerin çoğu parmaklıklıydı ama yan tarafta rahatça açılan iki cam vardı. Çöp bidonlarının yanından geçerken pis kokuyu aldım, arkalarından fırlayan bir yaratık içimi ürpertti. Evine ilk geldiğimde Jesse bana buranın yeniden ayakları üstünde durana kadar idare ettiği, geçici bir yer olduğunu söylemişti. Yakında lüks içinde yaşayacaktı. Eğer planı yolunda giderse...

Perdeler kapalıydı ama oturma odasında lambanın loş parıltısını seçebiliyordum. Jesse ve Lee orada, eski püskü gri koltukta yan yana oturuyorlardı. Ne yapıyorlardı? Öpüşüyorlar mıydı? Sevişiyorlar mıydı? Lee ona abayı fena yakmıştı. İlişkilerinin gerçek olduğunu düşünüyordu. Jesse çok iyi bir oyuncuydu. İkisinin zihnimdeki görüntülerini uzaklaştırıp devam ettim.

Binanın yan tarafına varınca mutfak penceresinin altına çömeldim. Cam aralıktı. Bu, Jesse'nin anahtarı dışarı attığı

anlamına geliyordu. Hava artık kararmıştı, telefonumun fenerini kullanmam gerekeceğinden endişeleniyordum ama çimlerin ve büyük köknar ağacından dökülen sivri iğnelerin arasını yoklarken elim metal bir şeye değdi. Anahtarlara.

Onları çantama atıp ayağa kalktım ve yumruk yemeyen gözümü penceredeki aralığa bastırdım. Sadece mutfağı görebiliyordum, tezgâhın üstünde baharatlar, kâğıt gibi ince soğan kabukları ve kırmızı şarap şişesinin bıraktığı halka şeklinde kırmızı bir leke vardı. Lee ona Fransız mutfağından leziz bir şey pişirmişti. Kısık sesler duyuyordum. Lee'nin yumuşak kıkırdamasını. Mutluydu. Âşıktı. Jesse onu avucuna almıştı.

Anahtarları elime alıp yan tarafa park edilmiş Toyota'yı buldum. Açık mutfak penceresinden araba görülüyordu bu yüzden iyice çömeldim ve sürücü tarafındaki kapıdan içeri girdim. Lee'nin Corolla'sı tekerlekli bir evden çok arabaya benzer hâle gelmişti. Aslında arka koltuktaki birkaç ceket Lee'nin burada yaşadığının tek kanıtıydı. Eşyalarını Jesse'nin dairesinde mi bırakmıştı? Ben şampuanımı, vücut sabunumu ve bir de fırçamı orada bırakmıştım. Lee'nin eşyalarını aramak aklıma gelmemişti ama muhtemelen oradaydılar. Dairede benden daha çok zaman geçiriyordu.

Elimi kesmemeye çalışarak dikkatle sürücü koltuğunun altında bıçağı aradım. Bulunca elime alıp ağırlığını hissettim. Daha önce görmüştüm ama gücünü hissetmemiştim. Mutfak bıçağı olamayacak kadar sağlam bir şeydi. Muhtemelen av bıçağıydı. Lee gibi sessiz bir kadın bunu nerden bulmuş olabilirdi? Bıçağın kör tarafında işaret parmağımı gezdirirken daha önce bunu kullanıp kullanmadığını merak ettim. Böyle bir şeyi hayal edemiyordum ama Lee aylardır sokakta yaşıyordu. Güçlü ve cesur olmalıydı. Jüri onun bu silahı Benjamin'in göğsüne sapladığına inanır mıydı? Jesse inanacağını düşünüyordu.

Elektronik bir bip sesi yüreğimi ağzıma getirdi. Apple Watch'ım beni saat konusunda uyarıyordu. Benjamin bir saate evde olurdu, ondan önce eve dönmeliydim. Bıçağı omuz çantama atıp arabadan çıktım. Aceleyle Jesse'nin oturduğu apartmana koşup anahtarların ve *L* harfinin takılı olduğu halkayı kaldırım kenarındaki ölmekte olan çalının altına attım. Arkamı dönüp koşarak uzaklaştım.

Takside I-5 üzerinden kuzeye doğru hızla yol alırken elmacık kemiğimin üstündeki çürüğe dikkatle dokundum. Jesse'nin yumruğunun suratıma indiği sahneyi zihnimde tekrar oynattım ve içim burkuldu. Onun Lee'yle sevişmesini, onu manipüle etmesini, kandırıp kendine âşık etmesini düşündüm. Otoyoldan çıkan taksi sahile doğru kıvrılıp yerleşim bölgesine giden ormanlık yola saparken çantamda arkadaşımın bıçağını hissettim. Aniden doğruldum.

"Burada durun," dedim. Evime daha bir kilometre vardı, sokak karanlık ve ıssızdı. Sürücü dikiz aynasından bana baktı, hafifçe şaşırmış gibiydi ama sinyal verip kenara yanaştı. Ona nakit ödeyip gecenin serinliğine adım attım.

Kumsala giden yol aşırı büyümüş çalılarla kaplıydı, tehlikeliydi ama yine de karanlıkta okyanusa doğru yürüdüm. Tam varmak üzereyken gevşek bir kayanın üstünde kayıp sendeleyerek çürük sırtımın üstüne düştüm. Ama bağırmadım. Dişlerimi sıktım, kendimi topladım ve dalga seslerine doğru ilerledim.

Okyanus kapkaraydı ama malikânenin ışıkları yüzeyi aydınlatıyordu. Pasifik'e doğru uzanan pürüzlü kayalar vardı, dikkatle onların üstünde ilerledim. Karanlıkta bunu yapmak riskliydi ama fenerimi kullanamazdım. Dikkatleri üstüme çekemezdim. Son kayanın üstüne vardığımda bıçağı çantamdan çıkardım ve tüm gücümle savurarak denize attım. İçime kısa bir an huzur doldu. Arkadaşımı koruyordum. Her ne kadar eğri olsa da hâlâ ahlaki değerlerim vardı.

Geri dönüp eve yürüdüm ve fark edilmeden arka kapıdan içeri girdim.

Benjamin geri geldiğinde ben yataktaydım, morarmış yanağım yastığa gömülü hâldeydi. Sabah bunu açıklamak zorunda kalacaktım ama hazırdım.

"Uyuyor musun?" Sessiz odada sesi yüksek çıkmıştı. Herkesi uyandırabilirdi ama ben yavaş ve düzenli nefesler alarak gözlerimi kapalı tuttum. Kocam ara sıra beni bir tür komaya sokan uyku haplarından aldığımı biliyordu. Onun soyunmasını, banyoyu kullanmasını, dişlerini fırçalamasını dinlerken uyuyor numarası yaptım. Sonunda yatakta yanıma yattı, yan döndü ve uyudu.

Kımıldamadan yattım, gözlerim kapalıydı, gözyaşlarım yastığı ıslatıyordu.

36

"GÖZÜNE NE OLDU?" Mutfağa giren Benjamin'in sesinde endişe değil sadece öfke vardı. Ona bir fincan kahve doldurdum, fincanı kahvaltı masasına bırakırken elim belli belirsiz titriyordu.

"Ağırlığı çarptım," dedi mahcup bir kıkırdamayla. "Çok sakarım." Çenemi parmak uçlarıyla tuttu, hasarı inceledi. "Çok utanç vericiydi," diye devam ettim. "Çalışanlar bayılıp kalacakmışım gibi etrafımda koşuşup durdu."

"Bu şekilde dışarı çıkamazsın."

"Hayır, elbette çıkamam." Buna hazırdım. "Ama spor salonuna gidebilir miyim? Yani herkes olanları gördü ve bugün gitmezsem endişelenebilirler. Beni kontrol etmek isteyebilirler. Onları şikâyet falan edeceğimi düşünebilirler."

Olasılığı değerlendirip mantıklı bulmasını izledim. "Bir saat," dedi.

Bana da bu kadarı yeterdi.

Ona istediği gibi yulaf ezmesi ve yaban mersini verdim, gittikten sonra mutfağı temizledim. Her şey normal olmalıydı. Tezgâhı silip kâseleri bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra banyoya gidip yere çömeldim. En üst çekmeceyi çıkarıp kahverengi büyük zarfı aldım. Kolumla vücudum arasına sıkıştırarak mutfağa döndüm ve mutfak çekmecesine koydum.

Lee buradan alacaktı, içinde konuştuğumuz şey olduğunu düşünecekti. Benden şüphe etmesi için bir neden yoktu.

Üstüme oturan egzersiz giysilerimi giydikten sonra tasarım güneş gözlüklerimden birini takıp arabamı spor salonuna doğru sürdüm. Omuz çantamdan üye giriş kartımı çıkarıp içeri girdim. Antrenörlerden biri el sallayarak beni selamladı, ben de ona el salladım ve doğruca soyunma odasına gittim. Neyse ki içerisi boştu, banka oturup endişeyle beklemeye başladım. Kapı açıldığında az kalsın sıçrayacaktım ama içeri giren orta yaşlı, kaslı ve terli bir kadındı. Dolabına gitti, giysilerini çıkarıp duşa yöneldi.

Bir an için Lee'nin gelmeyeceğini düşündüm. Kullanıldığını anladığını ya da yapacağı şeyin çok riskli olduğunu fark ettiğini. Ama Jesse ve ben rollerimizi çok iyi oynamıştık. Ayrıca onun beni ne kadar önemsediğini biliyordum. Kapı açılıp başında beyzbol şapkası, yüzünde çekingen bir gülümsemeyle içeri girdiğinde boğazım düğümlendi. Ayağa kalktım ve hiçbir şey demeden soyunmaya başladım.

Lee'nin kotu ince ve yıpranmıştı, bir parça boldu. O benim vücudu saran taytıma girmeye çalışırken ceketini giyip şapkasını taktım. O da giyinince yansımasına baktım. Lee bana çok benziyordu. Pek de zeki olmayan (alınmaca yok) Nate'i kandırabilirdi. Ama benzerliğimiz kameraları yanıltmaya yeter miydi?

Ona döndüm, gözlerindeki korku ve şüpheyi gördüm ve ona her şeyi anlatabilmeyi istedim. Jesse ve benim onu aldattığımızı, onu tuzağa düşürmeyi planladığımızı. Jesse'nin ikimizi de kullandığını, ikimizi de hak etmediğini. *Ben gittikten sonra onunla ilişkini bitir,* demek istedim. *Söz ver bana, Lee.* Ama Jesse onun beynini yıkamıştı. Jesse'ye gidip söylediğim her şeyi anlatır ve Jesse bu işten kurtulmanın yolunu bulurdu. Ne kadar kolay yalan söylediğini görmüştüm. Sonra da benim

peşime düşerdi. Artık onun tehlikeli olduğunu biliyordum. Acımasız olduğunu.

Bu yüzden ben de rolümü oynadım. "Teşekkür ederim," dedim sesim titreyerek. "Hiç senin gibi bir arkadaşım olmadı." Ona veda ettiğim için üzgün olduğu düşündü, ki öyleydim. Ancak huzursuz davranışlarımın ardında daha fazlası vardı: suçluluk, utanç ve korku. Gerçek korku. Çünkü bundan sonra hiç kimsem kalmayacaktı.

Duş susunca, "Gitmem gerek," dedim. Gözlerindeki üzüntüyü görünce ekledim. "Belki bir gün ziyaretime gelirsin? Panama'ya?

"Nasıl?"

Elbette imkânsızdı. Bu bir vedaydı. Sonsuza dek.

Kadın duştan çıktı, vakit kalmamıştı. Hiçbir şey demeden anahtarları ve gözlükleri değiştik ve ben ayrıldım.

İşte şimdi Lee'nin Corolla'sını amaçsızca etrafta sürüyor gösterge tablosunda dakikaların ilerlemesini izliyorum. Jesse şimdiye eve varmış, arka kapının kilitli olduğunu görmüştür. Acaba geri mi döndü yoksa zorla içeri mi girdi? Eğer girdiyse kurutma makinesinin yanına eğilip boş yere Lee'nin bıçağını aramıştır. Bulamayınca ne düşünecek acaba? Ona ihanet ettiğimi mi? Hayır, buna inanmaz. Ben iyi bir kızım: son derece çaresiz, son derece itaatkâr, ona son derece sadığım. Benjamin'in bir şekilde beni durdurduğunu düşünüp gidecektir.

Spor salonuna gitmemi, buluşup neyin ters gittiğini konuşmamızı bekleyecektir. Yine denemek isteyecektir. Zenginlik ve ayrıcalık dolu bir hayattan bu kadar kolay vazgeçmeyecektir. Ama ben spor salonuna gitmeyeceğim. Hafta sonunu evde kocamla geçirecek, onun tüm isteklerini yerine getireceğim. Başka bir kaçış yolu bulmak için beynimi zorlayacağım.

Benjamin hayatta olduğu sürece sadece ölü numarası yaparak kurtulabilirim. Ben gittikten sonra annemin bakıl-

dığından ancak bu şekilde emin olabilirim. Ama tek başıma ne yapabilirim ki? Jesse'nin yardımı olmadan? O kadar uzun zamandır kontrol altında tutulup manipüle ediliyorum ki karmaşık bir plan hazırlama ve bunu tek başıma gerçekleştirme düşüncesi gözümü korkutuyor, hatta dehşete düşürüyor. Ama denemeliyim.

Ya başarısız olursam?

Bu şekilde yaşamaya daha fazla devam edemem. Özgür kalma planımı gerçekleştiremezsem kendimi öldüreceğim. Küveti dolduracağım, bir avuç uyku hapı alacağım, buzun üstüne bir bardak votka koyacağım. Suya girip kimyasalların işlerini yapmasına izin vereceğim. Sonra da suyun altına dalıp boğulacağım. Huzur içinde. Gideceğim. Kendi şartlarımla.

Nihayet vakit geliyor. Jesse bana arabayı kumsalın arkasına, eve yakın bir yere park etmemi söyledi. Bu takipçi anlatısına uygun olurdu: Beni takıntı hâline getiren parktaki kadın. Ama artık buna gerek yok. İleride Lee'ye arabasını bırakacağımı söylediğim Trader Joe'yu görüyorum. Sinyal verip kalabalık otoparka giriyorum.

Kapılara uzak, tenha bir alana park edip arabadan iniyorum. Arkaya geçip bagajı açıyorum. Lee'nin tüm eşyaları orada. Tıka basa dolu sırt çantasını bulana kadar dikkatle karıştırıyorum. Netsuke siyah bir tişörte sarılı, onu çıkarıyorum, cebime sokmadan önce yılanın pürüzsüz kafasını okşuyorum. Bu, Lee'ye karşı kullanılacak son delil. Onu elimden geldiğince koruyorum. Anahtarları arka tekerleğin üstüne koyup eve doğru yürümeye başlıyorum.

Ara sokaklarda, yerleşim bölgelerinde, seyrek kullanılan bir otoyolun çakıllı banketinde ilerliyorum. Bu yoldan eve gitmem bir saatimi alacak ama bir hikâye uydurmak için zamana ihtiyacım var. Eve neden yürüyerek gittiğimi açıklamak için. Kayıp bir anahtar en inandırıcı olan. Evden yedek anahtarı

alıp arabamı Lee'nin bıraktığı yerden alacağım. Benjamin beni dikkatsizliğim yüzünden cezalandıracak ama umurumda değil. Yakında benim canımı hiç yakamayacak.

Eve doğru son birkaç metreyi yürürken içimde hafif hafif karıncalanan bir endişe hissediyorum. Nate yerinde değil, bir şeylerin yolunda olmadığının ilk işareti. Siyah SUV orada ama boş. Jesse'yi arka kapıdan girerken mi yakaladı? Onu etkisiz hâle getirip polisi mi aradı? Sevgilimin sabıkası var, bundan eminim. Başkasının meskenine izinsiz girmekten ceza alabilir. Haneye tecavüzden. Hatta belki takipçilikten. Yakalanırsa bunun için hapse girer. Beni de ele verir mi?

Mercedes'im orada, garajın yanında park hâlinde. Bu Lee'nin istediğim gibi buraya geldiği anlamına geliyor. Ama şimdiye kadar benim arabamla gitmiş olması gerekirdi. Omuzlarım endişeyle geriliyor. Biriyle mi karşılaştı? Kimle? Jesse olamaz, saatleri çakışmıyor. Ama Nate onu yakalamış olabilir. Hatta Benjamin. Lee'nin bir hikâyesi var gerçi. Arkadaş olduğumuza dair. Boğazımdaki yumruyu yutup anahtarı kilide sokuyorum.

"Selam, sevgilim!" diye sesleniyorum her şey normalmiş gibi. "Evde misin?" Kimse cevap vermeyince kalp atışlarım yavaşlamaya başlıyor. Ev sakin, boş. *Rahatla*, diyorum kendi kendime. *Jesse içeri girmedi. Lee güvenle ayrıldı. Benjamin golf oynamaya gitti.* Ama vücudum korkuyla kaskatı kesilmiş durumda.

Cebimde netsukeyle çalışma odasına gidiyorum. Onu sanki hiç kaybolmamış gibi rafa geri koyacağım. Lee'ye hediye olarak vermemiş gibi. Sanki hiç tanışmamışız gibi. Benjamin'in çalışma odasına doğru hızlı adımlarla ilerliyorum ama korkudan kaynaklanan bir ürperti ensemdeki tüyleri diken diken ederken ayaklarım kendi iradeleriyle yavaşlıyor. Orada biri var. Hiç ses yok ama enerjiyi hissediyorum.

"Merhaba?" diye sesleniyorum kapı eşiğine yaklaşırken. Cevap yok. Dikkatle başımı içeri uzatıyorum.

Orada, masasında hiç kıpırdamadan oturuyor. Şık, Danimarka malı sandalyesinin arkası dönük ama saçlarını, omuzlarını, ellerini tanıyorum. Rahat giyiniyor ama ofisin geri kalanı gibi kusursuz. Sonunda bana dönüyor.

"Selam, tatlım." Benjamin'in gülümsemesi buz gibi, gözlerinde kan donduran bir öfke var. "Nerelerdeydin?"

Üçüncü Kısım

LEE

37

Her nasılsa çığlık atmadım. Bir adım geri çekildim, kanın içinde yine kaydım ama bu kez düşmedim. Jesse. *Benim* Jesse'm. Neden Hazel'ın evindeydi? Neden öldü? Kanı hâlâ sıcaktı bu da sevgilimin yeni öldürüldüğü anlamına geliyordu. Ama kim yapmıştı? Ve sonra o sesi yine duydum. Dışarıda bir şey, *biri* vardı. Bir katil. Bir polis. Güvenlik görevlisi. Her kimse burada, olay mahalinde olamazdım. Ben bir malikânede, bir cesetle birlikte olan evsiz biriydim.

Ön kapıdan çıkıp Hazel'ın arabasına binerek uzaklaşmama imkân yoktu. Onu kurtarmak artık önceliğim değildi. Kendimi kurtarmalıydım. Arkada bir çıkış olduğundan bahsetmişti, mutfağın arkasındaki çamaşır odasından. O tarafa doğru koşarken büyük çantanın hâlâ mutfak tezgâhında, bıraktığım yerde durduğunu gördüm. Onu aldım, koridorda koşup çamaşır ve kurutma makinesini geçerek arka kapıya ulaştım. Kapıdan çıkınca kumsala giden bir yol buldum.

Kökler ayağıma dolanırken okyanusa doğru ilerledim. Kan –Jesse'nin kanı– hâlâ ellerimde, giysilerimde ve burnumdaydı. Kayalık kıyıya vardığımda kuzeye, ormanlık parka doğru devam ettim. Orada güvende olurdum. O kadar uzağa kimse gelmezdi özellikle de hafta içinde. Hazel'ın evinden uzaklaşıp kimsenin beni takip etmediğinden emin olunca okyanusa gir-

dim. Su ayakkabılarımdaki ve pantolonumdaki kanı akıttı. İyice ovuşturduğum ellerim soğuk suyla uyuştu.

Şimdiyse kumsala doğru yürürken şok yavaş yavaş kendini göstermeye başlıyor. Bunu, hızla çarpan kalbimde, sığ nefes alıp verişimde, soğuk tenimde hissedebiliyorum. Ama korkunun beni ele geçirmesine izin veremem. Tehlikedeyim. Sevgilimin öldürüldüğü bir suç mahallindeydim. Muhtemelen de kamerada göründüm. İyi de Jesse, Hazel'ın evinde ne halt ediyordu? Onu kim öldürdü? Ayrıca neden?

Hızlı düşüncelerime rağmen kumsalda açıkta ve savunmasız olduğumu fark ediyorum, bu yüzden çalıların arasına giriyorum. Birçok gece uyuduğum yerde güvende olurum. Tabii... tabii beni arayan biri yoksa. Patikadan yukarı tırmanıp ormanın derinliklerine giriyorum, herhangi bir tehlike işaretini fark edebilmek için kulak kesiliyorum. Çalıların arasında ilerlerken zihnim karşılaştığım kanlı senaryoyla boğuşuyor. Sevgilim neden o eve girdi? Ona planımı anlatmıştım. Oraya beni korumak için mi geldi? Engel olmak için mi? Onu Benjamin Laval ya da adamlarından biri mi bıçakladı?

Yoksa... Jesse, Hazel'ı tanıyor muydu? Kocası Hazel'ın tasmasını sıkı tutuyordu. Sadece koşuya ve spor salonuna gitmesine izin vardı. Ama Jesse'nin çalıştığı salonu olmadığından eminim. Seattle yığınla spor salonu seçeneği olan kocaman bir şehir. İkisinin tanışıp bir ilişkiye başlamış olma ihtimali ne? Jesse'yi ölüme sürükleyen bir ilişkiye.

Sık ağaçların arasına güvenle yerleşince avuçlarımı gözlerime bastırıyorum. *Ağlama*, diyorum kendime. *Şimdi yıkılamazsın. Bunca süre kendi başına hayatta kaldın*. Ama boğazım düğüm düğüm, kalbim sıkışıyor. Jesse öldü. Göğsü derin kesiklerle doluydu, ölüm maskesi içindeki yüzü korkunçtu. O benim sevgilimdi. Benim huzurum. Güvenli yerim. Oysa biri onu hunharca öldürmüştü. Hazel'ın güzel evinde.

Şüpheler aklımda dolanmaya, acımın içinde kendilerine bir yol bulmaya başlıyor. Jesse'ye olan hislerim gözlerimi rehlike işaretlerine karşı kör etmiş olabilir mi? Boş dairesi ve lüks arabası çelişkiliydi. Bana telefon numarasını vermemiş, beni günlerce bekletip merakta bırakmıştı. Jesse'nin benim parçası olmadığım başka bir hayatı mı vardı? Başka bir kadın? Peki o kadın Hazel miydi?

Hazel'a acıdım, onu hastalıklı, zehirli evliliğinden kurtarmaya çalıştım. Ama şimdi beni kandırıp kandırmadığını merak ediyorum. Benimle oynayıp oynamadığını. Tüm bu süre boyunca benim sevgilimle ilişkisi vardı belki de. Ama bu doğru olsa bile Jesse neden öldü? Peki Hazel onun cansız bedenini bulmamı ne demeye istedi?

Çanta. Kaçarken onu aldım ama içinde ne var? Hazel bana üzerimi değişmem için giysi bırakacaktı. Bir ceket ve bir şapka. Deri çantanın fermuarını açıp kıyafet arıyorum. Tabii ki yok. Artık Hazel'ın planının sadece bir aldatmaca olduğunu biliyorum. Parmaklarım zarfa uzanıyor, onu çantadan çıkarıyorum. Onu ilk aldığımda çok iyimserdim. Yeni bir kimlik ve toplumun normal bir üyesi gibi yaşamaya yetecek miktarda para fikri beni heyecanlandırmıştı. Ama şimdi içinden kâğıt parçaları çıkacağını biliyorum, zalimce bir şaka daha. Hasarlı parmağım zonkluyor, diğerleri soğuktan güçsüz durumda ama yine de zarfı yırtıp açıyorum.

En üstte el yazısıyla yazılmış bir not var. Çıkarıp okuyorum.

> Lee,
> Gitmelisin. Baştan başlamalısın. Hayatını yeniden inşa etmelisin. Jesse düşündüğün kişi değil. Çok özür dilerim. Sen her zaman bana iyi bir arkadaş oldun.
> H.

Boğazımdan yüksek sesli bir hıçkırık kopuyor, yumruğumu ağzıma bastırıyorum. Hazel ne yaptı? Bana, Jesse'ye?

Hazel'ın başka ne bıraktığını görmek için çantayı kucağıma boşaltıyorum. Para var. Çok fazla para. Bir soygundan alınmış gibi lastikle sarılmış yüzlük banknotlar. Zihnim ne kadar olduğunu hesaplamak için mücadele ediyor ama tıpkı söz verdiği gibi elli bin olmalı. Bir de pasaport var. Açıyorum, soluk ve ciddi yüzüm bana bakıyor.

Kelly Jane Wilcox

Yeni bir doğum tarihi. Doğum yeri Portland, Oregon. Ama benim. Üstelik yasal gibi görünüyor.

Paraların altında beyaz logolu, lacivert renkli küçük bir dosya duruyor. Bir seyahat acentesine ait. İçinde bir uçak bileti var. Kelly Wilcox adına düzenlenmiş, tek yön, açık tarihli bir bilet. İstediğim zaman kullanabilirim. Ama varış noktası benim adıma seçilmiş.

Panama City.

Hazel'ın planı benim planım hâline geliyor. Benden kurtulmak istiyor. Ama eğer Jesse'nin neden öldüğünü öğrenmeden ortadan kaybolacağımı sanıyorsa beni hiç tanımamış demektir. Parayı kimliği ve bileti çantaya koyup ormanın derinliklerine doğru ilerliyorum.

38

Ormanın içinde hızlı adımlarla geziniyorum. Burası hafta sonları koşucuların, köpek gezdirenlerin popüler yolu ama şu an neredeyse bomboş. Siyah Labrador gezdiren bir kadın yanımdan geçiyor ve mecburen selamlaşıyoruz. Benim ıslak ve solgun hâlimi, tir tir titrediğimi fark etmemişe benziyor. Omzumda pahalı deri bir çantayla ormanda tek başıma yürüdüğümü. Gözü böyle detayları yakalayacak başka biriyle karşılaşmamak için dua ediyorum.

Bir çatala varınca sola dönüyorum. Yol beni sahil şeridinden uzaklaştırıp iç kesimlere, alışveriş merkezlerine, oradan I-5'e geri götürecek. Jesse'nin dairesine gitmeliyim ama en önemlisi Hazel'ın evinden uzaklaşmalıyım. Cinayet mahallinden. Jesse'nin cinayet mahallinden.

Sonunda ormandan çıkıp iç kesimlere varıyorum. Basmakalıp evlerin, minivanların, garaj yoluna park etmiş SUV'lerin önünden hızla ilerliyorum. Paçalarım neredeyse kurudu, saçlarımı düzelttim ve adımlarımı yavaşlattım. Yürüyüşe çıkmış sıradan bir kadınım: sevgilisinin cesedini az önce bulan ve içinde bir sürü parayla sahte kimlik olan bir çanta taşıyan biri değil. Kimse bana dikkat etmeyecek ya da kimse varlığımın sıra dışı olduğunu düşünmeyecek. Kimsenin bana bakmaması için dua ediyorum.

Alışveriş bölgesine yaklaştıkça trafik artıyor, yayalar kaldırımları dolduruyor. Burada kendimi güvende hissediyorum, daha az şüphe çekiyormuşum gibi geliyor ama sokaklardan kurtulmam gerektiğini biliyorum. Bir otobüs durağının yakınında durup çantamdan telefonumu çıkarıyorum. Yaşlı bir kadın bankta oturuyor, ona taksi durağının telefonunu bilip bilmediğini soruyorum. Söylediği numarayı telefona yazıyorum. Taksiyle Jesse'nin apartmanına gideceğim. Polisler çoktan oraya gitmiş olabilir ama bundan şüpheliyim. Birinin –muhtemelen Hazel– eve gitmesi ve Jesse'nin cesedini bulup polisi araması gerek. Hazel onun eve izinsiz giren biri olduğunu iddia edebilir. Polislerin önce cesedin kimliğini bulması gerekebilir.

Telefon çalarken gözlerim telefona çıkan kişiye taksiyi göndermesi için verebileceğim bir yer işareti bulmak için etrafı araştırıyor. Trader Joe caddenin karşısında, Hazel Toyota'mı güya buranın otoparkına bırakacaktı. Ama tabii ki orada olamaz. O artık benim günbatımına doğru yol almamı istemiyor. Bir uçağa binip ortadan kaybolmamı istiyor. Jesse'nin kim olduğunu ya da neden öldüğünü bilmeden.

Ama sonra onu görüyorum. Otoparkın sonunda girişten çok uzakta. Benim arabam.

"Sen ne halt ediyorsun, Hazel?" diye mırıldanıyorum. Bu bir tuzak mı? Tam açıldığı sırada telefonu kapatıyorum. Dikkatle kalabalık caddenin karşısına geçip park alanına giriyorum. Gözlerim polisleri, güvenlik görevlilerini, Benjamin Laval'ı arıyor ama araba da ben de kimsenin umurumda değiliz. Kimse bize bakmıyor.

Anahtarlar tıpkı Hazel'ın söylediği gibi arka tekerleğin üstünde. Bagajı açıyorum. Her şey orada. Ya da öyle görünüyor. Ama bir dakika... içine netsukeyi sardığım Nirvana tişörtüm yığının en üstünde. Çantamı karıştırıyorum ama yılan şeklinde oyulmuş pürüzsüz objeyi bulamıyorum. Hazel

almış olmalı? İyi de neden? Bana yardım etmek için mi? Yoksa tuzak kurmak için mi?

Bagajı kapatıp sürücü koltuğuna geçiyorum, bıçak için dikkatle koltuğun altına uzanıyorum. Orada değil. Eğilip yolcu tarafının zemine bakıyorum. Konsoldan güç alıp arkaya dönüyorum silahım gitmiş. Şüphesiz Hazel aldı. Jesse benim bıçağımla mı bıçaklandı? Onun cinayetiyle mi suçlanacağım?

Bir alışveriş arabası direğe çarpıyor, sıçrıyorum, kalbim ağzımda. Buradan gitmeliyim. Biri şu an beni arıyor olabilir. Kendimi toplayıp kontaktaki anahtarı çeviriyorum ve dikkatle otoparktan çıkıyorum.

Jesse'nin apartmanına doğru sürerken kendimle bir anlaşma yapıyorum. Eğer polisler oradaysa arabamı bir yere bırakıp havaalanına gideceğim. Bir bavul hazırlayıp paramı Bitcoin'e çevireceğim ve hayata yeniden başlayacağım. İnsanlar bunu hep yapıyor. Kelly Wilcox olacağım. Hiçbir şey bilmemeyi kabul edip Jesse ve Hazel'ı unutacağım.

Boş bakan yüzü, göğsündeki delikler, kanın metalik kokusu aklıma geliyor ve midem bulanıyor. Görüntüyü aklımdan uzaklaştırıp apartman uzakta belirene kadar arabamı sürmeye devam ediyorum. Yanından geçip etrafta polis var mı diye bakıyorum. Ya da Benjamin Laval'ın güvenlik ekibi. Yahut şüphe çeken herhangi biri. Ama her şey sakin, normal görünüyor. Bir Uber yandaki binaya pizza getiriyor. Yeşil kasklı bir kadın bisikletiyle geçiyor. Bloğun sonunda eşofman giymiş bir adam bir çiçeği suluyor.

Yan yola park edip bir sonraki engele hazırlanıyorum. İçeri girmek. Dün gece Jess anahtarlarımı ararken küçük çalışma odasının camını açık bırakmıştım. Eğer Jesse kapamadıysa oradan girebilirim. Binanın yaprak dökmeyen ağaçların gizlediği yan tarafına yürüyorum. Küçük cam kapalı ama mutfak penceresi aralık. İtip tamamen açıyorum ve kendimi pervaza çekiyorum. İçeri kıvrılıp nefes nefese tezgâhın üstüne ini-

yorum. Ayaklarım parke zemine basınca durup dinliyorum. Daire sessiz. Parmaklıklı pencerelerdeki perdeler sıkıca kapalı, gündüz olmasına rağmen oturma odasında tek bir ışık yanıyor. Dikkatle oraya doğru yürüyorum, yalnız olduğumdan emin olmak için yatak odasına, banyoya göz atıyorum. Güvende olduğumdan emin olmak için. En azından şimdilik.

Tanıdık odaya bakınırken boğazım hüzünle tıkanıyor. Oturup öpüştüğümüz, kız kardeşi ve yeğenleri hakkında konuştuğumuz, kahve içip çörek yediğimiz koyu gri kanepe. Şarap soslu tavuk yiyip kırmızı şarap içtiğimiz masa. Beni kucağında getirdiği, seviştiğimiz, bana kendimi arzulanır hissettirdiği yatak odası. Ona yetermişim gibi hissettirdiği. Sonra girişte, mutfak tezgâhında, parka zeminde yaptığımız çılgın, neredeyse hayvani seks.

Hazel'ın uyarısı zihnimde yankılanıyor.

Jesse sandığın kişi değil.

"Sen de değilsin, Hazel," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Ona güvenemeyeceğimi biliyorum ama bu sözleri doğru geliyor.

Bu dairede Jesse'nin gerçekte kim olduğunu söyleyecek bir şey var. Neden öldürüldüğünü de. O şeyi bulacağım ama acele etmeliyim.

39

Yatak odasıyla başlıyorum. Ne aradığımı bilmiyorum ama dolabı, komodini karıştırıyor, altına bakmak için şilteyi kaldırıyorum. Olağan dışı, suçlayıcı bir şey yok. Sadece giysiler, bozuk paralar ve birkaç ağırlık... Gitar kutusu. Açıyorum ama içi boş. Jesse gitar çalıyor muydu? Onun bir şairin ruhunu, bir Yunan tanrısının vücudunu taşıdığına inanmak istemiştim. Ondan bana çalmasını hiç istememiştim. Aptallık mı ettim?

Banyoda lavabonun altındaki dolabı karıştırıyorum ama sadece yara bandı, prezervatif kutusu ve sporcu bandı buluyorum. Tezgâhta, üstünde Jesse'nin kısa saçları değil kalın uzun teller olan bir saç fırçası duruyor. Duşta vanilya kokulu şampuanı görüyorum. Bunlar bir kadının varlığına dair görmezden geldiğim, görmek istemediğim işaretler. Bu varlık Hazel miydi? Ecza dolabını açıp reçetesiz satılan ağrı kesiciler, diş macunu, güneş kremi şişelerini gözden geçiriyorum. Jesse'nin pahalı yüz temizleyicisini buluyorum: Bir spa markası. Tüpün üstünü okuyunca işlemlerimi yaptırdığım spa salonunun adını hatırlıyorum. Hazel'ın spa salonu.

Midem bulanıyor. Hazel ve Jesse birlikteymiş. Sevgiliymiş. Bir çiftmiş. Onların hakkımda konuştuklarını, bana güldüklerini hayal ediyorum: vücuduma, muhtaçlığıma, zavallı şartlarıma. Bütün vücudum ihanetleriyle kavrulurken hıçkırığımı bastır-

mak için yumruğumu ağzıma götürüyorum. Tek arkadaşım ve sevgilim bana karşı iş birliği içindelermiş. Ama neden? Jesse öldü. Büyük ihtimalle benim bıçağımla bıçaklandı. Plan bu muydu? Yoksa planda terslik mi oldu?

Jesse konusunda şehvet ve tutkunun görüşümü gölgelediğini kabul ediyorum ama Hazel... Onun dostluğu samimi gelmişti. Gözyaşları, korkunç istismar itirafları sahte olamazdı. Ben onun hayatını kurtarmışken bana karşı nasıl bu kadar acımasız olabilmişti? Belki de canavar olan Benjamin Laval değildi, karısıydı.

Mutfağa dönüp Jesse'nin dolaplarını karıştırıyorum. Neredeyse boşlar: iki tabak, üç bardak, birkaç tane de kahve fincanı. Bir kavanoz fıstık ezmesi, bir paket pirinç, birkaç kutu biber dışında yiyecek bir şey yok. Bir de protein takviyeleri. Jesse gerçekten antrenör müydü? Öyle olmalıydı. Onu Google'da aratmıştım. Plastik kapları açıp içindekileri kokluyorum: çikolata, vanilya, çilek.

Son kapta bir şey dikkatimi çekiyor. Kirli beyaz tozun içinden kare şeklinde bir plastik görünüyor. Sadece bir köşesi. Parmak uçlarımla onu dışarı çekiyorum. Bu bir sosyal güvenlik kartı. Üzerinde başka bir isim var:

Carter Douglas Sumner.

Bu da kimin nesi ve kimlik kartı Jesse'de ne arıyor? Elimi kutunun diplerine daldırıp Jesse'nin sakladığı başka bir şey var mı diye bakıyorum ama başka bir şey yok. Bütün kapları lavaboya döküp tatlı kokulu minik bir tepe oluşturuyorum ama burada ilginç bir şey yok.

Carter Sumner'ı Google'da aratmalıyım. Küçük masaya koşuyorum. Jesse'nin dizüstü bilgisayarının başına oturuyorum. Tabii ki şifre korumalı. Giriş yapabilmek için rakamlardan ve sayılardan oluşan tahminler yürütürken sevgilim olarak

düşündüğüm adam hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ediyorum. Doğum günü ne zaman? Göbek adı ne? Çocukken evcil hayvanı var mıydı? Büyükannesini mi büyükbabasını mı daha çok seviyordu? Hangi takımı tutuyordu?

En azından Spokane'de doğduğunu biliyorum. Çok basit, çok bariz ama yine de çaresizce yazıyorum. Reddediliyor. Göğsüm sıkışıyor. Bilgisayar kendini kalıcı olarak kilitlemeden önce sınırlı sayıda deneme yapabilirim. Yeğenleri! Onların varlıklarını uydurmadığına eminim. Onlar hakkında çok belirgin hikâyeler anlattı. Bunları uydurmuş olması için kompulsif bir yalancı, tam bir sosyopat olması gerekir.

Birinin adı Ella'ydı, diğeri Oliva. Hayır... Olive. Bu doğru. Kaç yaşındalar? Altı ve dokuz? Yoksa beş ve sekiz mi? Hangisi büyük? Kafamdan doğrum tarihlerini hesaplayıp isimlerinin ardından doğdukları yılları yazıyorum. Bilgisayar beni bir hakkım kaldığı konusunda uyarıyor.

Titreyen ellerimle bir ipucu bulmak için Jesse'nin masasını karıştırıyorum. İkinci çekmecenin arkasında bir not defteri buluyorum, üstüne siyah tükenmez kalem takılı. Acaba Jesse şifresini yazmış mıdır? Burada işe yarar bir şeyler olmalı. Defteri açmak üzereyken kapının sertçe çalınması sessizliği bölüyor.

Kulaklarımda atan nabzım ahşaba vuran parmak eklemlerinden daha gürültülü. Donup kalıyorum, "Polis!" diye bağırılmasını bekliyorum. Ama sessizlik var. Sonra yeniden çalıyor. Israrla. Tehditkârca. Bu bir arkadaş, ev sahibi ya da kurye değil. Biri Jesse'yi arıyor. Ya da beni.

Not defterini alıp mutfağa koşuyorum. Elimden geldiğince ses çıkarmadan tezgâha çıkarken kaval kemiğimi formika tezgâhın köşesini çarpıyorum ve sonra camdan aşağı atlıyorum.

40

İnternet kafe loş, kasvetli ama tanıdık. Daha önce geldiğim bir mekâna dönmek akıllıca olmayabilir ama etrafta dolanıp arama yapmaktan daha güvenli. Takip edilmediğimden neredeyse eminim, peşimde kimse yok gibi. En azından henüz. Hem bu yeri biliyorum. Nakit kabul ettiklerini biliyorum. Müşterilerin etrafla ilgilenmediklerini, kendi işlerine baktıklarını biliyorum. İnsanlar halka açık bilgisayarları sayısız nedenlerden kullanıyor ve hepsi de meşru değil.

Geçen sefer oturduğum masaya oturuyorum. Bilgisayar açılırken parmaklarımı sosyal güvenlik kartının düz kenarlarına sürtüyorum. Bilgisayar eski, yavaş ve kalitesiz. Nihayet açıldığında Seattle polisinin çevrimiçi karakol kayıt defterini kontrol ediyorum. Rapor edilen bir avuç suç var: Tukwilla'da bir araba hırsızlığı, bir kadının eşini bıçakladığı aile içi şiddet vakası, trafik kontrolünde silahlar ve uyuşturucuyla tutuklanan iki adam. Ama şehrin kuzeydoğusunda bulunan lüks bir evde, bıçaklanarak öldürülen bir adamla ilgili haber yok. Hazel şimdiye kadar eve gitmiş, cesedi görmüş, polisi aramıştır.

Belki de... aramadı. Belki de... sevgilisinin kendi evinde öldürüldüğünü polisin bilmesini istemedi. Ama neden? Erkek arkadaşımın cesedini benim bulmam mı gerekiyordu? Bu suç

için tutuklanmalı mıydım? O zaman neden bana para ve uçak bileti bıraktı?

Aklımı kurcalayan şüpheleri uzaklaştırmak için başımı iki yana sallayıp ismi yazıyorum:

Carter Douglas Sumner

Sonuçlar yavaşça yüklenirken nabzımın hızlandığını hissediyorum. Kim bu adam ve onun kimlik kartı neden Jesse'de? Aklıma gelen ilk ihtimal karanlık, yasa dışı hatta alçakça. Ama spekülasyon yapmak anlamsız. Yakında gerçeği öğreneceğim.

Ekranda hemen hepsi benzer başlıklar taşıyan 2016 yılından bir avuç makale beliriyor.

Kardeşler haneye tecavüz içeren şiddet eylemiyle suçlandı
Haneye tecavüz ters gitti, kardeşler hapse girdi
Toplumun önde gelen isimlerinden biri soygun esnasında çok ciddi darp edildi

Carter Sumner suçlu mu kurban mı? Jesse ona zarar verip kimliğini mi aldı? Yoksa Carter'ın Jesse'nin cinayetiyle bir ilgisi mi var? Peki Hazel bu adam hakkında ne biliyor? İlk makaleye tıklayıp okuyorum.

İki kardeş Mercer Adası'nda bir eve zorla girdikten sonra gerçekleştirdikleri şiddet içeren eylemlerin ardından çok sayıda suçlamayla karşı karşıya kaldı. Frencroft Yolu üzerindeki malikâneye 25 Temmuz günü saat 22:40'ta zorla girildi. Bodrum katının penceresini kırarak içeri giren

iki adam binlerce dolar değerinde mücevher ve elektronik eşya çaldı.
Bir sosyal etkinliğe katılan ev sahipleri Donald Fryer (64) ve karısı Sunny Fryer (59) soyguncular kaçamadan eve döndü. Bay Fryer eve girer girmez saldırıya uğradı ve ciddi şekilde yaralandı. Kocası darp edilirken Bayan Fryer elleri ve ayakları bağlanarak bir dolaba kilitlendi. Donald Fryer hastaneye kaldırıldı ve tedavi amaçlı olarak yapay koma sokuldu. Doktorlar durumunun kritik olduğunu belirtti.
Kamera görüntülerini inceleyen ve Sunny Fryer'in ifadesini alan polis iki kardeşi birkaç gün sonra yakaladı. Sean Reginald Sumner (29) ve Carter Douglas Sumner (25) Othello'da bulunup Seattle polisi tarafından göz altına alındı. Sumner kardeşler haneye tecavüz, kişiyi hürriyetinden yoksun kılma, 5000 dolarlık soygun ve adam yaralamayla suçlanıyor. Sean Sumner'in çeteler ve uyuşturucu ticaretiyle ilgisi olduğu biliniyor. Carter Sumner'in sabıkası yok ama polis tarafından bilinen biri.

Carter Sumner'ın bir suçlu olması beni şaşırtmıyor. Jesse'nin arkadaşı mıydı acaba? Hazel onu da tanıyor muydu? Yoksa Carter da tıpkı benim gibi bir kurban mıydı? Planlarının başka bir kurbanı mıydı? Carter Sumner ve Jesse Thomas'ı birlikte aratıyorum ama Jesse'nin ismi diğer adamla birlikte çıkmıyor. Aramaya Hazel Laval'ı ekliyorum ama yine bir şey yok. Hazel'ın ismi birkaç yardım etkinliğinde görünüyor: meme kanseri için bağış toplama etkinliği, çocukları okutmak için düzenlenen bir defile. Bana söylediği gibi sosyeteden biri. Sumner kardeşlerle

ilgili ikinci makaleye tıklayıp okuyorum. Bilgiler neredeyse aynı ama makalenin ortasında bir fotoğraf var.

Uzaktan çekilmiş. Ön tarafta çok sayıda ekip arabası var, arkada bir banliyö bölgesi görünüyor. Ağır silahlı birkaç polis alçı bir kulübeden çıkarılan iki kardeşe eşlik ediyor. Elleri arkalarından kelepçeli, ifadeleri taş gibi. Sumner kardeşler geniş, kaslı omuzları ve kalın boyunları olan iri yarı adamlar. Ama benzerlik burada bitiyor. Abi Sean kameraya daha yakın. Koyu renk saçları kısa kesilmiş ve uzak olmasına rağmen esmer yüzündeki gözlerinin çelik mavisi olduğunu görebiliyorum. Burnunun birden fazla kez kırıldığı belli oluyor. Küçük kardeş daha uzakta, saç rengi daha açık, dudakları daha dolgun, burnu kemerli. Fotoğraftan anlamak imkânsız olsa da gözlerinin altın benekleri olan ela renginde olduğunu biliyorum. Çünkü Carter Sumner aslında Jesse.

Daha doğrusu Jesse aslında Carter Sumner.

Bu keşif beni afallatmıyor. Hatta sevgilimin resmine bakarken hiçbir şey hissetmiyorum: gözlerindeki soğuk bakış, çenesinin sert duruşu, dudaklarındaki hafifi sırıtış. Jesse bir hırsız. Bir çiftin evine girmiş ve onları vahşice dövmüş. Erkek arkadaşım şiddet uygulayan bir suçluymuş. Tutuklanması yapbozun yerine oturan son parçası.

İçten içe biliyordum aslında... Detayları değil elbette ama Jesse'nin geçmişinin karanlık olduğunu hissediyordum. Ona dairesinin neden boş olduğunu, uyduruk dövmelerini, kesinlikle karşılayamayacağı arabasını hiç sormadım. Ona geçmişi hakkında sorular sormamıştım çünkü benim de sırlarım, saklamak istediğim yanlarım vardı. Ona inanmayı seçtim. Hazel'a da. Şimdiyse körü körüne inanmanın bedelini ödüyorum.

Kelepçeli iki adamın götürüldüğü fotoğrafa bir kez daha bakıyorum. Carter Sumner'ın öldüğünü biliyorum. Peki abisi

Sean nerede? O ne biliyor? Tanıdığımı sandığım adamla tek bağlantım o. Değer verdiğim adamla.

Aradığım cevapları bana sadece Sean Sumner verebilir.

Ayışığı Kitaplığı

41

Güneye, yirmi dört saat açık lokantaların ve ucuz otellerin olduğu bir bölgeye doğru gidiyorum. Güneş alçalmaya başladı; tüm gün kahvaltı, ücretsiz Wi-Fi ve yetişkinlere yönelik kanallar gibi avantajlarını sıralayan otel reklamlarının yer aldığı tabelaların ışıkları yanıyor. Bir çanta dolusu parayla daha iyi hatta lüks bir yerde kalabilirim ama masraflar için verebileceğim kredi kartı olmadığından seçeneklerim gerçekten kısıtlı. Üstelik dikkat çekmemem gerek. Lavalların kameralarında olay yerine girerken görüntülerim var. Ayak izlerim ve parmak izlerim her yerde, kanın üstünde. Suçlu görünüyorum... Tıpkı Hazel'ın istediği gibi.

Beni Uncle Jack'in lokantasına götürecek olan çıkış önümde beliriyor, vicdan azabı hissediyorum. Bugün saat dörtte işte olmalıydım. Patronum Randy ben gitmeyince ne düşündü acaba? Hep güvenilir oldum ama yine de şaşırmamıştır. El altından nakit alarak çalışıyordum. Bir istifa mektubu yazmamı ya da iki haftalık ihbar süresi vermemi beklememiştir. Ayrıca bana son maaşımdan borçlu. Belki de ortadan kaybolmama sevinmiştir.

Jesse'nin lokantaya gelip bara oturduğu ilk günü düşünüyorum. Varlığıyla beni heyecanlandırmıştı. Garajdaki karşılaşmamızdan sonra beni aramıştı ve bu da gururumu okşamıştı.

Ama şimdi merak ediyorum... Beni bulmak için başka bir nedeni mi vardı? Tüm bunlar onun ve Hazel'ın çarpık planının bir parçası mıydı? O anda aklıma bir şey geliyor: Randy ve Jesse ayaküstü sohbet etmişlerdi. O an bunun müşteriyle sıradan bir sohbet olduğunu varsaymıştım ama ikisi arasındaki endişeli samimiyet dikkatimi çekmişti. Randy, Jesse'yi tanıyor muydu? Daha doğrusu Carter Sumner'ı?

Restoranın arkasındaki sokakta Jesse ve benim arabama dayanarak sevişiğimiz *–beni becerdiği–* gece... Vincent tam işimiz bittiğinde dışarı çıkmıştı. Yoksa tüm süre boyunca izlemiş miydi? Jesse ona ne yapacağımızı söylemiş miydi? Bu hastalıklı bir oyun muydu? Paranoyaklaşıyorum, herkesten şüpheleniyorum. Neden şüphelenmeyeyim ki? Hazel benim tek arkadaşımdı. Jesse'yle gerçek ve geleceği olan bir şey yaşıyorduk. Meğer başından beri benimle oynuyorlarmış.

Beş dakika sonra I-5'ten çıkıp büyük oranda boş olan bir otoparka giriyorum. Horseshoe Motel otoyolun gerisinde, pankek restoranı ve bowling salonunun arkasında yer alıyor. Büyük bir tabelada otelin hizmetleri yazıyor: buz makinesi, ücretsiz Wi-Fi, iş merkezi. Bir bilgisayar işe yarayabilir.

Küçük ofise girdiğimde bir vantilatör uğultusu duyuyorum, oda parfümünün mide bulandıran kokusu, sigara ve fast-food kokularıyla birbirine karışmış. Bankonun arkasında sudoku kitabıyla oturan orta yaşlı bir kadın var. Ben içeri girince başını kaldırıyor, ifadesi hafiften rahatsız olmuş gibi.

"Bir oda istiyorum, lütfen."

"Rezervasyon var mı?"

Motel tenha görünüyor. Boş oda işareti de yanıyor. "Yok."

Sanki bu büyük bir sorunmuş, sanki bu onun işi değilmiş gibi iç çekiyor. Bulmaca kitabını masaya çarpıyor. Peşin ödeme yapıp depozito için de fazladan yüz dolar veriyorum. Çıkış yaparken onu alacağım.

"Kaç gece?" diye soruyor.

"Şimdilik tek gece," diyorum çünkü gitmem gerektiğini biliyorum. Bir uçağa binmeli ve buradan çekip gitmeliyim... ama Sean Sumner'la konuşmadan olmaz. "Eğer kalmaya karar verirsem sabah ödeme yaparım."

Cevabım kadını daha da sinirlendirmişe benziyor ama yine de çizik bankonun üstünden anahtarı kaydırıp bulmaca kitabına geri dönüyor.

Odaya girince ilk iş çilek aromalı oda kokusunu şifonyerin çekmecesine atıyorum. İşaret parmaklarımı kaşlarıma bastırırken baş ağrımın kimyasal kokudan kaynaklandığını umuyorum ama muhtemelen stres, korku ve üzüntünün birleşimi. Carter Sumner'ın ölümüne değil Jesse Thomas'ın ölümüne üzülüyorum. Asla var olmayan bir adamın.

Arabamı bowling salonun arkasındaki bir çöp kutusunun yanına gizledim. Polis –ya da herhangi biri– beni arıyorsa öndeki park yerinde arabamı görmelerini istemiyorum. Giysi ve banyo malzemeleri dolu sırt çantamla kanvas çantamı yanıma aldım, en değerli eşyalarım onun içinde: yeni kimliğim, para ve Jesse'nin defteri. Duşa giderken güvende olmaları için onları da banyoya götürüyorum.

Küvette pas lekeleri var ama suyun tazyiki iyi. Kafamı mengene gibi sıkan endişe ve kafa karışıklığını akıtmasını umarak başımı suyun altına sokuyorum. Yarın bir şeyler öğrenmeyi umuyorum. Çünkü Ceza İnfaz Kurumu'nun 62124 numaralı mahkûmu olan Sean Sumner'la konuşmaya gideceğim.

Bugüne kadar internette hiç mahkûm aratmamıştım. Bunun için bir nedenim yoktu. Beklediğimden daha kolay oldu. Washington Eyaleti Ceza İnfaz Kurumu'nu kapsamlı bir internet sitesi var. Arama motorlarına Sean Sumner yazınca ihtiyacım olan tüm ayrıntılara ulaştım. Hapishane ya da enstitü ismine tıkladığınızda bir adres ve harita bile çıkıyor. Her mahkûmun adının yanında bir link var: *Serbest bırakıldığımdan haberdar olmak için kayıt bırakın.* Bu yazıyı görünce içim ürperiyor.

Acaba Donald ve Sunny Fryer, Jesse hapisten çıkınca bir uyarı bildirimi aldılar mı? Bir güvenlik ekibi tutup yine gelir diye her gece korku içinde mi yaşadılar? Şimdi diğer saldırgan da topluma karışmış. Sean Sumner, Bellingham'daki yirmi yataklı rehabilitasyon merkezindeki bir tahliye programında çalışıyor. Parmaklık yok. Kilit yok. Gardiyan yok.

Suyu kapatıp eski bir havluyla kendimi kuruluyorum bir diğerini de saçlarıma sarıyorum. O kadar uzun süredir giysilerimle uyuyorum ki temiz ama buruşuk bir tişört ve temiz külot giymek lüks geliyor. Yatak örtüsünü kaldırıp yırtık çarşafın üstüne oturuyorum. En azından gerçek bir yatak ama uyumayacağım. Yarın çok önemli. Ayrıca burada güvende olduğumdan emin değilim. Birinin her an kapıyı tekmeleyerek açmayacağından. Ama geceyi arabamda geçiremem. Bıçağım olmadan olmaz.

Kanvas çantadan Jesse'nin not defterini alıyorum, üstüne takılı tükenmez kalemi çıkarıyorum. Defteri dairesinden aldığımdan beri içine bakmak istiyorum. Onun kim olduğunu ve neden öldüğünü söyleyecek bir ipucu bulmayı. Bağdaş kurup kucağıma yerleştirdiğim not defterini açıyorum.

İlk sayfanın en üstünde bir isim var

Steven

Ve sonra bir dizi harf ve sayı

Tri
EGZ 3x6—8,25
KB 3x8—10,25
Bi
Kol 3x8—10,25
Omuzlar

Bunlar müşterileri için egzersiz –setler, tekrarlar, ağırlıklar– programı. Bunlardan sayfalarca var. Değerli ya da ilgi çekici hiçbir şey yok. Üstte *H* yazan bir sayfa açıyorum. Hazel anlamına mı geliyor? Program uygun. Hafif ağırlıklar, çok sayıda tekrar, odak noktası kalça ve karın kasları.

Defteri kenara atmak üzereyken bir şey fark ediyorum. Sayfanın üst köşesine el yazısıyla bir sayı karalanmış: 206. Seattle'ın alan kodu. Not defterini karıştırıp başka sayılar arıyorum. Birkaç sayfa sonra aynı el yazısıyla dört rakam daha buluyorum. Ve sonra arka kapağın iç tarafında üç rakam daha.

Bu bir telefon numarası. Öyle olmalı. Jesse numarayı telefonuna kaydetmeye korkmuş ve birinin bulması ihtimaline karşı da tek sayfaya yazmak istememiş. Ama alan kodu onu ele veriyor. Eğer ararsam kim cevap verir? Bu Hazel'ın numarası değil. Jesse kimi arıyordu?

Otelin telefonunu alıp arayan numarayı gizlemek için *67'yi tuşluyorum. Çalmasını dinlerken ağzım kuruyor, şakaklarımda atan nabzım hızlanıyor. Bir kez çalıyor. İki kez. Üç ve dördüncü de...

"Alo?" Bir erkek sesi, sakin ve tok. İçimi ürpertiyor. Kimsiniz diye mi sorsam? Yanlış numara gibi mi yapsam? Ama ben daha bir şey diyemeden hattın ucundaki adam yine konuşuyor. Sesi soğuk ve mekanik.

"Lee? Sen misin?"

Korku içimi kaplarken telefon elimden kayıyor. Ben kimi aradım? Ben olduğumu nereden biliyor?

Göğsüme bastırdığım ahizeden ses geliyor. "Bana nerede olduğunu söyle..."

Telefonu kapatıyorum.

42

Ön cama vuran yağmur ve asfalttaki su birikintilerinden yansıyan farlar gözlerimi yoruyor. Saat 05:06. Bahar son demlerinde, yakında güneş doğacak ama şu an hava karanlık, otoyol sokak lambaları ve sabahın erken saatinde işe gidenlerin araba farlarıyla aydınlanıyor. Motelden ayrıldım ve kaçma telaşım yüzünden yüz doları feda ettim. Sean Sumner'ı bulmalıyım sonra da bir uçağa binmeliyim.

Kuzeye, Bellingham'a doğru sürüyorum. Kanada sınırına yakın küçük şehir Seattle'dan arabayla bir buçuk saat uzakta. Sosyal rehabilitasyon merkezi şehrin kenarında, görkemli eski bir ev. İçinde işledikleri suçlar nedeniyle mahvolan hayatlarını yeniden inşa etmeye çalışan yirmi adam var. Uyuşturucu ve alkol danışmanlığı, istihdam eğitimi, öfke yönetimi gibi destek hizmetler veriliyor ama iş ve nihayetinde yaşayacak bir yer bulmak onlara kalmış.

Güneş doğup, trafik seyrekleştiğinde arabaya servis yapan bir kahve dükkânına çekiyorum. Arabadan inemeyecek kadar gerginim, hâlâ takip edilmekten korkuyorum ama kafeine ve gerçek yemeğe ihtiyacım var. Dün gece akşam yemeği niyetine otomattan aldığım cipsleri yedim ama artık midem gurulduyor. Büyük boy kahve ve sandviç siparişi verdikten sonra teslim alma penceresine doğru ilerliyorum. Beklerken

telefona cevap veren adamı düşünüyorum. Adımı bilen, nerede olduğumu soran adamı. Artık tehlikede olduğumdan eminim. Buna şüphe yok. O hâlde neden Jesse'nin abisiyle konuşmak için güvenliğimi tehlikeye atıyorum? Ne bulmayı umuyorum?

Korku ve uykusuzluk yüzünden düşüncelerim karışık ve puslu ama bu yolculuğu bir mantığa oturmaya çabalıyorum. Beni kuzeye yönlendiren doğal bir merak ya da birlikte olduğum adam hakkında daha fazla bilgi edinme ihtiyacı olabilir. Beni dürüst ve ahlaklı biri olduğuna inandıran adam hakkında. Beni gerçekten önemsediğine inandıran. Muhtemelen tek arkadaşımla yatan ve kendi ölümüne yol açan bir ilişkiye giren adam hakkında.

Ya da belki her şeye rağmen Carter Sumner'ın iyi bir yanı olduğunu duymaya ihtiyacım vardır. Belki Sean'ın bana kardeşinin bir zamanlar iyi, sıcak, şefkatli ve sevgi dolu bir çocuk olduğunu söylemesini istiyorumdur. Onun kötü tercihler yaptığını, başını belaya soktuğunu ama benim tanıdığım Jesse'nin var olduğunu. Onun yeni bir hayata başlamak istediğini. Yaşadıklarımızın gerçek olduğunu. O zaman onun için yas tutabilir. Onu affedebilirim.

Geri dönmek için çok geç değil. Doğruca Sea-Tac havaalanına gidip bir uçağa binmek için. Hikâyenin bu karmaşık bölümünü unutup hayata yeniden başlamak için. Kendi düşüncelerim arasında kaybolmuşken ergen bir çocuk cama eğilip bana siparişlerimi uzatıyor. Kahveyi konsola, sandviçi kucağıma koyup park yerinden çıkıyorum. Otoyola yaklaşırken kısacık bir an tereddüt ediyorum ve sonra kuzeye doğru dönüyorum.

Kahve ve sandviç bana enerji veriyor, otoyolun Bellingham çıkışına varırken yağmur diniyor. Gri gökyüzünün altında yerleşim bölgesinde ilerleyip sosyal rehabilitasyon. Merkezine doğru yol alıyorum. Yol tarifi Jesse'nin not defterinden kopardığım bir sayfaya yazılı, banliyöye doğru ilerledikçe gözlerim

notlardan yola kayıyor. Bu sessiz evlerde yaşayan insanlar yirmi eski mahkûmun onların arasında yaşadığını biliyor mu? Onlar herkesin ikinci bir şansı hak ettiğine inan hoşgörülü ve destekleyici insanlar mı? Yoksa dilekçe yazıp belediye meclisine mektup gönderen, yaşadıkları mülkün duvarlarına yazılar yazan insanlar mı? *Benim mahallemde olmaz...*

Rehabilitasyon merkezinin karşısına park ediyorum. Normal bir eve benziyor, büyük ama zararsız, tanımlayıcı tek özelliği kişisel dokunuşları olmaması. Komşu evlerde çiçek saksıları asılı, birinin verandasında üç tekerlekli bisiklet var, bahçedeki çiçeklerin arasına pembe bir flamingo yerleştirilmiş. Sean Sumner'ın yaşadığı evde böyle şeyler yok. Burası içinden geçip yeni bir hayata başlayacağın bir yer. Ya da işleri batırırsan hapse döneceğin.

Motoru durduğumda gösterge panelindeki saat 06:47'yi gösteriyor. Evde hareket var, sakinleri fabrikalardaki ya da mutfaktaki, limandaki ya da marketteki işlerine gitmek için hazırlanıyorlar. Kahvemin geri kalanını içiyorum, gözüm ön kapıda çıkmasını bekliyorum. Uzaktan çekilmiş bir fotoğrafa dayanarak Sean Sumner'ı tanıyabilecek miyim? Hareketleri ya da tavrı Jesse'ye benziyor mu? Bir şekilde onu tanıyacağımı biliyorum.

Evden çıkan ilk adam Afro-Amerikalı. Ondan kısa süre sonra çıkan ikinci kişi Sean olmayacak kadar kısa ve zayıf. İnternetteki fotoğrafta gördüğüm adam iri yapılı, kırık burnu ve delici mavi gözleri olan biriydi. Bir sonraki çıkan Jesse'nin abisi olabilir ama emin değilim. Buz mavisi gözleri arabama doğru dönünce o olduğunu anlıyorum. Cesaretimi kaybetmeden arabadan iniyorum.

"Sean..." diye sesleniyorum caddenin karşısına doğru. Dönüyor, soğuk gözlerini bana dikiyor ama hiçbir şey söylemiyor. "Bir saniye konuşabilir miyiz?"

"İşim var." Yürümeye devam ediyor.

"Kardeşin hakkında," diye sesleniyorum dönüp benimle konuşmasını umarak ama o devam ediyor. Bu şekilde söylemek kalpsizlik biliyorum ama aksi hâlde onu kaybedeceğim. "Carter öldü!"

Sean duruyor. Omuzlarının derin, ağır bir nefesle yükseldiğini görüyorum. Yavaşça dönüp bana doğru yürüyor. "Ölmüş olamaz," diyor birkaç adım uzağımda durarak. "Haberim olurdu."

"Ölüsünü kendi gözlerimle gördüm," derken sesim hafiften titriyor. "Carter öldürüldü.

Sean'ın çenesinde bir kas seğiriyor, ne söylediğimi anladığının tek belirtisi bu. Ama gözümden kaçmıyor. "Sana bir kahve ısmarlayayım," diye öneriyorum. "Ve bildiğim her şeyi anlatayım."

Ucuz saatine bakıyor, karar verme süreci ifadesine yansıyor. Görevi ve merakı, ölen kardeşi hakkında bilgi alma ihtiyacı arasında gidip geliyor. "Tamam," diye mırıldanıyor.

Merak galip geliyor. Öyle olacağını biliyordum.

43

"FAZLA ZAMANIM YOK," DİYOR bir fast-food restoranına oturduğumuzda. Önümüzde kâğıt bardaklara doldurulmuş sulu kahveler var. "Ona ne oldu?"

Ölüm nedenini mi soruyor yoksa neden öldürüldüğünü mü emin değilim. "Bıçaklanmış," diyorum kısaca. "Nedenini bilmiyorum."

"Hep yanlış insanları kızdırırdı." Kahvesinden bir yudum alıyor. "Onu beladan uzak tutmaya çalıştım."

Dudak bükmeden edemiyorum. "İkiniz bir eve girmiş ve yaşlı bir çifti dövmüşsünüz."

Omuz silkiyor. "Belli ki başarısız olmuşum."

Sean kardeşinin öldürülmesini neredeyse umursamamış gibi görünüyor. Merak ediyor ama üzüntü ya da duygusallaşma yok. Kardeşinden nefret ediyor olmalı. Ama yine de kayıtsızlığı normal değil. Ürkütücü. Sean Sumner bir sosyopat olmalı. Ya da Carter bir canavardı. Ona yakınlığımı düşünürken sırtım ürperiyor. Ama devam ediyorum.

"Bana onu anlat," diyorum. "Carter nasıl biriydi?"

Tuhaf bir şekilde sırıtıyor. "Sevgililerinden biri misin?"

Küçümseyici ses tonuyla yüzüm alev alıyor. "Evet. Biz görüşüyorduk."

"Kadınlar ona hemen âşık olur," diyor Sean. "Carter'a hiçbiri yetmezdi. Her zaman hayatında aynı anda iki, üç hatta dört kadın olurdu.

Savunmaya geçiyorum. "Benim tanıdığım Carter nazikti. Şefkatliydi. Yeğenlerini seviyordu. *Yeğenlerinizi*."

Dudaklarını büküyor. "Kız kardeşimiz kızları görmemize asla izin vermezdi. Onları kötü etkileyeceğimizi söylerdi."

Yani Jesse her şeyi uydurmuştu... kayıt cihazındaki "Hot Cross Buns" konseri.

"Çok içten anlatıyordu," diye mırıldanıyorum daha çok kendi kendime. "Çok... sevgi dolu görünüyordu."

"Carter'ın ne kadar *sevgi dolu* olduğunu o yaşlı adama bir sor." Sean'ın ifadesi sert. "Kardeşim o adamı hiçbir sebep yokken fena benzetti. Adam yaşlı ve çelimsizdi. Rahatlıkla kaçabilirdik. Ama Carter bundan keyif alıyordu. Şiddet ve güçten."

"Ama hapse *sen* girdin. Jesse –*Carter*– değil."

"Kardeşim aleyhimde ifade verdi." Sean şeker paketiyle oynuyor, parmaklarını gergince birbirine bastırıyor. "Masumu oynadı. Onu benim sürüklediğimi söyledi. O adamı dövmesini *benim* söylediğimi. Kötü, zorba abisi tarafından suç dolu bir hayata zorlanan saf küçük kardeş olduğuna dair o saçma hikâyeyi uydurdu."

"Ama bu doğru değil miydi?"

"Hatalar yaptım. Kötü kararlar verdim. Ama ben bu hayatın içine düştüm. Carter ise kendi *seçti*." Devam ederken yüzü hüzünlü ve tatsız bir hâl alıyor. "Çocukken hayatımız kolay değildi ama Carter çürük doğdu. Tamamıyla kötüydü. Daha ilk günden."

Sosyopatların çevre ve koşullar tarafından şekillendiğini ancak psikopatlığın doğuştan geldiğini okuduğumu hatırlıyorum. Manipülatif doğaları, pişmanlık duymamaları, başkalarına zarar vermekten keyif almaları genetikti, önceden

belirlenmişti. Sevme, şefkat, anlayış kapasitesi olmayan bir adama mı âşık oldum? Benimle fiziksel ve duygusal olarak oynamaktan keyif alan birine? Gerçekten bu kadar mı muhtaçtım? Bu kadar mı saftım?

Sean kahvesini yudumlayıp devam ediyor. "Ama savcı Carter'a inandı ve anlaşma isteğini kabul etti. İki yıl hapis cezası aldı. Ben on iki yıl aldım ama temyiz sürecinde yediye düşürüldü." Sandalyesinde arkasına yaslanıp gözlerime bakıyor. "Öz kardeşim beni ortada bıraktı. Ama bu onu bir nebze olsun rahatsız etmedi."

Teresa'yı düşünüyorum. Bana olan öfkesi asla azalmayacak. "Ondan gerçekten nefret ediyor olmalısın," diyorum.

"Carter hep zayıftı. Avukatı onu yönlendirdi. Benim aleyhime ifade vermenin kendini kurtarmanın tek yolu olduğuna onu ikna etti. Asıl nefret ettiğim kişi Benjamin Laval."

Kâğıt bardaktaki kahvemi dökecek gibi oluyorum. Ağzım açılıyor ama tek kelime edemiyorum. Bu bilgiyle beynimdeki devreler aşırı yükleniyor. Sonunda fısıldayarak konuşmayı başarıyorum: "*Benjamin Laval* kardeşinin avukatı mıydı?"

"Biliyorum. O önemli biri. Hâlâ Carter'ın onu nasıl tuttuğunu bilmiyorum. Gerçi kardeşimin bağlantıları vardı. Çok parası olan şaibeli tipler."

Sean Sumner, Carter'ın böylesi güçlü bir avukat tutmuş olmasından etkilendiğimi sanıyor. Konuşmaya devam ediyor ama söyledikleri sanki ben derin bir kuyunun dibindeymişim o da kenardaymış gibi çok uzaklardan geliyor.

"Bir daha içeri girmek istemem," diye devam ediyor dikkatimin dağıldığını fark etmeden "ama o piç kurusunu indirebilecek olsam bu riski alırım." Kahvesinden bir yudum daha alıyor. "Bir gün biri onun işini bitirecek. Laval sahtekârın teki. Birçok insana kazık attı. Kötü insanlara. Etrafında güvenlik çemberi var ama bir gün biri içeri girecek."

Soğuk mavi gözlerine bakıyorum. "Kardeşinin cesedini Benjamin Laval'ın evinde buldum."

Rengi gerçek bir şaşkınlıkla soluyor ama arkasına yaslanıp rahat bir poz takınıyor. "Carter, Laval'ı fena kızdırmış olmalı."

"Evet. Öyle olmalı."

"Yani onu Laval öldürdü. Ya da daha büyük ihtimal öldürttü." Bir karanlık kıkırdama daha. "Gerçi bundan paçayı sıyırır. O çok akıllı. Çok da acımasız. Carter gibi düşük seviyeli bir pislikten kurtulduğu için başı derde girmeyecektir."

Bir süre konuşmuyoruz, ikimiz de öğrendiklerimizi sindirmeye, tüm bunların ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyoruz. Sean Sumner'ın mavi gözleri bileğine kayıyor. Bir anda doğruluyor. "Gitmem gerek. İşe geç kalamam."

Kalkıp hızlı adımlarla dışarı çıkıyoruz. "Kahve için teşekkürler."

Bu kadar. Şehir merkezine yürümeye başlamadan önce tek söylediği bu. Bir süre durup uzaklaşmasını izliyorum. Sormak istediğim, öğrenmem gereken daha çok şey var ama artık çok geç.

Bellingham'a cevaplar bulmaya geldim. Aklımda daha çok soruyla ayrılıyorum.

44

Parçaları bir araya getirmek için dedektif olmaya gerek yok. Jesse –*Carter*– soygun olayının ardından onu temsil etmesi için Benjamin Laval'ı tuttu. Jesse ve Hazel da o dönemde tanışmış olmalı. Aralarında bir kıvılcım oluştu. İki muhteşem ve hasarlı insan, yasak bir çekim. Benjamin, Jesse'yi az ceza alması karşılığında kardeşine karşı ifade vermeye ikna etti. Jesse dışarı çıkınca o ve Hazel ilişki yaşamaya başladı. Ama Benjamin Laval bunu öğrendi ve o –ya da adamlarından biri– Jesse'yi bıçakla öldürdü.

Şimdi Benjamin'in Hazel'ın anlattığı gibi istismarcı bir koca olup olmadığını merak ediyorum. Yoksa sevgilisiyle kaçmasına yardım etmem için tüm bu hikâyeyi uydurdu mu? Hazel bu kadar inandırıcı yalanlar söyleyebilir mi? Yaraları gördüm: sırtındaki çürükler, gözündeki morluk. Sahte olabilir ama çok gerçekçi görünüyordu. Hâlâ gerçek gibi hissediyorum.

Senaryodaki rolüm çok belirsiz. Jesse neden beni bulup baştan çıkardı? Bu hangi amaca hizmet ediyordu? Benimle sevişti; bazen nazikçe, bazen kaba bir hâl alan tutkuyla. Madem Hazel'a âşıktı, onunla bir hayat planlıyordu o zaman bunu neden yaptı? Peki Hazel havaalanı yolundayken Jesse neden onun evine girdi?

Bunlar asla cevap bulamayacağım sorular. Çünkü bugün bir uçağa binecek ve hayatıma yeniden başlayacağım. Çok fazla zaman kaybettim, şansımı çok zorladım. Hazel'ın bana bıraktığı parayı ve kimliği alıp buradan çekip gideceğim. Ama önce yapmam gereken son bir şey var.

Trafik yoğunlaşmaya başladı bile ve Seattle merkezine daha on kilometre var. Şehrin içine girmeden doğruca Sea-Tac'a gideceğim. Yaklaşınca arabamdan kurtulup eşyalarımı alarak alana gitmek için bir taksiye atlayacağım. Dallas'a giden ilk uçağa bineceğim oradan Güney Amerika'ya transfer yapacağım. Ve bir daha kimse benden haber alamayacak.

Nakliye kamyonları için tartı istasyonu var, oraya gidip arabamı kantarın üstündeki büyük kamyonun uzağında durduruyorum. Titreyen ellerimle telefonu alıp ezbere bildiğim tek numarayı tuşluyorum. Sumner kardeşler –suçları, davaları, ihanetleri– kız kardeşimle ilişkimi bir perspektife oturttu. Ona yaptığım şey bağışlanamaz. En azından tam olarak.

Üçüncü çalışta cevap veriyor, sesi soğuk ve şüpheci. Tabii ki bu numarayı tanımıyor. Muhtemelen bunun yanlış bir arama ya da pazarlama çağrısı olduğunu düşünüyor. Adını söylerken sesim boğuk, tanınması zor. "Teresa..."

Uzun bir sessizlik oluyor, kapamasını bekliyorum ama o konuşuyor. "Neredesin?"

"Ülkeden ayrılıyorum," diyorum. "Ama seninle konuşmadan gidemezdim."

Cevabı buz gibi. "Ne hakkında Lee?"

"Yaptığım şey hakkında." Boğazımdaki yumru konuşmamı güçleştiriyor ama kendimi zorluyorum. "Sana Clark'ı o kadınla gördüğümü söyleyecektim. Gerçekten. Ama paraya ihtiyacım vardı. Tehlikedeydim. Çaresizdim... Özür dilerim."

"Tüm bunları daha önce söyledin."

"Biliyorum ama şimdi... artık durumun ne kadar kötü olduğunu biliyorsun. Şimdi ortadan kaybolmam gerektiğini biliyorsun. Güvende olmadığımı!"

Kız kardeşim bıkkınlıkla iç çekiyor. "Clark ve ben evliyiz. Gerçekten de artık seninle aramızda bir ilişki olabileceğini sanmıyorum. Ona yaptığın şeyden sonra olmaz."

Duruşu değişmemiş, zaman onu yumuşatmamış. "Tamam..."

"Clark'ın bir bağımlılığı vardı. Ruh sağlığı sorunları. Sen de bundan faydalanmaya kalktın."

Clark uçkuruna sahip çıkamıyor. Neyse ki gözlerimi devirdiğimi görmüyor. "Anladım," diyorum ve sesim neredeyse samimiymişim gibi çıkıyor. "Ama seni arayacağım, tamam mı? Yılda bir kez. Sadece kontrol etmek için."

"Sen bilirsin ama fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Anneme ve babama onları sevdiğimi söyle. İyi olduğumu da."

Telefonu kapatıyorum. Yapabileceğimi yaptım ve artık gitmem gerek. Telefonu konsola bırakıp yavaşça otoyol girişine doğru sürüyorum. Ama daha varmadan telefonum çalıyor. Belli ki Teresa'nın söyleyecekleri var. Belki de içinden geçenleri açık açık söyleyecek. *Daha da* açık. Özrümü tekrar düşünmüş olabilir mi? Özrümü kabul etmeye, beni yeniden hayatında istemeye hazır olabilir mi? O zaman kalabilir miyim? Kız kardeşimle ilişkimi düzeltmek için güvenliğimi riske atabilir miyim? Ailemle ilişkimi düzeltmek için? Bilmiyorum.

Telefonu alıyorum. Ekranda ismi görüyorum...

Hazel.

Kalbim sıkışıyor. Cevap vermeli miyim bilmiyorum. Hazel benimle oynadı, beni kullandı, bana tuzak kurdu. Ama aynı zamanda da beni kurtardı. Sahte pasaport, para ve uçak biletiyle. Tüm yaptıklarından sonra bana ne diyecek olabilir? Merakım galip geliyor ve telefonu açıyorum.

"Alo?"

"Merhaba Lee." Bir erkeğe ait olan ses sakin ve tanıdık. Bu, Jesse'nin not defterindeki numarayı tuşladığımda cevap veren ses. Bana adımla hitap edip nerede olduğumu soran tok, erkeksi ses.

"Ben Benjamin Laval. Konuşmamız gerek."

Boğazım kupkuru, korkudan düğümlenmiş. "Ne hakkında?"

"Senin cevaplara ihtiyacın var ve ben onları verebilirim."

O karısını dövüyor, artık bundan eminim. Jesse'yi öldüren de o. Buna şüphe yok. "Şimdi konuşabiliriz. Telefonda."

"Bu güvenli bir hat değil," diyor. "Hem sana vereceğim bir şey var."

Yine de tereddüt ediyorum. Çünkü aklımda kalan sorularla o uçağa binmeye hazırdım. Kendimi neden manipüle edilip kullanıldığımı bilmeye ihtiyacım olmadığına ikna etmiştim. Jesse'nin beni neden bulup baştan çıkardığını. Neden Hazel'ın evine girip kendini öldürttüğünü.

"Benden sana zarar gelmez." Laval düşüncelerimi bölüyor. "İkimiz de kurbanız, Lee. Jesse'nin ve Hazel'ın kurbanlarıyız."

Ona inanıyorum, en azından bu konuda. Ona şehrin güney yakasında bir parkın adını veriyorum, kalabalık ve güvenli bir yer.

"O hâlde görüşürüz," deyip telefonu kapatıyor.

Terli ellerimle tuttuğum direksiyonu otoyola kırıyorum.

45

Otoparkta birkaç dakika oyalanıp onu izliyorum. Benjamin Laval koyu renk kot, keten gömlek ve gri bir ceket giymiş, gündelik kıyafetlerine rağmen seçkin görünüyor. Yalnız gibi ama güvenlik ekibinin çok da uzakta olmadığından şüpheleniyorum. Arka tarafta park hâlinde duran siyah SUV dikkat çekiyor. Camlar renkli olduğundan içeriyi göremiyorum ama içeride bir koruma olduğunu varsayıyorum. Belki birden fazla.

Arabadan inip çimlerin üstünden ona doğru yürüyorum. Bir bankın arkasında duruyor, gözleri uzaktaki ağaçlara odaklanmış hâlde. Ondan korkmalıyım –şiddet gösteren, zalim, acımasız biri olduğunu biliyorum– ama şaşırtıcı derecede sakinim. Benjamin Laval ölmemi isteseydi şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdum.

Ben yaklaşırken dönüp beni inceliyor. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Önemli değil."

"Oturalım mı?"

Aramızda mesafe bırakarak oturuyoruz, ikimiz de ileri bakıyoruz. Konuşmaya o başlıyor.

"Carter Sumner adında genç bir adamı temsil ettim. Sen onu Jesse Thomas olarak tanıyorsun."

"Evet, biliyorum," diyorum ona bakarak. Nereden bildiğimi sormuyor ve gözlerime bakmıyor. Sadece konuşmaya devam ediyor.

"Onun şiddet kullandığı bir haneye tecavüz suçundan mümkün olan en az cezayı almasını sağladım. İki yıl. Sadece on dört ay yattı."

Kendi hikâyesinin kahramanı o. Kendinden emin tavrı, kendinden memnun ses tonundan belli. Tabii ki yedi yıl içeride yatan, kardeşini ona karşı ifade vermeye ikna ettiği Sean Sumner'dan bahsetmiyor. Laval'ın işi müvekkilinin çıkarlarını korumak. Geri kalan herkesin canı cehenneme.

"Çocuğa acıdım," diye devam ediyor Benjamin, sesi babacan bir ton alıyor. "Gençti ve etrafında onu kötü etkileyen insanlar vardı. Dışarı çıktığında yeniden başlaması için ona yardım ettim. Ona bir spor salonunda antrenör olarak iş buldum. Carter'a yeni bir isim ve yasal bir hayat yaşama şansı verdim. Ama sonra karım Hazel'la tanıştı."

"Ve sevgili oldular," diyorum çünkü bu kadarının farkındayım. Şu âna kadar Benjamin Laval bana yeni bir şey söylemedi.

Vücudunu bana bakacak şekilde çeviriyor. "Jesse'nin çalıştığı ve Hazel'ın egzersiz yaptığı salonun sahibi arkadaşım. Bana gözünün üstlerinde olacağına söz verdi. Ya da bu durumda kulağının. Beni öldürmeyi planladıklarını da böyle öğrendim." Ürkütücü derecede rahat bir gülümseme takınıyor. "Zekice planları hakkında fısıldaşmadan duramadılar. Jesse beni bıçaklayarak öldürecekti. Cinayeti senin üstüne yıkacaklardı."

"*Benim* mi?" diyorum alaycı bir sesle. "Senin ölmeni neden *isteyeyim* ki? Hiç tanışmamışken ne gibi bir nedenim olabilir?"

Kolunu sakin, soğukkanlı bir tavırla bankın arkasına dayıyor. "Evimizin yakınındaki parkta evsiz bir kadın yaşıyordu. Hazel ona acıdı. Ona yemek götürdü. Hediyeler verdi. Hatta

para bile verdi. Derken kadın onu takıntı hâline getirdi. Ama arada ben vardım."

Yakıcı, çirkin gerçeği anlamaya başlıyorum. Jesse beni bu yüzden bulup baştan çıkardı. Demek Benjamin'i öldürüp bana tuzak kuracaklardı. Sevgilim, istismara uğrayan annesinin üzücü hikâyesiyle beni Hazel'a yardım etmeye teşvik etti. Muhtemelen bıçağı arabamdan çalan ve onu cinayet silahı olarak kullanmayı planlayan oydu.

"Seni eve girmen için kandırdılar. Senin bulman gereken Jesse'nin değil *benim* cesedimdi."

Boğazım tıkanıyor. "Jesse'yi kim öldürdü."

"Benim güvenlik ekibim. Beni korumak onların işi."

"Onu defalarca bıçaklamak mı *işleri*?"

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm," diyor kayıtsızca. "Sen gelmeden cesedin icabına bakmaları gerekiyordu."

"Peki şimdi nerede?" diye soruyorum. "Ceset."

"Gitti. Kimse onu bulamayacak. Jesse Thomas diye biri hiç var olmadı."

"Peki ya cinayet silahı?" Çünkü o benim bıçağımdı. Başka neden arabamdan çalınmış olabilirdi ki?

"İcabına bakıldı," deyip başka açıklama yapmıyor.

"Peki ya Hazel?" diye soruyorum yersiz bir sadakat duygusuyla. "Ona ne olacak?"

"Hazel yaptığının bedelini ödeyecek. Yapmaya *çalıştığının*." Vahşice gülümsüyor. "Gerçekten beni alt edebileceğini sandı. O aptal, hayalci bir kız. Boyunu aşan işlere kalkıştı."

Benjamin karısını mahvedecek. Onu suçlayamam. Ama içimde bir şeyler kıpırdanıyor... Endişe mi? Acıma mı? Çünkü yaptığı her şeye rağmen Hazel beni kurtardı. Jesse'nin etkileyici, manipülatif ve acımasız olduğunu biliyorum. Beni kullandığı gibi Hazel'ı da mı kullandı? O yönlendirilmeye çok açık, ko-

casının bariz zulmünden o kadar zarar görmüştü ki Jesse'nin büyüsüne kapılmış olmasına şaşmamalı.

Yeniden başla. Hayatını yeniden kur. Jesse sandığın kişi değil.

Benjamin düşüncelerimi bölüyor. "Bu konuyu kimseyle konuşmayacağından emin olmam gerekiyor."

Burada olmasının gerçek nedeni bu. Kendini korumak. Cinayeti örtmek.

"Senin için durum pek parlak değil," diye devam ediyor. "Evime izinsiz girdin. Her yerde izlerin var. Takıntılı takipçi hikâyesi hâlâ kullanışlı."

Bu bir tehdit. "Bir şey söylemeyeceğim," diye söz veriyorum.

"Seattle'dan ayrılman en iyisi," diyor gözlerini bana dikerek. "Burada ailen ya da arkadaşın yok. Aviary battığında her şeyini kaybettin."

Elbette Benjamin Laval gibi biri geçmişimi aratmıştır.

"Austin'de başarılı bir restoranı olan bir arkadaşım var." Ceketinin cebinden bir zarf çıkarıyor. "Seni yardımcı şef olarak alacak. Büyük bir fırsat."

Demek *her şeyi* bilmiyor. Hazel'ın bana bir kaçış rotası sunduğundan haberi yok.

"Burada para var. Bir uçak bileti. Ayrıca arkadaşımın iletişim bilgileri. Hayatına yeniden başla, Lee. Carter Sumner'ı tanıdığını unut. Ya da karımı."

Zarfı alıyorum. Çünkü almazsam, sessizce gitmeyi kabul etmezsem beni ortadan kaldıracak. Tıpkı Jesse'ye yaptığı gibi.

"Bir daha benden haber almayacaksın," diyorum ayağa kalkarken. "Söz veriyorum."

Hızlı adımlarla arabama yürüyorum, gözlerim ileride, omuzladım dik. Titrediğimi ancak kapı koluna uzanırken fark ediyorum.

46

Aylarca sokaklarda çaresiz ve korku içinde yaşadıktan sonra bir anda seçeneklerim oluyor. Param var, iki uçak biletim ve beni bekleyen bir işim var. Hayatımı Lee Gulliver olarak yeniden inşa edebilirim. Ya da Kelly Wicox olarak yeniden başlayabilirim. Baş döndüren bir his, aynı anda hem heyecan verici hem de ürkütücü. Kaçışım çok yakın ama henüz özgür –ya da *güvende*– değilim. Kime güveneceğimi de bilmiyorum... Hazel'a mı yoksa kocasına mı?

Arabamı bir parkmetrenin önüne park edip parmağımı Benjamin Laval'ın verdiği zarfın kapağının altına kaydırıyorum. İçinde bir uçak bileti var. Austin'e direkt uçuş, bu gece kalkıyor. Bu, yeni bir hayata aktarmasız dört saatlik bir yolculuk. Yüz dolarlık banknotlardan bir yığın da para var. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafıma bakıp sayıyorum. Yirmi beş bin. Hazel'ın verdiğiyle birlikte yetmiş beş bin dolarım var. Çok fazla. Yeniden başlamak için yeterli. Neredeyse Damon'a olan borcumu ödememe bile yeter. *Tabii* beni bulursa.

Zarfı kanvas çantanın içine sokup arabadan çıkıyor ve tanıdığım o kafeye giriyorum. Kasada ödeme yapıp doğruca *benim* bilgisayara doğru yürüyorum. Burası rahat geliyor ama bu son ziyaretim olacak. Nereye gideceğimi bilmesem de Seatt-

le'da kalamayacağımı biliyorum. Özgürlüğüm hatta hayatım burada tehlikede. Ortadan kaybolacağıma söz verdim ve planım da bu. İlk olarak Austin'deki restoranı aratıyorum. Gerçekten başarılı, bilinen bir yer ve muhtemelen benim için iyi fırsat. Eski hayatıma benzer bir şey yaşayabilirim. Ailemle ilişkimi yeniden kurabilirim. Teresa benimle bir ilgisi olmasını istemiyor ama bir gün Clark ona yine ihanet edecek. Başka bir ilişki daha yaşayacak. O zaman da kardeşimin bana ihtiyacı olacak.

Ama Teksas'a gidersem Benjamin Laval'ın gözü sürekli üstümde olur. Çenemi kapalı tuttuğumdan emin olmak ister. Hatta gerekirse beni Jesse'nin cinayetiyle suçlayarak hapse gönderebilir. Ceset ortaya çıkarsa ya da Sean Sumner kardeşinin öldürüldüğünü haber verirse Benjamin peşime düşer. O adam nerede olduğumu bildiği sürece hep diken üstünde yaşamak zorunda kalırım.

Bir sonraki aramam Panama. Meşhur nakliye kanalına sahip ülke hakkında bildiğim şeyler Hazel'ın geçmişinden kaçmak ve nakit kullanarak hayata yeni başlamak için mükemmel bir yer olduğuna dair anlattıklarından ibaret. Orta Amerika ülkesinin, Kuzey ve Güney Amerika'yı birbirine bağlayan kara köprüsü olduğunu öğreniyorum. Batıda Costa Rica ve güneydoğuda Kolombiya'yla komşu. Kuzey kıyısında Karayip Denizi, güney kıyısında Pasifik Okyanusu bulunuyor. Güzel, zengin ve kültürel açıdan canlı bir ülke.

Elbette yabancı bir ülkeye bir çanta dolusu nakitle uçamam. Şehrin dört bir yanında dağılmış Bitcoin ATM'leri var ve çevrimiçi bir kripto cüzdanı kurmak yalnızca birkaç dakika sürüyor. Eğer bu planı seçersem paramı buradaki bir ATM'den yatırıp Panama'ya vardığımda oradan çekebilirim. Sonra da hayatıma baştan başlarım. Başkent Panama City'deki bir restoranda bir iş bulur ya da kendi yerimi açarım. Belki Karayipler'de küçük bir balıkçı açarım. Hazel ve Benjamin sayesinde artık yeterince param var. Ama Hazel nerede oldu-

ğumu, Kelly Wilcox olarak yaşadığımı bilecek. Hazel Laval da güvenilmez. Kocasını öldürtüp suçu üstüme yıkmak için tuzak kuracak kapasitesi var.

Peki kimden daha çok korkmalıyım? Hangi hayat daha güvenli? Yoksa kendi şartlarımla yeni bir hayata mı başlamalıyım? Bu parayı alıp başka bir yerde yepyeni bir hayat mı kurmalıyım? İskoçya'da bir sahil köyünde. Paris'te şık bir bölgede. Berlin'in ilginç bir mahallesinde...

Jesse'nin not defteri ve kalemi hâlâ çantamda. Onları çıkarıp egzersizlerle dolu defteri açıyorum. Uçuş seçeneklerime bakıyorum. Eğer Panama'yı seçersem ne zaman gidebilirim? Uzun bir uçuş, on bir saatten fazla sürüyor ama mesafe kendimi güvende hissetmemi sağlar. Bu gece kalkan ve üç saatlik bir beklemeyle Houston'da aktarma yapan ilk uçuşu yazıyorum. Austin uçağından hemen sonra kalkıyor. Bir sonraki sefer yarın. Bir geceyi daha motelde geçirirsem güvende olur muyum?

Başka bir seyahat sitesini açarken Jesse'nin kalemi masada yuvarlanıyor ve sert bir ses çıkararak yere düşüyor. Almak için eğildiğimde kırıldığını, üst kısmının alttan tamamen ayrıldığını fark ediyorum. İki parçayı da alıyorum. Kalemin bir yarısının USB olduğunu fark ediyorum.

Bunu daha önce görmemiştim –içinde gizli flaş bellek olan, çalışan bir kalem– ama muhtemelen çok alışılmadık bir şey değildir. Meraktan belleği bilgisayara takıyorum. Daha fazla egzersiz rutini, belki bir beslenme programı bekliyorum ama iki ses dosyası çıkıyor. Basitçe isimlendirilmişler: *Kaset 1* ve *Kaset 2*.

Tükenmez kalemi kaşlarımı çatarak biraz daha inceliyorum. Bu gerçek bir kalem ama içine yerleştirilen minik bir mikrofon olduğunu ve basma yerinin açma/kapama düğmesi olduğunu fark ediyorum. Bu gizli kayıt cihazlarını "casus aletlerini" duymuştum. Bazen öğrencilerin dersleri kaydetmeleri

için pazarlanıyorlar ancak gizlice kayıt yapmak için de mükemmeller. Peki Jesse neyi –ve kimi– kaydetti?

Bu dosyaları dinlemem gerek ama burada, toplum içinde olmaz. Kulaklığa ihtiyacım var. Bagajımda olmalı ama onları iPhone'um çalındığından beri görmedim. Ayrıca bu bilgisayara uyarlar mı? Etrafa göz gezdiriyorum, kapıya yakın oturan bir adamın kulaklık taktığını görüyorum. Kanvas çantamı elime alıp yanına gidiyorum.

"Pardon?" Dikkatini çekmek için masasına vuruyorum. Bakışlarını bana çeviriyor ve anında ekrandaki açık olan pencereyi kapatıyor. Her ne izliyorsa –muhtemelen porno– görmemi istemiyor.

"Evet?" Temkinli davranıyor... Bunun için haklı sebepleri var. Giysilerim yırtık ve buruşuk. Geceyi otelde geçirmiş olmama rağmen yorgunum, stresim ve korkum yüzümden okunuyor.

"Kulaklıklarını ödünç alabilir miyim? Sana elli dolar veririm."

Burnundan bir homurtu çıkarıyor. "Ciddi misin?"

"Sadece birkaç dakikalığına ihtiyacım var. En çok yarım saat sürer."

"Onları ben kullanıyorum," diyor çaresizliğimi fark ederek. "Yüz olsun."

"Tamam." Çantamdan iki ellilik çıkarıyorum.

"Daha fazla istemeliymişim," diye mırıldanıyor kulaklıkları çıkarıp bana uzatırken.

İki, üç hatta beş yüz dolar bile isteyebilirdi. O kadar merak ediyorum. O kadar çaresizim.

Bilgisayarın başına dönüp kulaklığın ucunu sokete takmaya çalışıyorum. Uçları bastırarak tişörtüme silip kulağıma takıyorum. Daha sonra ilk dosyanın oynat tuşuna tıklıyorum.

Saniyeler içinde bunu yapmamış olmayı diliyorum. Çünkü duyduklarım kanımı dondurup midemi bulandırıyor. Bir

suçun işlenmesini dinliyorum. Tam ortasında Jesse'nin net, kısa, merhametsiz sesini duyuyorum. Bunun Jesse olmadığını fark ediyorum. Bu, Carter Sumner. Yaşlı adamı sebepsiz yere döven suçlu. Kendi suçundan dolayı abisini hapse gönderen sanık. Carter bir sosyopat. *Sosyopattı.* Bir canavar. Uzman bir manipülatör. Jesse hiç var olmadı. Hazel onu benim kadar iyi tanımadı.

Titreyen elimle ikinci ses dosyasına tıklıyorum. İlki kadar vicdansız ve korkunç. Keskin bir ağrı şakaklarıma saplanırken, maruz kaldığım soğukkanlı şiddet karşısında beyin devrelerim kısa devre yaparken dinlemeye devam ediyorum. Carter bunu neden kaydetti? Bu, onun suçlu olduğunu gösteriyor. Ama sadece onun değil, bu kaydın onun sigortası olduğunu anlıyorum. Kayda takılan sadece Carter'ın sesi değil. Artık sandığımdan da büyük bir tehlikede olduğumu biliyorum. Carter ölmüş olsa bile güvende değilim. Çünkü diğer ses de bir katilin sesi. Ve o kişi bu kayıtları dinlediğimi öğrenirse öldürüleceğim.

Kulaklıkları çıkarıyorum, nefesimi düzene sokmaya, hızla çarpan kalbimi yavaşlatmaya çalışıyorum. Ama vücudumu kontrol edemiyormuşum gibi geliyor: az önce dinlediklerimin yarattığı şokla tüm sinir hücrelerim karıncalanıyor, nabzım hızlanıyor, uzuvlarım felce uğruyor. Bildiğimi sandığım her şey yanlışmış. Herkesin bana yalan söylediğini anlıyorum. Saf kötülükle karşı karşıya geldim. Ama eğer şimdi gidersem –*hemen* şimdi– kendimi kurtarabilirim. Strateji ya da analiz yapacak zaman yok. Kendimi kımıldamaya zorlayarak USB belleği çantama atıyorum, ardından kulaklıkları iade edip kafeden çıkıyorum.

Arabama binince tüm kapıları kilitleyip yola çıkıyorum, lastikler asfaltta gıcırdıyor takip edildiğimden, az önce dinlediğim şeyi birinin fark etmiş olmasından korkarak gözlerim dikiz aynasına kayıyor. Çantamdaki USB bellek bir bomba,

işaret fişeği, el bombası gibi. Ondan kurtulmam, bir an önce eşyalarımın arasından çıkarmam gerek. Ama onunla ne yapmayı seçeceğim, bir sürü insanı etkileyip hayatlarını sonsuza dek değiştirecek. Benimkini de değiştirecek. Çünkü emin olduğu tek bir şey var.

Güvenebileceğim kimse yok.

Dördüncü Kısım

HAZEL

47

O gün eve girip kocamı masasında otururken gördüğümde ilk hissettiğim rahatlama oluyor. Jesse'nin Benjamin'i öldürme planını başarıyla engelledim. Sevgilim arka kapıya geldi, kilitli olduğunu görüp geri döndü. Eğer zorla girdiyse de Lee'nin bıçağını bırakmamış olmam son ipucuydu. Planımız devam etmeyecekti. Jesse gitti. Benjamin hayatta. Lee'yi korumayı da başardım.

Ama kocam sandalyesinde dönüp gözlerini bana diktiğinde zorlukla kontrol altında tutulan bir öfke görüyorum. Nefret. Tiksinti. "Merhaba, Küçük Hanım." Ses tonu yapmacık. "Nerelerdeydin?"

Ağzımı kaplayan korkuyu bastırıyorum. "Spor salonu. Başka nerede olabilirim?"

İfadesi acımasız. "Üstündekiler ne?"

Lee'nin eski püskü giysileri üzerime oturmuyor. Kocam asla bu şekilde dışarı çıkmayacağımı bilir. "Vintage," diyorum zayıf bir gülümsemeyle.

"Arkadaşın buradaydı."

"Ah Lee mi?" Sesim tiz, boğuk çıkıyor yine de zayıf bir umut kırıntısıyla devam ediyorum. "Evet, ona şık kıyafet ödünç verecektim. İş görüşmesi için. Arabamı da ödünç aldı. Eve yürüyerek döndüm."

"Onu değil," derken dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "*Öteki* arkadaşını."

Başımı eğip masum numarası yapıyorum. Ama biliyor. Onu kandıracağımı düşünmem aptallıktı.

"*Jesse*, sanırım ismi buydu."

Bunu nasıl oynayacağımı bilmiyorum. Jesse'yi tanımıyormuş gibi mi yapacağım? Basit bir hırsızmış gibi mi? Ya da sapık bir takipçi? İlişkimizi inkâr edersem Benjamin yalan söylediğimi anlayıp beni cezalandıracak. Âşık olduğumuzu itiraf edersem ölmekten beter edecek. Ama yine de sormam gerek...

"Nerede o?"

"Ah, o gitti, Hazel." Gülümsemesi hâlâ orada. "Onu bir daha hiç görmeyeceksin."

Bana Jesse'nin ölüp ölmediğini değil sadece ondan kurtulduğunu söylüyor. Benjamin muhtemelen ona para vermiştir. Jesse'nin parayı benden çok sevdiğini biliyorum.

"Küçük planınla ilgili her şeyi biliyorum, sevgilim." Benjamin ayağa kalkıp önümde dikiliyor. "Gerçekten beni öldürüp paçayı sıyırabileceğini mi sandın?"

"Hayır..." Kelime ağzımdan bir fısıltı gibi çıkıyor. Bir adım geri çekiliyorum.

"Belli ki düşünmüşsün. Sen ve sözde *erkek arkadaşın*." Sırıtıyor. "Ona güvenebileceğini düşünecek kadar aptalsın. Ama o seni hiç önemsemedi Hazel. Sadece benim paramın peşindeydi."

Söylediklerinde haklı. Ama nereden biliyor? Onu dövüp gerçekleri öğrenene kadar sorguladı mı? Yoksa ona para mı verdi?

"Onun gerçek adını bile bilmiyorsun." Benjamin boş baktığımı görünce gülüyor. "Sevgilinin gerçek adı Carter Sumner. O bir suçlu. Bir pislik. Gerçek bir şerefsiz."

Mahkemedeymiş gibi çalışma odasını adımlıyor. Sanırım alışkanlık. "Bir haneye tecavüz davasında onun avukatıydım.

Suçlu tanıdıklarından biri onu temsil etmem için beni tuttu. Seni öyle buldu, Hazel. Seni hedef aldı."

Kafam bulanık, sisli, öğrendiklerimi kavrayamıyorum. Jesse'nin kirli bir geçmişi olduğunu biliyordum. İşaretler evinde, dövmelerinde, kocamı öldürmeyi rahatlıkla teklif edebilmesindeydi. Ama onun Benjamin'in tanıdığı benimse tanımadığım, tamamıyla başka biri olduğunu öğrenmek beni sarsıyor. Arkama uzanıp ayakta durabilmek için elimle kitap rafını tutuyorum.

Benjamin bariz stresimi fark edip gülüyor. "Bana ulaşmak için seni kullandı, Hazel. Hiçbir şeyi olmadığından kendi becerim ve yeteneğimle inşa ettiğim şeyi almak için. O bir zavallıydı. Bağımlıydı. Ve sen ona âşık oldun."

İnkâr etmek, özür dilemek, yalvarıp af dilemek için ağzımı açıyorum ama tek kelime çıkmıyor. Kocam devam ederken söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Avukat modunda ve kapanış konuşmasını yapıyor.

"Carter Sumner yanına taşınabilir hatta seninle evlenebilirdi ve sonra... hepsini elinden alırdı. Sen bir amaca ulaşmak için kullanılan araçtan başka bir şey değildin, Hazel. Gözden çıkarılabilirdin. Çöp gibi."

Yalan mı söylesem? Bağışlanmak için mi yalvarsam? Ama sonra aklıma bir şey geliyor. Korkup geri çekilmeme gerek yok. Çünkü Benjamin'in şu an bana ne yapacağının bir önemi kalmadı. Yakında kaçacağım. Ya da öleceğim. Belki onun elinden belki de kendi canıma kıyarak. En azından özgür olacağım. Korkacak bir şeyim yok.

Bu yüzden gülümsüyorum.

"Pekâlâ, denemeye değerdi."

Suratımın ortasına vuruyor –onun için alışılmadık– ama beni birkaç gün toplum içine çıkarmayacağından eminim. Küstahlığım onu şok ediyor. Bu tam anlamıyla yepyeni. Beni çok uzun süre kontrolü altında tuttu.

Sesi bir hırıltı gibi çıkıyor. "Sen sinsi kaltak."

"Ben de Jesse'yi kullandım," diyorum dudaklarımda ahlaksız bir gülümsemeyle. "Senden kurtulmak için. Ve seks için. Bu arada inanılmazdı." Onunla alay ediyor, onu kışkırtıyorum. Ve lanet olsun, çok iyi bir his! Yüzü öfkeyle kızarıyor, alnından bir damar fırlıyor. Kontrolünü kaybetmenin eşiğinde. Eğer hemen şimdi, burada beni öldürürse her şey bitecek. O hapse girecek. Benjamin Laval bile kendi evinde, kendi karısını, çıplak elleriyle öldürüp paçayı kurtaramaz.

"Odaya git." Beni itiyor, tökezliyorum ama düşmüyorum. Omzumun üstünden sırıtarak bakıyorum.

"Sen nasıl istersen, Şef."

Rahat bir tavırla aşağı iniyorum.

Üzerimde ince battaniyeyle yerde yatarken kocamın bana Jesse –Carter Sumner– hakkında söylediklerini düşünüyorum. O gün spor salonunda bana yanaşırken kim olduğumu biliyordu. Param, güzel bir evim olduğunu, güçlü bir adamın kontrolü altında olduğumu biliyordu. Çaresizliğimi hissedebilmiş miydi? Kullanılmamın, manipüle edilmemin kolay olduğunu? Peki ya Panama'ya kaçma planımız... Hepsi bir oyun muydu? Kocam bir konuda haklı: Ben bir aptalım. Ahmak. Zavallı.

Aklım Lee'ye kayıyor, onun güvenle kaçabilmiş, Jesse'yle gitmemiş olması için dua ediyorum. Yeni kimliğini, uçak biletini alıp baştan başlaması için dua ediyorum. Lee benim istediğim hayatı yaşayabilir. Yeni bir ülkede yeni biri olarak. Jesse'nin daha fazlasını istediği için bana engel olduğu hayatı. O her şeyi istedi: para, malikâne, prestij. Ama şimdi o gitti, bense burada kapana kısıldım.

Yeni kaçış planımı ve bunu şu an uygulamanın ne kadar zor olduğunu düşünüyorum. Önce Benjamin'in bu sözde zindandan çıkmama izin vermesi gerek. Onun güvenini geri kazanmalıyım ki bana kaçmam, sahte ölümümü sahnelemem için ihtiyacım olan alanı versin. Yine boğulmak mı? Muhte-

melen en mantıklısı bu. Ama düşüncelerim stres ve yorgunluk yüzünden bulanık. Bitkin hissediyorum. Yenilmiş hissediyorum. Sadece tek bir düşünce beni rahatlatıyor. Öyle ya da böyle yakında özgür olacağım. Gözlerimi kapatıp uykuya dalıyorum.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

48

Hafta sonu farkında olmadan geçiyor. Hangi gün olduğunu kocamın varlığından anlıyorum. Ofisine dönmedi bu yüzden günlerden salı ya da pazar olmalı. Ama sonunda onun işe dönmeyeceğini anlıyorum. Çalışma odasında çalışıyor çünkü ben yalnız bırakılamam. Jesse resimden çıkmış olsa bile Benjamin artık bana güvenmiyor. Bariz nedenlerden ötürü. İnşa ettiği her şeyi almak için ölümünü planladım. Artık benden azıcık korkuyor mudur? Bu moral yükselten, hatta baş döndürücü bir his.

Ama şimdilik pişman olanı oynayıp kocamdan af diliyorum. Ona Jesse tarafından manipüle edildiğimi, planına zorla uyduğumu söylüyorum, ki bu tamamen yalan değil. Sonunda Benjamin inanıyor. Elbette inanıyor. Benim zayıf ve aptal, güç ve eylem yoksunu olduğumu düşünüyor. Pişmanlığımın sadece bodrum katındaki odadan çıkmak için bir oyun olduğundan şüphelenmiyor. Eğer bir mahkûm gibi tutulursam planımı hayata geçiremem. Böylece kocam çıkmama izin verdikten sonra eski rolüme geri dönüyorum. Ona yemek pişiriyorum, evini temizliyorum, cezalarına katlanıyorum ve tüm bunları gözümde bilmiş bir parıltıyla yapıyorum. Günler geçse de tedirginliği hâlâ hissediliyor. Şehirdeki ofisine dönmüyor, saatlerce çalışma odasında kalıyor. Nate'i evin içine yerleştirdi,

koca adam sokak kapısının yanında dikiliyor, evin içinde beni gözlüyor. Ben kafese kapatılmış bir laboratuvar faresiyim: üzerinde çalışılan, izlenen ve sonunda gözden çıkarılan.

Bir sabah Benjamin'in yumurtalarını önüne bıraktıktan sonra bir ricada bulunuyorum. "Bugün annemi ziyarete gidebilir miyim?"

"Hayır."

Bu cevabı bekliyordum, o yüzden karşılık vermiyor, ısrar etmiyorum. Ona veda etmeyi umuyordum ama bir bakıma uzun zaman önce ettim zaten. Gittiğimi bilmeyecek, beni özlemeyecek. Bunu kabullendim. Ama mutfağı temizlerken Nate'in kocamla baş başa vermiş ciddi bir şey konuştuğunu görüyorum. Dakikalar sonra Benjamin yanıma geliyor.

"Zombi annenle vakit geçirmek istiyorsan git," diyor. "Ama seni Nate götürecek."

"Teşekkür ederim," derken minnetle gülümsüyorum.

Nate'in SUV'sinin arka koltuğundan hızla akan şehir manzarasını izliyorum. Bu, Seattle'ı son görüşüm olacak, burayı her zaman evim olarak görmüştüm. Şimdi yabancı bir şehir gibi geliyor. Dünyamın o kadar küçük bir çapı vardı ki –spor salonu, market, eyalet parkı– yörüngemin dışına çıkmak tuhaf ve yeni bir his.

"Teşekkürler," diyorum tek kelime etmemiş olan Nate'e.

Dikiz aynasından gözlerime bakıyor. Nedenini merak ediyor.

"Benjamin'i annemi görmeme ikna ettiğin için."

"Kimseyi annesinden uzak tutamazsın," diyor sinyal verirken. "Bu yanlış bir şey."

Benjamin'le ilişkimdeki her şey yanlış. Nate bunu herkesten daha iyi biliyor.

Yumuşak renkleri ve büyük pencerelerinden içeri giren doğal ışığıyla bakımevi sakin hatta huzurlu bir yer. Kalın hırkasının içinde boğulan, kuşa benzeyen müdür Greta Williams

beni annemin yastıklı bir sandalyede oturduğu arka bahçeye götürüyor. Yabani güllere dönük, oturan anneme yaklaştıkça kokuyu ben de alıyorum. Tombul bal arıları pembe çiçeklerin arasında uçuşuyor ve annem onları hayranlıkla izliyor. Yüzüne baktığımda minik, memnun bir gülümseme görüyorum.

Tam da bu yüzden Benjamin'le kaldım, anlaşmayı imzaladım, kurallarına uydum. Annem burada huzurlu, hatta belki mutlu. Kaybettiği her şeye rağmen –hafızası, kimliği, kızı– rahat ve iyi bakılıyor. Bir sandalye çekip yanına oturuyorum. Hep bu kadar ufak tefek miydi? Minyondu ama güçlüydü. Beni kollarının arasına aldığında, beni teselli ettiğinde ve beni desteklediğinde bunu hissederdim. Şimdi daha naif görünüyor, vücudu kırılgan, narin, öylece eriyip gidiyor.

"Merhaba, anne," diye fısıldıyorum. Bana dönüyor. Bir an için gözlerinde bir tanıma pırıltısı görüyorum. Beni tanıdığına eminim. Sonra donuklaşan bakışlarıyla manzarayı izlemeye geri dönüyor.

Zayıf, buruşuk elini tutuyorum, ona yumuşak bir sesle anılarımızı anlatıyorum, sadece iyi olanları. Zor zamanlar, hatalar, mali güçlükler hepsi unutuldu, bağışlandı. Sadece kahkahalarımızı, sarılmalarımızı, bir ebeveynin çocuğuna duyduğu koşulsuz sevgiyi hatırlıyorum. Hayatım boyunca hissettiğim tek saf sevgi. Evliliğimi ve ilişkimi geçiştiriyorum, ona güçlü, hayat dolu bir kadın yetiştirdiğini söylüyorum. Kendi kaderimi kendimin kontrol ettiğini. Artık bir kurban olmadığımı. Gözümün altında makyajla kamufle etmeye çalıştığım soluk morluğu ya da Benjamin'in attığı tokat yüzünden dudağımın sağ tarafının şiştiğini fark etmiyor. Yanağından öpüyorum.

Sonra ona veda ediyorum.

49

Eve döndüğümde Benjamin çalışma odasına kapanmış durumda. Dışarı çıkmıyor, annemin sağlığını sormuyor, üzgün olup olmadığımı kontrol etmiyor. Gerçi bunu yapması karakterine aykırı, açıkçası endişe verici olurdu. Kapalı kapının ardından ciddi, profesyonel sesini duyabiliyorum. Rahatsız etmemem gerektiğini biliyorum. Ayrıca ona veda etme ihtiyacı da duymuyorum.

Nate'e dönüyorum. "Ben bir banyo yapacağım."

Başını sallayıp şefkatli, küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Nate'in bir annesi var. Neler yaşadığımı anlıyor. O... Benjamin'in aksine bir insan. Merdivenleri yavaşça çıkıyorum, vücudum yorgun. Boyun eğmiş. Ama ruhum hafif. Çünkü hazırım. Bırakıp gitmeye hazırım. Kocama bedel ödetmeye hazırım.

Lüks banyoya girip kapıyı kilitliyorum ve küveti doldurmak için suyu açıyorum. Sıcak suyun buharı sisli bir orman havası yaratıyor, akan su sesimi kamufle edecek. İntihar notu bırakmayacağım: Benjamin okuduğunda hiçbir şey hissetmeyecektir... belki rahatlama. Suçluluk, utanç ya da pişmanlık duymayacaktır. Üstelik ânında yok edecektir. Arkadaşlarına, meslektaşlarına benim depresyonda, dengesiz ve hasta oldu-

ğumu söyleyecektir. Onun canını ancak herkesin önünde küçük düşürerek yakabilirim.

iPhone'umu kuvars tezgâhın üstüne koyup kayıt tuşuna basıyorum. Kameraya eğilip konuşmaya başlıyorum. "Benim adım Hazel Laval," diyorum, fısıltının biraz üstünde olan sesim gerginlik ve duygusallık nedeniyle titriyor, "ve kendimi öldüreceğim."

Geçen birkaç günde intiharın tek seçeneğim olduğunu kabullendim. Kocam evdeyken ve güvenlik tetikteyken kendimi kurtarıp annemi korumamın başka bir yolu yok. Ama ölmeden önce Benjamin'i mahvedeceğim. Hâlâ sesimi duyurabilirim. Kocamı istismarla suçlayan ve internette paylaşılan kayıt alına alınmış bir intihar notu onu mahveder. İşten kovulur, sosyal çevresinden dışlanır hatta belki ölümümden sorumlu bile tutulabilir.

"Kocam Benjamin Laval zalim ve istismarcı bir adam," diye devam ediyorum. "Bana yıllardır bir köle gibi davranıyor. Bana hayatımın tüm kontrolünü ona veren Mutlak Güç Değişimi anlaşması imzalattı. Ona itaat etmediğimde beni bir odaya kilitliyor, zihinsel, fiziksel ve duygusal işkence yapıyor. Buna daha fazla katlanamayacağım... Hayır, *katlanmayacağım.* Ama başka bir kurtuluş yolu yok. Siz bu mesajı gördüğünüzde ben ölmüş olacağım. Beni Benjamin Laval öldürdü. Umarım bunun bedelini öder. Bir şekilde."

Kaydı bitirdiğimde bir zamanlama uygulaması açıyorum. Bir hafta içinde videom tüm sosyal medya hesaplarıma gönderilecek. İnternette hiçbir zaman çok aktif olmadım yine de nadir ama mükemmel paylaşımlarım var: kendi pişirdiğim yemekler, okyanus manzarası, muhteşem bir elbiseyle selfie. Ancak bu video dış görünüşü yerle bir edecek. Tanrı'nın da yardımıyla kocamın hayatı mahvolacak.

Musluğu kapatıyorum, lavabonun altına uzanıp limon kokulu temizleme çözeltisi şişesi çıkarıyorum. Birkaç gün önce

şişeyi boşaltıp yıkadım ve içini votkayla doldurdum. Benjamin banyoya gizlenmiş bir şişe alkollü içecek bulsa şüphelenirdi ve ben bodrumdaki odaya gönderilirdim. Çekmecenin arkasındaki makyaj çantamda bir şişe uyku hapı var. Kocam tek seferde on ikiden fazlasını almama izin vermezdi ama ben ilaçları biriktirdim. Şimdi elimde yirmi sekiz tablet var. Votkayla birlikte yeterince fazla. Uykuya dalacağım, suyun altına kayacağım ve bir daha çıkmayacağım. Benjamin ya da Nate endişelenip kilidi açtığında ya da kapıyı kırdığında çok geç olacak. O zamana ölmüş olacağım.

Yavaşça, sistemli bir şekilde elbiselerimi çıkarırken ellerim düğmeler ve fermuar üzerinde geziniyor. Boğulmanın nasıl bir his olduğunu zaten biliyorum: ciğerlerde yoğun bir baskı, vücudun doğal olarak nefes almak için mücadele ettiği panik anı ve ardından gelen derin, ağır bir uyku. Geçen sefer soğuk bu deneyimi yumuşatmıştı. Bu kez bu işi kimyasallar halledecek. Üstelik beni sudan çekmek için Lee de burada olmayacak.

İlaçları avcuma dökerken titrediğimi fark ediyorum. Ben hazırım, bu en iyi –hatta *tek*– yol ama şimdi korkuyorum. Genç bir kadınım ve ölmek üzereyim. İçinde bulunduğum koşullara rağmen içimde sönmek istemeyen bir yaşam kıvılcımı var. Koca bir yudum votka içiyorum. Cesaretimi toplamak için.

Tam o sırada kapı zilini duyuyorum.

Planımdan sapmamalıyım, bir daha ne zaman fırsat bulurum bilinmez. Bu ilaçları ağzıma atmalı, votka ile kaydırmalı ve küvete girmeliyim. Ama Nate'in döşeme tahtaları arasından gelen boğuk sesini bir kadın sesi takip ediyor. Merakım daha da artıyor. Habersiz misafir evimizde nadir görülen bir şey. Hele kadın misafir daha da nadir. Lee olabilir mi? Ona ihanet ettiğim için benimle hesaplaşmaya mı geldi? Ya da onu kurtardığım için teşekkür etmeye? İlaçları şişeye geri koyuyorum, kapının arkasındaki askıdan çiçekli ipek sabahlığımı alıp üstüme geçiriyorum. Yavaşça koridora çıkıyorum.

Sesler şimdi net. Kadının sesini yine duyuyorum, bir de tanımadığım bir adam. Benjamin de onlara katılıyor. Öfkesi, saldırganlığı merdivenlerden yukarı ulaşıyor. "Bu korkunç bir rezalet," diye haykırıyor, kadın anlaşılmayacak bir cevap veriyor. Kapıdaki Lee ise onu korumalıyım. Öfkeli Benjamin'le başa çıkamaz. İnce sabahlığıma sıkıca sarınıp yalınayak merdivenlerden aşağı koşuyorum.

Girişe doğru yaklaşırken kadının Lee olmadığını anlıyorum. Sesi sakin, otoriter ve sözleri artık duyuluyor. Haklarını okuyor. Ama kime?

Antreye dalıyorum. "Neler oluyor?" Ama her şey ortada. Kocam tutuklanıyor. Kaslı, üniformalı bir polis memuru Benjamin'in ellerini arkadan kelepçeliyor. Sanki adi bir suçluymuş gibi. Sanki toplum için bir tehlikeymiş gibi. Göğsüm şaşkınlık, sevinç ve mutluluk karışımı bir duyguyla kabarıyor.

Ciddi takım elbisesine bakarak dedektif olduğunu varsaydığım kadın bana yaklaşıyor. "Siz Hazel Laval mısınız?"

"Evet."

"Ben Dedektif French. Kocanızı cinayet tasarlamaktan tutukluyoruz."

"Cinayet mi?" İnce sabahlığımın içinde buz kesip korunmasız kalmış gibi hissediyorum, konuşurken dişlerim takırdıyor. "Kimin cinayetini?"

Kadının ifadesi ciddi, dudakları ince bir çizgi hâlinde. "Sizin," diyor.

50

Biri itmiş gibi geriye tökezliyorum. French uzanıp beni dirseğimden tutuyor ama yığılmıyorum. Bir şekilde ayakta kalıyorum ama zihnim bu haberle sarsılıyor. *Ve* mantığını çözmeye çalışıyorum. Benjamin ve ben aynı anda birbirimizi öldürmeyi mi planlıyorduk? Yoksa Jesse ve benim ondan kurtulma planımızı öğrendikten sonra mı ölmem gerektiğine karar verdi? Az kalsın onu bu dertten kurtaracaktım. Eğer polis bir saat geç gelse ölmüş olacaktım.

Dedektifin kolumu tutan eli yatıştırıcı. "Oturmak ister misiniz?"

Başımı sallıyorum, onu oturma odasına götürüp kanepeye çöküyorum. Arkamda Benjamin'in Nate'e talimatlar yağdırdığını duyuyorum.

"David Vega'yı ara. Benimle karakolda buluşsun." Sonra polislere dönüyor. "Bu suçlamayı reddedeceğiz ve siz aptal durumuna düşeceksiniz."

Dönüp üniformalı polis memurunun kocamı kapıdan dışarı çıkarmasını izliyorum. Bütün bu olanlar inanılmaz. Rüya gibi geliyor. Dakikalar önce istismarcı evliliğimden tek kurtuluş yolu vardı ve şimdi kocam hapse atılıyor. İçimde bir şeyler kıpırdanıyor: iyimserlik. Çünkü Benjamin parmaklıklar ardında olursa beni incitemez. Güvende olurum. Özgür olurum.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi Benjamin bana sesleniyor. "Endişelenme, Küçük Hanım. Yakında evde olacağım." Tatlı ses tonuna rağmen bu bir uyarı. Bir tehdit. Görünür şekilde ürperiyorum. French bunu fark ediyor.

"Endişelenme. Öyle bir şey olmayacak."

"Emin misiniz?" Sesim boğuk. "Hapse girecek mi?"

"İşlemleri tamamlandıktan sonra nezarete girecek," diyor. "Büyük ihtimalle yarın mahkemeye çıkar. Suçlamaların ciddiyeti ve kaynaklarının genişliği göz önüne alındığında kefaletle serbest bırakılırsa şaşarım."

"Onu tanımıyorsunuz," diyorum. "O güçlü. Bağlantıları var. Ceza avukatı!" Panik kendini göstermeye başlıyor. Benjamin beni öldürmeyi planlıyordu. Eğer dışarı çıkarsa işini bitirecektir. Başım dönüyor. Güçsüzleşiyorum. Midem bulanıyor.

Dedektif beni sakinleştirmeye çalışıyor. "Yasal süreçte size yol gösterecek, mağdurlar konusunda uzmanlaşmış bir avukat atanacak," diyor. "*Eğer* serbest bırakılırsa bilgilendirileceksiniz."

Eğer. Bu yeterince iyi değil.

"Kendi avukatınızı tutmayı da düşünebilirsiniz," diyor French sesini kısarak. "İşler çirkinleşebilir."

Buna ne şüphe. Destek alabileceğim kimsem yok. Arkadaşım yok. Ailem yok. Benjamin öyle olmasını sağladı. Kendi tanıdıklarımdan, kocamın meslektaşlarının karılarından yardım isteyemem. *Benjamin'in beni öldürmeyi tasarladığı için tutuklandığını duymuşsundur. Pike'deki yeni açılan şarap barını denemek ister misin?*

Polis lüks evimize bakarak, "Çoğu insanın bunu karşılayacak gücü yok ama bu işleri çok daha kolaylaştırabilir," diye ekliyor.

Bariz nedenlerden ötürü zengin olduğumu sanıyor. Ama pahalı sanat eserleri ve mobilyalarla dolu güzel evime rağmen hiç param yok. Benjamin bana giysi almam, markette ve güzellik bakımlarımda kullanmam için kredi kartları verdi.

İhtiyacım olduğunda ondan nakit isterdim ama gereğinden fazlasını vermezdi. Çalışma odasındaki kasada neredeyse para yok. Şifreyi buldum, bir tablonun arkasına sıkıştırılmış kâğıt parçasında yazıyordu. Para, Panama'da olduğunu umduğum Lee'de.

"Tutacağım," diyorum çünkü kendimi korumam lazım. "Birini tavsiye edebilir misiniz?"

"Bu tür davalarla ilgilenen avukatların listesini veririm."

"Teşekkürler."

Ayağa kalkıyor, tavrı aniden soğuk ve kayıtsız bir hâl alıyor. "Bilgisayarlara ve akıllı telefonlara el koyma iznimiz var. Bana nerede olduklarını gösterebilir misiniz?"

"E-elbette." Kalkıp onu çalışma odasına doğru götürüyorum ama Nate geçmemize izin vermiyor.

"İzin belgesini görebilir miyim?" diyor. O Benjamin'e sadık. Maaşını hâlâ ondan alıyor. Yakınlaşmış olmamıza rağmen Nate benim müttefikim değil. Tek bildiğimi beni öldürmekle görevlendirilmiş olabileceği. Ama bunu yapmak için bolca fırsatı vardı ama yapmadı. O hâlde kocam benden nasıl kurtulmayı planlıyordu?

Polisin uzattığı evrakı inceliyor. Anlaşılan her şey yolunda çünkü kenara çekiliyor. Dedektif French elini sallayarak iki üniformalı memuru yanına çağırıyor ve ben de onlarla birlikte Benjamin'in sığınağına giriyorum.

Kocaman bir monitöre bağlı olan dizüstü bilgisayarı masanın üstünde. Polis kocamın telefonunu tutuklama esnasında almış olmalı çünkü masada göremiyorum. "Başka cihazları var mı?" diye soruyor French bana. "iPad? Başka bir telefon?"

"Hayır. Bildiğim kadarıyla yok."

"Pekâlâ, sizin telefonunuzu da almamız gerek."

"İyi de neden? Burada mağdur benim."

"Kocanızla aranızda, açılacak davada delil olarak kullanılabilecek mesajlaşmalar ya da e-postalar olabilir."

Kocamın bana yazdıkları talimatlardan ibaret: akşam yemeğinde ne istiyor, ne giymem gerek, bir etkinlik için onunla nerede buluşmalıyım. Telefonumda beni suçlu gösterecek bir şey olmadığından neredeyse eminim. Jesse'ye hiç mesaj atmadım, bu konuda çok dikkatliydik. Polis sadece yüzeysel arkadaşlarımla yaptığım önemsiz sohbetleri bulacak. Ve Lee ile. Onunla sohbetlerimiz daha derindi. Ancak mesajlarımız sadece lojistikti. Spaya gittiği gün beni birkaç kez aradığını hatırlıyorum ama bu rahatlıkla açıklanabilir. Arabası bozulan bir arkadaş. Hayatına devam eden bir arkadaş.

Ama sonra intihar videosunu hatırlıyorum.

"Telefonum yukarıda," diyorum panik midemi düğümlerken. "Ben... ben banyo yapmak üzereydim."

"Memur Deane size eşlik edecek," diyor French, üniformalı iri yarı bir polisi işaret ederek. "Size söz veriyorum telefonunuzu en kısa sürede geri vereceğiz."

Neden birinin eşlik etmesi gerekiyor? Bir şeylerden şüpheleniyormuş, bu hikâyede daha fazlası olduğunu biliyormuş gibi bir hisse kapılıyorum. Ama belki de sadece yukarı tek başıma çıkamayacak kadar güçsüz olduğumu düşünüyordur. Genç polise nazikçe gülümseyip beni üst kata kadar takip etmesine izin veriyorum.

Banyoya yaklaşırken Memur Deane'a dönüyorum. "Ben... sanırım kusacağım," diyorum ve bunun inandırıcı olacağını biliyorum. Solgunum, terliyorum, etkiyi artırmak için midemi tutuyorum. "Bir dakika müsaade eder misiniz?" Başını sallıyor. Ona göre ben kocasının kendisini öldürmek istediğini yeni öğrenen bir kadınım. Baka bir şey değil. Banyoya koşup kapıyı kilitliyorum.

İçeride hareketlerimi örtsün diye musluğu açıyorum. Telefonum küvetin yanındaydı onu alıp hemen zamanlanmış videoyu iptal ediyorum. Ardından kaydı ve uygulamayı siliyorum. Dosyalarımın bulutla senkronize edilmesini zaten

engellemiştim. Polisin kendimi öldürmeye niyetim olduğunu bilmesine gerek yok. Kimsenin bilmesine gerek yok. Çünkü artık yaşamak istiyorum! Benjamin hapse girerse özgür bir kadın olacağım. Mutlu olabilirim! Hayatımı geri alabilirim!

Votka dolu temizlik şişesini lavabonun altına geri koyuyorum, ilaç şişesini çekmeceye atıp musluğu kapatıyorum. Aynada kendime bakıyorum, solgun ve sarsılmış görünüyorum ama güvendeyim. En azından şimdilik. Sakin kalmam gerek. Sırlarımı saklamam gerek. Telefonum elimde banyodan çıkıyorum.

Karşıdaki duvara yaslanmış olan Memur Deane ben çıkınca hemen doğruluyor. "İşte burada," diyorum telefonu ona uzatırken. Lastik eldiven taktığını telefonu plastik bir torbaya koyduğunu fark ediyorum. Her şey çok resmî ve ben kendimi yine savunmasız hissediyorum.

"Giyinebilirsiniz," diyor, "sizi karakola götüreceğiz."

"Neden karakola gitmem gerekiyor?"

"Sizin anlatacaklarınız önemli. Bu standart prosedür."

"Ama benim anlatacak bir şeyim yok. Kocamın beni öldürmeyi planladığını bilmiyordum!" Sözcükler kulağıma yabancı bir dildeymiş gibi geliyor.

"Savcı için bir dava oluşturmak bizim işimiz. Eğer doğru düzgün bir dosya hazırlamazsak kocanız serbest kalır."

Korku içimi ürpertiyor, kemiklerimi titretiyor. Benjamin serbest bırakılırsa ölümcül olur. Memur tereddüt ettiğimi görüp devam ediyor.

"Hedef alınan kurban olarak bir şeyler biliyor olabilirsiniz."

Hedef alınan kurban. Ama saklayacak çok şeyi var. "Tabii," diyorum. "Ama burada konuşamaz mıyız? Kendimi gerçekten iyi hissetmiyorum."

"Dedektif French karakola gelmenizi isteyecektir."

Sert bir sorguda kırılabilirim, tüm sırlarımı, kendi ölümcül planlarımı anlatabilirim. Ama gitmeyi reddedersem de kötü

sonuçları olabilir. Suçlu görünürüm. Bu yüzden itaatkârca başımı sallıyorum.

"Bana birkaç dakika verin."

51

Polis karakolu gürültülü, telaşlı, testosteron dolu. Gözlerim açık, Benjamin için tetikteyim. O, bu binada bir yerlerde ve ben burada bile korku içindeyim. Dedektif French beni televizyonda gördüklerimden daha küçük –ve daha bej– bir sorgu odasına götürüyor. Beni ahşap bir sandalyeye oturttuktan sonra su, soda ve sandviç teklif ediyor. Bana karşı nazik, bir suçun mağdurlarıyla nasıl ilgilenmesi gerektiğinin eğitimini aldığı belli. Ama o benim arkadaşım değil. Bunu unutmamalıyım.

Masanın üstünden bana doğru birkaç kâğıt kaydırıyor. "Burada erişebileceğiniz mağdur programlarıyla ilgili bilgiler var. Ve mağdur haklarını bilen avukatların listesi."

"Teşekkürler."

"Mola vermek istediğinizde söylemeniz yeterli."

Polisler son zamanlarda daha sıkı inceleniyor, hareketleri ve tavırları sorgulanıp analiz ediliyor. Dedektif French nazik, profesyonel davranıyor, kuralına göre oynuyor. Polis kuvvetleri dava edilmekten, basında çıkan kötü haberlerden endişeleniyor. Bunun protokol olduğunu biliyorum. Yine de onun yapmacık nezaketi karşısında gardım düşüyor. Buna izin vermemem gerek. Tek taraflı aynaya bakıp arkasındaki erkekleri gözümde canlandırıyorum. Kocamı alıp götüren, kanıt toplamak ve

fotoğraf çekmek için evimde gezinenlerle aynılar. Bazıları şu an hâlâ evde. Beni izlemeyeneler.

"Tehlikede miyim bilmem gerek," diyorum. "Cinayet tasarlamak ne demek? Benjamin beni öldürmeyi mi planlıyordu? Nasıl? Onu kim ele verdi?"

"Güvende olmanızı sağlayacağız," diyor French. Bu kulağa rahatlatıcı gelmeli ama önemsemeyen bir tavır gibi geliyor. Diğer sorularımı cevaplamıyor. "Bana evliliğinizden bahsedin."

"Bizimki evlilik değildi." En azından bu konuda dürüst olabilirim. "Demek istediğim yasal olarak evliydik ama bu bir ilişki değildi. Ben Benjamin'in malıydım."

"Nasıl yani?"

"Bir anlaşmamız vardı. *Mutlak Güç Değişimi* anlaşması. Bana yapmamı söylediği şeyleri yapardım aksi hâlde ceza verirdi. Eğer reddedersem evliliğimiz biterdi. Hiçbir şey vermeden beni evden kovardı. Annemi de bakımevinden çıkarıp sokağa atardı."

İfadesinde empati görünse de sesindeki profesyonelliği koruyor. "Bu anlaşmayı görmemiz gerek. Nerededir?"

"Kasasında olmalı," diyorum Lee için para alırken eldivenli ellerim stresten titriyordu. Bir yığın evrak görmüştüm ama karıştıramayacak kadar korkuyordum. Benjamin veya Nate'in beni iş üstünde yakalamasından endişeleniyordum. Hızla kâğıtların altındaki paraları alıp kapıyı kapamıştım. "Çalışma odasında."

"Şifreyi biliyor musunuz?"

"Hayır," diye yalan söylüyorum tablonun arkasında saklı kâğıt parçasını düşünerek. Bunu bildiğimi itiraf edemem. Ya da içinde ne olduğunu bildiğimi. "Açmama izin yoktu."

Başıyla onaylıyor, görüşme kaydedildiği hâlde bir şeyler not alıyor. "Benjamin'in sizi *cezalandırdığını* söylediniz. Fiziksel olarak mı?"

"Bazen."

"Bunun zor olacağını biliyorum ama nasıl olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Beni dokuz kuyruklu kırbaçla kamçılardı. Bodrumdaki bir odada saatlerce otururdum." Boğazım tıkanıyor. "Ama duygusal istismar en kötüsüydü."

"Nasıldı?"

"Beni aşağılardı. Kendimi aptal ve değersiz hissetmeme neden olurdu." Gözümden bir damla yaş akıyor. "Annemi görmeme izin vermezdi."

"Ama yine de onunla kaldınız mı?"

Tüylerim diken diken oluyor. Bu dedektif beni sorgulama moduna geçti. "İstismara uğrayan kadınlar neden *kalırlar?*" diye karşılık veriyorum. "Korku. Utanç. Seçeneklerinin olmaması... Bunların hepsi."

Hatasını anlıyor, düzeltmek için ağzını açıyor ama ben devam ediyorum.

"Benjamin'in üstümde nasıl bir gücü olduğunu anlayamazsınız. Kendi param ya da banka hesaplarım yok. Kendi arkadaşlarımı seçmeme izin verilmiyor. Ya da restoranda ne yiyeceğime ben karar veremiyorum." Göğsümde bir ürperti oluyor. "Vücudumu bile o kontrol etti. Bana meme implantı yaptırdı."

"Üzgünüm, Hazel." French'in ses tonu gönül alıcı. "Bu korkunç."

"Annem bir rehine." Artık ağlıyorum, iri gözyaşlarım masaya düşüyor. "Eğer istediklerini yapmazsam annem ölmüş demektir."

French arkasında duran mendil kutusuna uzanıyor. Gözyaşlarımı kurulamamı, burnumu silmemi bekliyor. Sonra devam ediyor.

"Kocanızın sevgilisi var mıydı?"

"Bilmiyorum." Bu doğru. "Çok çalışıyordu. Seyahat ediyordu. Olabilir."

"Ya sizin?" diye soruyor. "Başka birinde teselli aradınız mı?" İfadesi yumuşak, yargılar gibi değil ama bu numaraya kanmayacağım.

"Hayır." Yüzüm yanıyor ama bunun öfkeden kaynaklandığını düşünmesini umuyorum. "İzni olmadan hiçbir yere gidemezdim. İstesem bile bir ilişki yaşayamazdım."

"Ara sıra evden çıkmış olmalısınız."

Bir şey mi biliyor? Beni hazırlıksız mı yakalamak istiyor? "Markete gitmeme izin vardı," diyorum. Sesim sakin. "Bazen Benjamin'in seçtiği arkadaşlarla öğle yemeğine giderdim."

"O arkadaşların isimlerini verebilir misiniz?"

"Tabii." Benim söylediğim isimleri dedektif yazıyor: Vanessa Vega, Laurie Gamble ve ara sıra gördüğüm bir avuç kendini beğenmiş başka kadın. Polis onlarla iletişime geçerse dehşete kapılacaklar. Şarap içip kanepe yerken durumla ilgili dedikodu yapacak, bir sürü ipe sapa gelmez şey uyduracaklar. Ama bu endişe edeceğim en son şey.

"Arkadaşlarınız istismara uğradığınızı biliyor muydu?"

"Hayır. Onlar gerçek arkadaş değiller. Onlara karşı dürüst olamazdım. Eğer onlara açılsaydım kocalarına anlatırlardı ve söylediklerim Benjamin'in kulağına giderdi."

"Yani kocanızın size yaptıklarını bilen kimse yok mu?"

"Hayır."

"*Birine* anlatmış olmalısınız."

Lee. O hepsini biliyordu. Beni dinlemiş, destek olmuştu. Arkadaşlığımız bir kandırmacadan ibaret olsa da gerçek anlar yaşamıştık.

"Hayır," diyorum. "Kimseye anlatmadım."

"Egzersiz yapıyor musunuz?" diye soruyor üstünkörü bir tavırla, gözlerini önündeki kâğıttan ayırmıyor. "Pilates? Yoga dersleri?"

Midem korkuyla kasılıyor. Bu sorgulama şekli beni doğrudan Jesse'ye götürebilir. Ama soğukkanlılığımı koruyorum.

"Çoğunlukla koşuyordum. Evimin yakınındaki parkta. Ama yoga derslerine spor salonuna gitmeme izin vardı."

"Spor salonu ve yoga stüdyosunun isimleri neler?"

Ona elimden geldiğince sakin bir şekilde söylüyorum. Jesse hâlâ orada çalışıyor olamaz. Benjamin ona para vermiş, dövdürüp göndermiştir. Ama ya diğer antrenörlerden biri aramızdaki kimyayı fark ettiyse? Salondan kaçmalarımızı? Ya Jesse'nin iş arkadaşlarından biri onun nerede olduğunu biliyorsa? Polis onu bulup benim hakkımda sorular sorarsa Jesse onlara ne anlatır? Kendini suçlu göstermeden planımızdan bahsedemez ama yine de göğsüm korkuyla sıkışıyor.

"Hobiniz var mı?" diye soruyor.

"Yemek pişirmeyi severim," diyorum.

"Ev dışında bir şey?"

Başımı iki yana sallıyorum.

"Şimdilik bu kadar yeter," diyor French not defterini kapatırken. "Sizin için arayabileceğim biri var mı? Sizi alabilecek, sizinle kalabilecek biri?"

Şu anda beni rahatlatacağını düşündüğüm tek kişi Lee ama o gitti. Hem gitmediyse bile kesinlikle bana destek olmaz. İhanetim yüzünden benden nefret eder.

"Kimse yok," diyorum. "Tam anlamıyla yapayalnızım. Benjamin böyle istedi."

Kâğıtları masanın üstüne vuruyor. "Kendinize bir avukat bulun, Hazel."

Bu kelimelerle sorgum sona eriyor.

52

Yırtık deri koltuğa çöküyorum, fincandaki bitki çayı ellerimi ısıtıyor. Bekleme alanında tuğla duvarlar, saksı bitkileri, nazik ve şefkatli gözleriyle ara sıra bana bakan orta yaşlı bir danışma görevlisi var. Dedektif French'in ofisinden birkaç avukatı aradım; beni bugün görebilecek tek kişi Rachelle Graham'dı. Aslında beni görmeyi kabul eden bir avuç kişiden biriydi. Kocam hukuk camiasında iyi tanınan biri, kaybetmeyi sevmeyişi, acımasız ve kavgacı olmasıyla ünlü. Bu da beni çekici olmayan bir müvekkil yapıyor. Ama Bayan Graham dürüst ve cesur bir kadın. O, bu kavgaya hazır.

Deniz kenarına yakın, popüler bir mahalle olan Belltown'daki bu ofise beni bir Uber getirdi. Randevum altıda olmasına rağmen bir buçuk saattir bu koltukta oturuyorum. Gidecek başka bir yerim yok. Eve gitmeye korkuyorum. Kendimi mağazalara göz atarak ya da kafelerde otururak bekleyemeyecek kadar savunmasız hissediyorum. Açıkta. Kocam beni öldürmeyi tasarlıyordu. Hâlâ tehlikede olabilirim.

Nihayet ofisin kapısı açılıyor ve bir adam dışarı çıkıyor: üzerine tam oturmayan gri takım elbise, eskimiş ayakkabılar, seyrelmiş saçlar. Yüzü pembe, gözleri nemli, acaba ağlıyor muydu diye düşünüyorum. Çıkışa kadar ona eşlik eden kadın uzun boylu, kısa saçlı, koyu tenli ve çelik gibi bir iradesi var-

mış gibi duruyor. Koridorda bir şeyler konuşuyorlar, adamın sesi endişeli, kadının sesi güven verici. Geri dönünce benimle konuşuyor.

"Hazel Laval." Hemen ayağa fırlıyorum. "Rachelle Graham," diyor güçlü, sıcak eliyle elimi sıkarak. "İçeri gelin."

Bekleme odasının bohem tarzı dinginliğinin aksine ofisi darmadağın, kaotik... Tam bir karmaşa. Ama özür dilemiyor, mazeretler uydurmuyor. Beni gri takım elbiseli adam yüzünden hâlâ sıcak olan bir sandalyeye doğru yönlendiriyor. Rachelle üstündeki dosyalar, evraklar, cihazlar ve kanun kitaplarından görünmeyen masanın arkasına geçiyor.

"Sana biraz kendimden bahsedeyim," diye başlıyor. "Yedi yıl savcılık yaptım. Savcılığın ve sizin çıkarlarınızın aynı olduğunu düşünebilirsiniz ama durum böyle değil. Orada işin içinde politika var. Kişisel gündemler."

Başımı sallıyorum çünkü boğazım konuşamayacağım kadar tıkalı.

"Sizin, *sizin* için çalışan güçlü bir avukata ihtiyacınız var. Haklarınızı bilen birine. Ve sistemin önüne ve arkasına hâkim olan birine. Ceza davası sürecinde size rehberlik edebilir ve asliye hukuk mahkemesinde farklı yollar keşfedebilirim. Tek amacım sizin hak ettiğiniz tazminatı aldığınızı ve adaletin sağlandığını görmek."

Bana kendini pazarlamasına gerek yok. Ben varım. Ücretini konuşuyoruz ve ödeyebileceğimi söylüyorum. Kredi kartlarına erişimimi var, en azından şimdilik. Ayrıca evde satabileceğim değerli eşyalar da var. Rachelle asistanına bir sözleşme hazırlamasını söylüyor ve sonra bir yığın evrakın üstünde duran dizüstü bilgisayarını açıyor.

"Evet... kocanız sizi öldürmeyi tasarladığı için tutuklandı."

Onun kaygısız ses tonuyla bu kulağa neredeyse komik geliyor. "Evet."

"Anlatın..."

Anlatıyorum. Klavye üstünde gezinen parmaklarının sesi eşliğinde ona Mutlak Güç Değişimi sözleşmesinden, Benjamin'in zalim ve kontrolcü davranışlarından bahsediyorum.

"O sözleşmeyi görmem gerek."

"Polis almıştır," diyorum. Ardından annemin sağlık durumunun beni esir tuttuğunu, kocamı terk edersem annemin sokaklarda öleceğini söylüyorum. "Kendime ait bir hayatım yok," diye bitiriyorum. "Evcil bir hayvandan farkım yok. Bir eşyadan."

"Evlilik öncesi sözleşmeniz var mı?"

"Elbette. Benjamin boşanma durumunda neredeyse hiçbir şey almayacağımı garantiledi. Annemin bakımı da sonlanacak."

Parmakları hareket etmeyi kesiyor. "Peki sizi neden öldürmek istesin ki?"

Sorusu karşısında kaşlarım havaya kalkıyor.

"Demek istediğim avcunun içindesiniz. Söylediği her şeyi yaptınız. Sizden boşanırsa az bir para verecek. O hâlde kocanız neden sizin ölmenizi istiyor, Hazel?" Avukat müvekkil gizliliğini biliyorum. Rachelle Graham'a gerçeği anlatabileceğimi biliyorum: Bir ilişkim olduğunu. Sevgilimle birlikte kocamı öldürmeyi planladığını. Sonuçta yasal olarak sırlarımı saklamakla yükümlü. Ama ağzımı açtığımda daha çok yalan çıkıyor.

"Hiçbir fikrim yok. Benden nefret ediyor olmalı."

"Neden? Onu aldattınız mı?"

"Hayır!" Kelime ağzımdan çok kolay çıkıyor.

"O hâlde neden sizden nefret ediyor? Ona ne yaptınız?"

"Ben... ben son zamanlarda daha agresif oldum," diyorum oysa bu sadece Jesse konusunda yüzleştiğimiz gün oldu. "Daha az itaatkâr. Sadece... bana söyleneni yapmıyordum. Cevap veriyordum. Bu onu çileden çıkardı."

Burnundan nefes veriyor. "Gerçeği bilirsem daha güçlü bir avukat olurum, Hazel. Avukatınız olarak..."

Sözünü kesiyorum. "Gerçek bu."

Ses tonum kendi kulağıma net ve ikna edici geliyor ama onun kahverengi gözleri bana şüpheyle bakıyor. Bir an için beni geri çevireceğinden korkuyorum, bana dürüst olmayan bir müvekkille çalışamayacağını söyleyeceğinden ama sonunda bakışlarını çevirip konuyu değiştiriyor.

"Savcılığın oluşturduğu davayı bilme hakkınız var," diyor dizüstü bilgisayarını kenara koyarken. "Ellerindeki kanıtları ve tanık olarak kimi çağıracaklarını öğreneceğim. Muhtemelen siz de ifade vereceksiniz."

Benjamin'le mahkeme salonunda yüzleşme düşüncesi göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Avukatlarının bana soracağı soruları ve söylemek zorunda kalacağım yalanları düşünmek. "Bunu yapamam."

"Washington Eyaleti'nde size celp gönderebilirler. İcabet etmezseniz mahkemeye saygısızlıkla suçlanırsınız."

Ama ifade verirsem de yalancı şahitlikle suçlanabilirim. "Ama Benjamin'in beni neden öldürmek istediğini bilmiyorum," diyorum. "Bu çok anlamsız! Söyleyecek bir şeyim yok!"

"Bir video ifade ayarlayabilirim böylece kocanızı görmek zorunda kalmazsınız," diye öneriyor. "Ama size yalan söylemeyeceğim. Bu çirkin bir dava olacak. Benjamin Laval sırtlan olarak tanınıyor. Ekibi üstünüze gelecektir. Karakterinizi kötüleyecek, inanılırlığınızı sorgulayacaklardır. Acımasız olacaklardır."

Saldırıları hayal ettikçe kalbim hızlanıyor. David Vega ve kocamın şirketindeki diğer avukatlarla boy ölçüşemem. Beni sorgulayacaklar, canıma okuyacaklar ve ben paramparça olacağım. Dağılacağım. Kendimi suçlu durumuna düşüreceğim. Bir yalancı olduğum ortaya çıkacak. Bir sürtük olduğum. Kendimi öldürmeye çalıştığım. Tüm bunlar kontrolden çıkmış

bir tren üstüme geliyormuş ve ağzımı her açtığımda ateşe bir odun atıyormuşum gibi bir his bırakıyor üzerimde.

"Bu davanın mahkemeye çıkmama ihtimali de var," diyor. "Kocanızın ekibi bunu engellemek için her türlü hukuki yolu deneyecektir."

"Engellemek mi?" Nefes almakta zorlanıyorum. "Ama o dışarı çıkarsa..." Devam edemiyorum, parmaklarımı gözlerime bastırıyorum, akan yaşların ıslaklığını hissediyorum.

Rachelle sakin ve yatıştırıcı bir sesle konuluyor. "Şimdilik parmaklıkların ardında."

"Ama hâlâ tehlikede olabilirim. Kiminle iş birliği yapıyordu? Bunu bilmem gerek."

"Ne öğrenebileceğime bakacağım," diyor kaşlarını çatarak. "Polis evinizi koruyacak bir memur atadı mı?"

"Evin önünde bir devriye arabasının bekleyeceğini söylediler."

"Alarmın şifresini değiştirin," diye talimat veriyor. "Evde silah var mı?"

"Hayır. Bilmiyorum." Kendimi savunma konusundaki beceriksizliğimi düşünürken yaşlar gözümden akmaya devam ediyor. Camdan bir malikânede oturan bir ördek gibiyim. "Belki Benjamin'in vardır. Ama nerede olduğunu bilmiyorum."

Rachelle kalkıp masanın etrafından dolaşıyor. Beni nazikçe ayağa kaldırıyor, dirseklerimi tutuyor. "Ben sizin yanınızdayım, Hazel," diyor gözlerime bakarak. "Sizi güvende tutacağım. Bu durumu atlatmanızı sağlayacağım."

Gri takım elbiseli adamın neden ağladığını şimdi anlıyorum. Rachelle Graham'ın bunca düşmanlık karşısında sergilediği aşırı korumacı tavrı beni mahvediyor. Lee'yle arkadaşlığımdan beri böylesi bir şefkat, böylesi bir destek hissetmemiştim. Gözyaşlarım yanaklarımdan sel gibi akıyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum burnumu çekerek.

Rachelle aniden geri çekilip profesyonel tavrını takınıyor. "Şu evrak işlerini halledelim," diyor. "Sonra çalışmaya başlayacağım."

53

Böylece eve dönüyorum çünkü gidecek başka yerim yok. Arkadaşım yok ve olsaydı bile varlığımla onların güvenliğini tehlikeye atmazdım. Otel bir seçenek ama mali açıdan sınırlarım olduğundan para harcamak istemiyorum. Rachelle Graham'a ödeme yapmam gerek. Eninde sonunda bir boşanma avukatı tutmam gerekecek. Sonra da –tüm bunları atlatabilirsem– hayatıma yeniden başlamam gerekecek. Hapse girmez ya da ölmezsem.

Garaj yolunda duran polis arabası kocaman evde dolaşırken bana huzur vermiyor. Buraya giriş ve çıkış yollarını herkesten iyi biliyorum. Açıkta duran bir devriye arabası beni almaya kararlı birini caydırmaz. Alarm sistemini devre dışı bırakmanın yolları olmalı. Nate tabii ki gitmiş. O Benjamin'in takımında. Tek bildiğim korkmam gereken kişinin o olabileceği. En azından Benjamin'in planını bildiği kesin.

Yemek yiyemeyecek kadar gerginim ama mutfağa gidip su ısıtıcısını çalıştırıyorum. Birkaç çeşit sakinleştirici bitki çayı var, birini seçip hoş kokulu çay poşetini fincana koyuyorum. Su kaynadığında çıkan ses çığlığa benziyor, hemen gidip titreyen elimle onu ocaktan alıyorum. Çay demlenirken büyük bir bıçak alıp dikkatle parmağımı üstünde gezdiriyorum. Lee kendini korumak için her gece bıçakla uyuyordu. Kendini

korumak için onu birinin etine batırmaya, bir adamın karnının derinlerine saplamaya hazırdı. Jesse –*Carter*– benimle bir hayat geçirmek için kocamı bıçaklayarak öldürecekti. Ben aynı şeyi yapabilir miyim?

Kendimi kandırıyorum. Ben zayıfım, korkağım. Cesaret bulmak için Benjamin'in viskisinden bir parça çayıma ekliyorum. Ardından bıçak ve fincanı kanepeye götürüyorum.

Yorgunluğuma rağmen uyumam imkânsız. Beynim bugün yaşananları çözmeye çalıştıkça zonkluyor. Düşünmem gereken çok şey var. Bir uyku hapı işe yarardı ama tetikte olmalıyım. Kocam parmaklıkların ardında olsa da ölmemi istiyor. Ve Benjamin her zaman istediğini alır.

Cep telefonum çaldığında güneşin doğduğunu, sabahın ilk ışıklarının sedir ağaçlarının arasında süzülüp geniş oturma odasına girdiğini görüyorum. Koltukta doğruluyorum, burada otururken içim geçmiş olmalı. Belli ki viskinin yatıştırıcı etkisi içkiye alışık olmayan biri için çok güçlü. Şiş ve uyuşmuş gibi hissettiğim parmaklarımla telefonu bulmaya çalışıyorum.

Arayan avukatım Rachelle Graham. Boğazımı temizliyorum, sesimi tetikte ve uyanık çıkarmaya çabalıyorum. "Alo?"

"Kocan bu öğleden sonra mahkemeye çıkacak," diyor doğrudan konuya girerek. "Hakkında ciddi bir suçlama yapılıyor ama kim olduğu göz önüne alınırsa kefaletle serbest bırakılabilir."

"Dedektif French bunun olmayacağını söylemişti! Bana endişelenmene gerek yok demişti!"

"*Eğer* serbest bırakılırsa savcıyla şartları konuşacağım. İletişim kurmama ve uzaklaştırma emri için."

"B-ben burada kalabilir miyim?" diye soruyorum. "Burası onun evi."

"Nerdeyse on yıldır orada yaşıyorsun, Hazel. Tapuda adın yazmıyor olsa da orası senin de evin."

"Ama ya evlilik sözleşmesi?"

"Şartlar göz önüne alındığında buna itiraz edebilirsin. Gözden geçirmesi için bir boşanma avukatı tutmalısın ama eminim bunu değiştirmek hatta geçersiz kılmak için gerekçeler bulacaktır."

"Sen yapabilir misin?" diye soruyorum umutla. "Başka bir avukat tutmaya param yeter mi bilmiyorum."

"Bu benim alanım değil. Ama bir boşanma avukatı avukatlık ücretini Benjamin'in ödemesi için mahkemeye dilekçe verebilir."

"Tamam," diyorum ama sesim titriyor. Bunlar çok fazla. Bunaldım, kafam karışık, tükenmek üzereyim.

"Bunun için sonra endişeleniriz," diyor sıkıntımı anlayan Rachelle. "Ama şimdilik olduğun yerde kal. Bakalım mahkeme nasıl sonuçlanacak."

"Davanın reddedilme ihtimali var mı?" Kocamın onu tutuklayan polislere yönelik tehdidi aklıma geliyor.

"Bu neredeyse hiç olmaz." Benjamin'in gücünü hatırlayınca derin bir iç çektiğini duyuyorum. "Ama bir çanta hazırla. İşlerini bir düzene koy. Eve geri gelmesi ihtimaline karşı."

Camdan kabinin içinde ne kadar savunmasız olduğumu bilerek hızlıca duş alıyorum, sıcak su yaklaşan bir yabancının sesini örtecektir. Islak saçlarımla hızlıca toparlanmaya başlıyorum: giysiler, banyo malzemeleri, ilaçlar, mücevherler. Bavula elimden geldiğince çok şey tıkıştırıyorum. Benjamin serbest bırakılırsa ne zaman geri dönebilirim bilmiyorum. Umarım bir noktada eşyalarımın geri kalanını güvenli bir şekilde almama izin verilir ama bu ne zaman olur emin değilim.

İşlerimi düzene sokma kısmına gelince... Rachelle ne demek istedi hiçbir fikrim yok. Yetişkin hayatımın büyük kısmında kocamın kontrolü altında kapalı bir hayat yaşadım. Birçok açıdan çocuktan farkım yok. En basit mali işlerden bile bir haberim. Kendime ait bir banka hesabım yok. Faturalar

nasıl ödenir bilmiyorum. Değerli bir şeyim var mı yoksa her şey kocama mı ait hiçbir fikrim yok.

Bir avuç çorabı bavula sokarken kapı çalıyor. Yüreğim ağzıma geliyor. Bizim kapı iyi bir haber için çalmaz.

Aşağı inerken nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. Kapıya doğru yürürken yavaşça soluk alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Girişteki cam panelden beni korumakla görevli polis memurunu görüyorum. Sakin, neredeyse neşeli ifadesi dikkatimi çekiyor. Yanında Vanessa Vega'nın durduğunu görünce omuzlarım gevşiyor. Kot pantolon, kısa bir ceket ve şık babetler giymiş. Elinde bir güveç kabı var. İçime dolan rahatlama beni bir an neşelendiriyor. Vanessa'yı arkadaş olarak tanımlayamam ama kesinlikle *arkadaş canlısı* biri. Kapıyı açıyorum.

"Sorun yok," diyorum polis memurunun konuşmasına fırsat vermeden. Vanessa'yı içeri alıyorum.

"Parmesanlı patlıcan," diyor güveci işaret ederek. "Fırında yüz seksen derecede bir saat pişir."

"Teşekkür ederim." Bu nazik bir jest ve boğazım düğümleniyor. "Çok tatlısın."

"Bu bir bahaneydi," diyor sesini alçaltarak. "Konuşmamız gerek."

"Tamam. Çay ister misin?"

"Zamanım yok. David gelmemi istemedi ama ben senin arkadaşım olduğunu söyledim. En azından bir güveç getirmemek kabalık olurdu."

Arkadaşım. Gerçi ilişkimiz yüzeysel bir şeyden fazlası değil.

Vanessa beni mutfağa götürüyor. "Benjamin serbest kalacak," diyor güveci dolaba koyarken. "Bunu biliyorsun değil mi?"

"Avukatım dedi ki..." Ama sözü daha bitmemiş.

"David ve diğer ortaklar davayla ilgileniyor. Titizler, zekiler. *Acımasızlar.* Davanın reddedilmesini *sağlayacaklar,* Hazel. Bu sadece bir zaman meselesi. Hazırlıklı olmalısın."

Dengemi kaybedeceğimi hissedip bir tabureye oturuyorum. Vanessa da yanıma oturuyor.

"Kendi avukatını tutmalısın."

"Bir avukatım var. Mağdur haklarını bilen bir avukat."

"İyi. Bir boşanma avukatına da ihtiyacın olacak." Tek kaşını kaldırıyor. "Kesinlikle ondan boşanmak istiyorsundur."

"Ke-kesinlikle," diye kekeliyorum. Gerçi aklım hayatıma yönelik tehdit gibi daha acil konularda.

"Evlilik sözleşmesi artık geçerli değil. Seni öldürmeyi planladıktan sonra." Vanessa'nın bildikleri beni etkiliyor. Eskiden avukat mıydı? Avukat yardımcısı mı? Yoksa kendisi de mi boşanma yaşamıştı? David Vega'dan önce ne yaptığını hiç sormamıştım.

"Kredi kartların var mı?"

"Evet."

"Bankaya gidip nakit çek. Benjamin fırsatını bulduğu anda kartlarını iptal ettirecektir." Bakışları odada geziniyor. "Burada bir sürü değerli eşya var. Tablolar. Heykeller. Bir değerli eşya danışmanı tutmalısın. Sana bir isim göndereceğim."

"Teşekkürler."

Bana dönüyor. "Peki ya SSŞ?"

"Ne?"

"Benjamin bir yığın para kazanıyor. Bir kısmını senin adına kurulmuş sınırlı sorumlu şirket aracılığıyla kenara ayırdığından eminim. Bir şey imzaladın mı?"

"Bir sürü şey imzaladım. İstediği bütün evraklara imza attım."

"O hesaba erişmen gerek, Hazel." Tasarım çantasını karıştırıp onunla denk bir cüzdan çıkarıyor. İçinden aldığı kartviziti bana uzatıyor. "George Scofield bir adli muhasebeci. Onu ara."

Elimdeki karta boş bakışlarla bakıyorum. "Ben... ben bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"George evliliğiniz süresince Benjamin'in ne kadar kazandığını öğrenecektir. Sakladığına eminim... işler, denizaşırı hesapları, yaratıcı yatırımlar. Ama George cesetlerin nereye gömülü olduğunu bulma konusunda iyidir." Hatasını anlayıp elimi sıkıyor. "O anlamda demedim."

Göğsümde bir ağırlık var, nefes almakta zorlanıyorum. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Avukat ve muhasebeci tutmak, hakkım olan şeyler için savaşmak. Gözlerim yaşlarla dolunca görüşüm bulanıyor.

Vanessa sırtımı ovuşturuyor. "Tüm bunların çok zor olduğunu biliyorum. Ama öylece durup Benjamin'in seni mahvetmesine katlanamazdım. İlk karısına yaptığı gibi."

Başımı kaldırıyorum. "*İlk* karısı mı?"

"Sana Karolina'dan bahsetmedi mi?" Belli ki bahsetmemişti. "Tanrım," diye mırıldanıyor başını iki yana sallayarak. "Sana söylemememiz istendi. Bu, Benjamin için tuhaf ve rahatsız ediciydi. David bu evliliğin *önemsiz* olduğunu söyledi. Bir hata olduğunu. Benjamin'in yıllar önce yaptığı kötü bir seçim yüzünden sıkıntı yaşamaması gerektiğini."

Bayan Laval olduğumdan beri hayatımdaki gerçek bir arkadaşa en yakın kişi Vanessa oldu. Ama yine de Benjamin'in isteklerine sadık kaldı. Onun sırlarını saklamıştı. Nefes nefese, inanamayarak konuşuyorum. "Şimdi anlat."

"Sadece birkaç yıl birlikteydiler. O, Polonyalıydı. Karolina onu terk ettiğinde Benjamin onun vatanını özlediğini söyledi. Kültürel farklılıkları suçladı." Gözlerini deviriyor. "Ama ona karşı korkunçtu. Küçümseyici. Kontrolcü. Tıpkı seninle olduğu gibi."

Söyleyecek söz bulamıyorum. Benjamin'in başka bir karısı vardı. Hiçbir şey bilmediğim başka bir hayatı. Tanıştığımızda kendini bir işkolik, çapkın... beni tanıyana kadar ciddi ilişki kuramayan biri olarak göstermişti. Özel olduğuma, tek olduğuma inanmıştım. Ama tabii ki bu bir yalandı. İlk karısını

bir sır olarak saklamak istemişti. Çünkü onu da mahvetmeye çalışmıştı.

"Polonya'ya geri döndü Benjamin boşanma esnasında hiçbir şey almaması konusunda kararlıydı. Karolina mücadele etti. David bana onun kendi ülkesinden Benjamin'e karşı dava açtığını söyledi."

Benjamin'i terk edecek kadar cesur olan bu kadın kimdi? Hakkını almak için savaşacak kadar güçlü olan? Benjamin'in bana yaptığı gibi onun da yaşam hevesini almasına nasıl izin vermemişti? Karolina Laval'ın aksine ben zayıf ve aptalım. Kocam tarafından kolayca kontrol edilebildim. Carter Sumner gibi bir sahtekâr tarafından rahatlıkla manipüle edilebildim.

"Karolina'yla yakın değildim. Hiçbirimiz değildik. Yani o gittiğinde biz sadece... onu unuttuk. Kimse bir daha ondan haber almadı."

Vanessa birden saatine bakıyor. "Gitmem gerek. Kızımın dişçi randevusu var." Kapıya kadar onunla gidiyorum. Çıkmadan önce bana dönüyor.

"George'u ara. Bir de boşanma avukatı bul. Sana bir değerli eşya uzmanının telefonu e-posta atacağım."

Başımla onaylıyorum ama bilgi fırtınasının arasında bunların hepsi uçup gidiyor.

"Kendine dikkat et, tamam mı?" Bana sarılıyor, bu içten, rahatlatıcı bir his ama çok kısa sürüyor.

"Teşekkür ederim," diye sesleniyorum ayakkabıları asfalt yolda *tıkırdarken*. Ojeli ellerini sallıyor.

Kapıyı kapatıp kendimle baş başa kalıyorum.

54

Benjamin'in bilgisayarlarına el konuldu ama hepsi şifreliydi. Neyse ki benim iPhone'um geri döndü. Onu mutfak tezgâhında buluyorum ve alıp kanepeye dönüyorum. Ayaklarımı altıma alıp şifremi tuşluyorum: Onun isteği üzerine Benjamin'in doğrum yılı. Karolina Laval'ın evlenmeden önceki soyadına dönmüş olması muhtemel, hatta kesin. Eğer öyleyse onu bulamam. Yine de değiştirmemiş olması için dua ediyorum. Çünkü onunla iletişime geçmem gerek. Hatta konuşmam. Ona kocamı nasıl yenebileceğimi sormam gerek.

Facebook başlamak için en mantıklı yer gibi görünüyor. Uygulamaya tıklayıp güncellenmesini bekliyorum. Ardından açılıyor. İsminin nasıl yazıldığından emin değilim ama Avrupa'da en yaygın kullanılan hâli olduğu için *K* harfiyle deniyorum. Facebook bana üç profil öneriyor. Birinde Laval başka türlü yazılmış. Diğeri Şili'de yaşıyor. Ve sonuncusu burada, Washington Seattle'da.

Yerel hesaba tıklıyorum. Hareketsiz bir hesap en son sekiz yıl önce kanserli bir çocuk için bağış toplama linki paylaşılmış. Karolina kocasını terk ettikten sonra sosyal medya hesabını kullanmamış olmalı. Hesabın güvenlik ayarları çok sıkı, bunda kocamın eli olduğundan şüpheleniyorum. Benjamin eşlerini kapalı, korunaklı tutar. Karolina'nın bütün şifrelerini almış,

onun rastgele sosyal medya kullanmasına izin vermemiş olmalı. Küçük profil resmine bakıyorum: Kucağında Fransız buldog cinsi köpek olan güzel, sarışın bir kadın. Bu benim selefim olan Karolina mı? Kaçıp kurtulan kadın.

Mesaj simgesi görünüyor, ona tıklıyorum. Kaçıp başka bir ülkede, başka bir kıtada hayatına devam eden ama kendimi çok bağlantılı hissettiğim bu kadına bir pencere, bir kapı açılıyor. Elbette hesabına bakmayı yıllar önce bıraktıysa mesajımı almayacak. Talebimin ona ulaşması ihtimali düşük olsa da şansımı deneyeceğim.

Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken parmaklarım minik klavye üzerinde geziniyor.

> Merhaba Karolina
>
> Bir zamanlar Washington Seattle'dan Benjamin Laval'la evli olduğunu sanıyorum. Ben onun şimdiki karısıyım. Kısa süre önce kocamın beni öldürmeyi planladığını öğrendim.

Durup siliyorum. Kulağa doğru olamayacak kadar çılgınca geliyor. Bu, doğru olamayacak kadar *çılgınca* ama yine de doğru. *Doğruydu.* Başımı sallayıp düşüncelerimi uzaklaştırıyor ve mesaja odaklanıyorum. Yeniden yazmaya başlıyorum.

> Kocamdan boşanıyorum. Onunla olan tecrübelerini dinlemeyi çok isterim. Eğer sen de konuşmak istersen lütfen bana numaranı yolla. Ya da sen beni ara 206-555-2722

Ve sonra ekliyorum:

> Lütfen, Karolina. Yardımına ihtiyacım var.

Gönder tuşuna bastıktan sonra cesaretlendiğimi hissediyorum. Dışarıda Benjamin Laval'dan kurtulan bir kadın olması bana umut veriyor. Karolina'nın Varşova'nın rengârenk bir meydanında kendi dairesinde yaşadığını hayal ediyorum. Veya altın yaldızlı şapelleriyle ünlü Krakó şehrinde. O kendini kurtardı. Kendine muhteşem, yeni bir hayat kurdu. Benjamin'in yıllar süren gaddarlığına ve kontrolüne maruz kaldıktan sonra hak ettiklerini aldı. Belki –sadece belki– ben de bunu yapabilirim.

Bulduğum cesaretten güç alarak üstüme bir hırka geçiriyor, çantamı alıp dışarıda polisin yanına gidiyorum. Benim geldiğimi görünce arabadan iniyor.

"Günaydın," diyorum minnet dolu bir gülümsemeyle. "Bir şeye ihtiyacınız var mı? Kahve ya da çay?"

"Ben iyiyim ama teşekkürler." Genç adam tasasız hatta neşeli. Bu endişelenecek bir şey olmadığı anlamına geliyor olabilir. Ya da işini pek ciddiye almadığı.

"Bankaya gitmem gerek," diyorum. "Kendim gidebilir miyim?"

"Ben götüreceğim," diyor. "Hangi banka?"

Tanrım, bunu bile bilmiyorum. Ona itiraf etmeye utanıyorum. Kredi kartımı çıkarıyorum ve onu en yakın şubeye yönlendiriyorum.

Bankanın önüne polis arabasıyla yanaşmak tuhaf, dikkat çekici geliyor. En azından polis memuru içeri benimle girme konusunda ısrar etmiyor. Binaya girip küçük sırada yerimi alıyorum. İlk kez bir veznedarla görüşmeyeceğim tabii ama sonuncusunun üzerinden yıllar geçti. Vadeli mevduatlar, ipotek faiz oranlarıyla ilgili afişleri okurken diğer müşterilerle aynı sakin, sıkkın tavrı sergiliyorum. Sıra bana geldiğinde cildi pürüzsüz, saçları düz, kıyafetleri modaya uygun ama resmî görünen genç kadına yaklaşıyorum. Üniversiteden yeni mezun olmuş, önünde upuzun bir gelecek uzanan bir kıza benziyor.

"Bu karttan nakit avans çekmek istiyorum." Kartı bankodan ona doğru kaydırıyorum.

"Nakit çekimlerdeki faiz oranlarını biliyor musunuz?"

Hayır. "Evet."

"Ne kadar çekmek istiyorsunuz?"

"En yüksek miktarı lütfen."

Gözlerini ekrana çevirirken başını sallıyor. Konuşmadan önce birkaç kez fareye tıklıyor, klavyede birkaç tuşa basıyor. "Size bu karttan yedi bin dolar verebilirim."

"O kadar mı?" diyorum sonra sesimi alçaltıyorum. "Ama kredi kartının limiti seksen bin dolar."

"Evet ama yirmi iki bin dolar ekstre borcu var. Ayrıca geçtiğimiz birkaç ay boyunca farklı ATM'lerden nakit çekmişsiniz."

"Ama çekmedim." Benjamin bunu yasaklamıştı. Tüm kredi kartlarımı uyup uymadığımı görmek için kontrol ederdi.

Kız omuz silkiyor. "Kartınızı kullanan biri yapmış o zaman."

Kaşlarımı çatıyorum. Jesse haberim olmadan kartımı almış olabilir mi? Ya da Lee? Ama şifremi bilmiyorlar. Kocam biliyor. O bütün şifreleri, güvenlik kodlarını biliyor. Ama benim ölmemi bekliyorsa neden benim kartımdan nakit çeksin ki?

"Çekimleri yapmadığınızdan eminseniz bunun hakkında rapor tutturabilirsiniz." Benden şüphe ettiğini görebiliyorum. Benim ATM'ye ne zaman gittiğini unutan şımarık, kafası dağınık bir ev kadını olduğumu düşünüyor.

"Nakit olarak ne kadar çekilmiş?" diye soruyorum.

Yine fareye tıklıyor, gözleri ekranda dolaşıyor. "Elli bin dolar."

Elli bin. Bu çok fazla para. Ve çok net bir rakam. Bunun Benjamin'in yedek planı olup olmadığını merak ediyorum. Beni öldürme planı başarısız olursa, bir şekilde hayatta kalmayı başarırsam bunu yapacağımı biliyordu. Bu karttan para

çekmeye çalışacağımı. Benjamin hiçbir şey almamı istemiyor. Acı çekmemi istiyor.

"Başka bir şey var mı?" Sesi sorularımdan ve şaşkınlığımdan sıkılmışa benziyor. Cüzdanımı karıştırıp başka bir kart çıkarıyorum. Bu kez siyah bir kart.

"Bununla ne kadar alabilirim?"

"Bu kredi kartı değil, bir harcama kartı," diyor. "Bu kartlarda borçlanma ücreti yüzde beşe kadar çıkar. Dilediğiniz kadar çekebilirsiniz ama bir sonraki ay tamamını geri ödemek zorundasınız."

Bu benim sorunum değil.

Gülümsüyorum. "Yüz bin dolar rica ediyorum, lütfen."

Polis beni eve geri götürürken telefonumu kontrol ediyorum. Seattle ile Polonya arasındaki saat farkını bilmiyorum ama Karolina'nın mesajı görmüş, cevaplamış, benimle konuşmaya istekli olması için dua ediyorum. Cevap gelmediğini görünce keyfim kaçıyor. Ama daha erken. Hâlâ umut var.

Sessiz evime girdiğimde doğruca mutfağa gidiyorum. Aç değilim ama bir şeyler yemem gerektiğini biliyorum. Beni bekleyen şeyler için güçlü olmalıyım. Bunlar her neyse kolay olmayacak. Vanessa'nın getirdiği patlıcanlı güvecin bir kısmını mikrodalgada ısıtıyorum. Sarımsak ve fesleğen kokusunu alınca midem guruldamaya başlıyor. Uzun zamandır doğru düzgün yemek yememiştim. Tabağımı kahvaltı masasına götürüp telefonumu kontrol ediyorum. Bu kez bir bildirim var: Bir yeni mesaj.

Beni arayabilirsin, diyor. Ve numarası da var.

Yemeğimi unutup uluslararası numarayı tuşluyorum, kalp atışlarımı duyabiliyorum. Karolina Laval benim ilham kaynağım, umudum. Benjamin'le evliliğinden ve boşanmasından sağ kurtuldu. Eğer o yaptıysa ben de yapabilirim. Tabii Karolina onu öldürmeyi planlamamış olabilir. Benjamin ondan benden ettiği kadar nefret etmemiş olabilir.

Telefonu bir adam Lehçe konuşarak açıyor.

"Merhaba," diyorum kelimeyi yavaşça telaffuz ederek. "İngilizce biliyor musunuz?"

"Evet."

"Karolina ile görüşmek istiyorum, lütfen."

"Benim adım Peter Brus." İngilizcesi aksanlı ama kusursuz. "Karolina'nın kardeşiyim."

"Benim adım Hazel Laval. Karolina'ya Facebook üzerinden bir mesaj attım."

"Evet, biliyorum," diyor. "Benjamin Laval'la evliymişsiniz."

"Evet," diyorum. "Şimdilik..."

"Sizin adınıza üzüldüm." Sesindeki nefreti hissedebiliyorum. "O adam bir *potwór*."

Lehçe olan bu kelimenin anlamını bilmiyorum ama iyi bir şey olmadığı belli. "Bu yüzden arıyorum," diyorum. "Karolina'yla evliliğimden kurtulmak için konuşmam gerekiyor. Kardeşinizin bunu nasıl başardığını öğrenmek istiyorum. Benjamin'den nasıl boşandığını, ondan nasıl kaçtığını. Nasıl yeniden başlayabildiğini."

"Onunla konuşamazsınız," diyor Peter.

"Bunun zor olduğunu biliyorum." Sesim çaresizlikten tiz çıkıyor. "O yılları hatırlamanın onu üzeceğinden eminim. Ama neler yaşadığını biliyorum. O nedenle de duygularını incitmemek çok hassas davranacağım. Ben sadece..." Sesim çatallaşıyor. "Onun yardımına ihtiyacım var."

"Onunla konuşamazsınız," diyor Peter. Sesi sert hatta öfkeli. "Çünkü kardeşim dört yıl önce öldü."

55

"Nasıl?" Diye soruveriyorum bunun oldukça duyarsız bir soru olduğunu farkedemeden. "Ben... demek istediğim, üzgünüm."

"Araba kazası," diyor. "Polis böyle söyledi. Ama yerde kayma izi yoktu. Kardeşim yavaşlamamış ya da direksiyonu kırmaya çalışmamış."

"Sizce arabayı kasten mi çarptı?"

"Karolina son sürat doğruca beton bariyerlere sürmüş." Sesi sakinliğini koruyor. "Emniyet kemeri takmıyormuş."

Ağzım açık kalıyor, tek kelime edemiyorum. Gerek de yok... çünkü Peter devam ediyor.

"İntihar," diyor. "Ama onu bu duruma sürükleyen Benjamin Laval. Kardeşimi o öldürdü."

Sormaya korkarak gözlerimi kapatıyorum. "Ona ne yaptı?"

"Evlilerken ona bir köpek gibi davrandı," diye hırlıyor. "Bizi görmesine izin yoktu. Ya da bizimle konuşmasına. Babam hastalandı ama Benjamin onun eve gelmesine izin vermedi. Babam onun adını sayıklayarak öldü."

Göğsüm sızlıyor. Boğazım düğümleniyor. Bu beklediğimden de fazla.

"Karolina nihayet onu terk ettiğinde Benjamin onun hiçbir şey almamasını sağladı. Amerika'ya yanında götürdüğü anneme ait mücevherleri bile."

"Onları arayabilirim," diye öneriyorum. "Size yollayabilirim."

Peter teklifimi duymazdan geliyor. "Benjamin'de kız kardeşimi küçük düşüren şeyler yaparken çekilmiş videolar vardı," diye devam ediyor. "Onları kardeşimin işverenine gönderdi. Arkadaşlarına. Kilisemize."

Klasik Benjamin. Zalim, kindar. Devasa egosu bir kadının onu terk etmesini kabullenemezdi.

"Kız kardeşimi kocanız öldürdü," diyor Peter. "Cehennemde çürümeyi hak ediyor."

"Öy-öyle olacak," diyorum kekeleyerek. "Ben de onun cezasını çekmesi için elimden geleni yapacağım."

Hattın diğer ucundan acı bir kahkaha geliyor. "Benjamin Laval asla bedel ödemez. Bu hayatta değil." Kısa bir duraksama oluyor, derin bir nefes alıyor. "Sizi de asla bırakmayacak."

Peter bu uğursuz sözlerin ardından telefonu kapatıyor.

Patlıcan ve peynir tabakta donmuş. Az önce iştah kabartan koku şimdi midemi bulandırıyor. Benjamin'in Karolina'ya yaptıklarını düşündükçe kendimi kaybolmuş, umutsuz, kusacak gibi hissediyorum. Onu neye sürüklediğini. Kocamın beni öldürme planı açığa çıkmış olabilir ama o beni yok etmenin bir yolunu bulacak. Tıpkı ilk karısına yaptığı gibi. Tabii önce ben onu mahvetmezsem.

Dedektif French'in verdiği kartı bulup onu arıyorum. Ânında cevap veriyor.

"Bir şey buldum," diyorum. "Benjamin daha önce evliymiş."

"Peki bundan size hiç bahsetmedi mi?"

"Hayır. Arkadaşlarımıza benden gizlemelerini söylemiş. İlk karısı ölmüş." Karolina'nın kardeşinin anlattıklarını aktarıyorum ona: kaza yerinde fren izi olmadığını, Karolina'nın kemer takmadığını. "Peter Brus bunun bir intihar olduğunu düşünüyor. Artık daha fazla dayanamayacağı noktaya varana

kadar Benjamin'in işkencelerine maruz kaldığını, kocamın onu taciz ettiğini düşünüyor."

"Bunu araştıracağız," diye söz veriyor French ve detayları istiyor. "Varşova'daki polisi arayacağım. Karolina'nın ailesiyle de görüşeceğim."

"Teşekkür ederim." Bir parça daha iyi hissederek telefonu kapatıyorum. Benjamin ilk Bayan Laval'ı ortadan kaldırdı ama şimdikini kaldıramayacak. Mücadele edeceğim. Karolina'ya ve bana yaptıklarını ona ödeteceğim. En azından deneyeceğim. İştahım sonunda geri geliyor, mutfağa gidip güveci yeniden ısıtıyorum. Yemeğimi yerken telefonum çalıyor.

"Haberler iyi," diyor Rachelle telefonu açtığımda. "Kocan beklediğimiz gibi suçsuzum savunması yaptı. Ama yargı. Kefaletle serbest bırakılmasını reddetti. Gelecek duruşmaya kadar tutuklu kalacak."

Rahatlama sırtıma ve omuzlarıma sıcak bal gibi yayılıyor. "Şükürler olsun."

"Kocanın sahip olduğu mal varlığı ve bağlantıları nedeniyle yargıç onun kaçma riski olduğunu düşündü. Bu büyük bir başarı, Hazel. Bu, mahkemenin davayı ciddiye aldığını gösteriyor."

"Neden almasınlar ki?" diye soruyorum. "Benjamin beni öldürmek istedi."

"Biliyorum." Rachelle iç çekiyor. "Ama kocan gibi kamuoyunda iyi tanınan biri söz konusu olduğunda durum karmaşıklaşabiliyor."

Ne demek istediğini anlıyorum. Benjamin yargıcı avucunun içine alabilirdi. Ona para verebilir ya da bir iyilik borçlanabilirdi. Kocam gibi güçlü erkeklerin dünyasında işler böyle ilerliyor.

"Dedektif French'i aradım," diyorum. "Benjamin'in ilk karısının ölümü şüpheli."

"Çok trajik bir durum," diyor ben tüm hikâyeyi anlattıktan sonra. "Üstelik senin bilmeni istemesi kesinlikle rahatsız edici. Ama senin davanla ilgili olmadığına eminim."

"Ölü bir eş ilgili değil mi? Benjamin'in işkence ve taciz ettiği başka bir kadın?"

"Karolina dört yıl önce Polonya'da ölmüş, Benjamin'i terk ettikten çok sonra. Polis bunu kaza olarak değerlendirmiş."

"Ama erkek kardeşi buna inanmıyor. Onu intihara Benjamin'in sürüklediğini düşünüyor!"

"Benjamin'in onu taciz ettiğine dair kanıt varsa savcı bunu kullanabilir," diyor Rachelle umutla. "Aşağılayıcı videolar nerede? Kardeşinde kopyaları var mı?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum. O korkunç videoların yeniden gün yüzüne çıkarıldığını düşünüyorum. Ailesinin yaşayacağı üzüntüyü ve anısının lekelendiğini.

"French'le konuşacağım," diyor avukatım. "Dosyanın üzerinden geçmek için savcıyla bir görüşme ayarlayacağım. Ellerinde ne var öğreneceğim, sonra buluşup görüşürüz."

"Tamam."

"Bu süre zarfından sen güvendesin Benjamin parmaklıkların ardında. Endişelenmemeye çalış."

Ama tabii ki endişeleneceğim. Rachelle Graham, kocamı benim kadar tanımıyor.

Telefonu kapatıp pencereye yürüyorum. Polis arabası hâlâ orada. Benim için tek tehdit Benjamin ise onu geri çağıracaklardır. Kaynaklar sınırlı, polis sayısı az. Bu haberlerde sürekli anlatılan bir hikâye. Ama araba hareket etmiyor. Kollarımı kendime dolayıp izliyorum, önce birkaç saniye, ardından birkaç dakika daha. Biraz çay yapmak için pencereden uzaklaşıyorum. Araba hâlâ orada. Benjamin hapisteyken neden polis arabası hâlâ kapımda bekliyor?

Çünkü onlar da güvende olduğuma inanmıyor.

56

Erkenden uyanıyorum, bedenim koşuya çıkmayı arzuluyor. Kocamla birlikteyken hayatım egzersiz etrafında dönüyordu. Endorfin akıl sağlımı koruyor, beni hayatta tutuyordu. Koşuya çıkmam güvenli mi? Yoksa ormanda savunmasız mı kalırım? Spor salonu artık bir seçenek değil. Jesse'nin orada olma ihtimali varken olmaz. İlişkimiz hakkında kafalarda soru işareti oluştuysa olmaz.

Mutfağa gidip ahududulu, yulaf ezmeli çörek pişiriyorum, ölçme, eleme ve karıştırma süreci yatıştırıcı, rahatlatıcı. Zihnim tamamen kocamın tutuklanmasıyla, benim ölmemi istediğinin ortaya çıkmasıyla doluydu ama şimdi aklım eski sevgilime kayıyor. Jesse'ye güvenemeyeceğimi yavaş ama kesin olarak fark etmiştim. Lee'yle ilişkisinin cinselliğe dönmesiyle de iyice netleşti. Jesse'nin ne isterse alacağını, benim duygularımı hiçe sayarak kendi arzularını yerine getireceğini işte o zaman anladım. O zamanlar naif, saf olduğumu düşünmüştüm ama şimdi düpedüz aptal olduğumu biliyorum. Çünkü artık Jesse'nin –Carter Sumner'ın– beni hedef aldığını biliyorum. Benim üzgün, yalnız, zavallı olduğumu bildiğini. Ben kusursuz bir enayiydim.

Hamuru yağlanmış kalıplara dökerken Jesse'nin evime girip eski avukatı Benjamin'i kendisini beklerken bulduğunu

hayal ediyorum. İri yarı, heybetli, patronunu koruyan Nate de muhtemelen oradaydı. Kocam kesin Jesse'yi tehdit etti. Muhtemelen Nate'e onu hırpalattı. Ya da daha kötüsünü yaptırdı. Çörekler pişerken bir yandan dağınıklığı temizliyorum bir yandan da Jesse'nin hâlâ hayatta olup olmadığını merak ediyorum. Eğer hayattaysa Spokane'e mi gitmiştir? Acaba gerçekten oralı mıydı? Bana söylediği her şey yalan olabilir.

Lee'nin onunla birlikte olup olmadığını düşünüyorum. Üstelik bu ilk kez de olmuyor. Ona yazdığım uyarı notunu tamamen göz ardı etmiş olabilir. *Jesse sandığın kişi değil.* Bana inandı mı? Tıpkı benim gibi o da çok âşıktı. Lee kıskandığımı, kendi sefil hayatını yüzünden ilişkilerini sabote etmeye çalıştığımı düşünmüş olabilir. Uçak biletini atmış, parayı almış ve Jesse'yle birlikte yeni bir hayata başlamış olabilir. Ama bir gün onunla ilgili gerçeği öğrenecek. Sadece çok geç olmamasını umuyorum.

Telefonumdaki alarm çalıyor ve çörekleri fırından çıkarıyorum. Kokuları iştah kabartıyor, içlerinden birini hâlâ sıcakken yiyorum, kek elimde dağılıyor, meyve ağzımı yakıyor. Hafiften soğuduklarında en güzelini seçip bir peçeteye sarıyor ve garaj yolundan polis arabasına doğru yürüyorum.

Dünkü neşeli polisin yerine başkası gelmiş, bazen değişim gece oluyor. Arabadan inen kadın uzun boylu, güçlü, sert bir çekiciliği var.

"Size yeni pişmiş çörek getirdim," diyorum gülümseyerek.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Ahududu ve yulaf ezmeli. Hâlâ sıcak."

"Böyle iyiyim."

Ne tür bir robot sıcak çöreği geri çevirir? "Tamam..." Kendimi tuhaf hissediyorum. "Biraz egzersiz yapmam gerek. Koşuya çıkmam sorun olur mu?"

"İyi bir fikir değil," diyor bir kolunu arabanın tavanına yaslayarak. "Evde daha güvende olursunuz?"

"Siz beni yoga stüdyosuna götürebilir misiniz? Lobide beklersiniz."

"Bana verilen emir sizi korumak. Evin içinde."

"Ama diğer memur beni bankaya götürmüştü," diyerek boşboğazlık ediyorum. "Bu sadece yoga."

"Memur Campbell'in ne yaptığı hakkında konuşamam. Ben sadece *bana* verilen talimatları biliyorum."

İçimi tatsız, panik yüklü bir duygu kaplıyor. Ben bir mahkûmum. Tıpkı eskisi gibi.

"Yoga videosu izleyin," diyor polis memuru ve ses tonundaki küçümsemeyi yakalıyorum. "Yeterince alanınız var. Hayatta kalacağınızdan eminim."

Azarımı işitmiş hâlde topuklarım üstünde dönüp eve doğru ilerliyorum, yüzüm yanıyor. Güçlü polis memurunun yorumuyla aşağılanmış hissediyorum. Onun kum torbalarını yumrukladığını, tek bir tekmeyle tahta blokları kırdığını, iri yapılı erkekleri omzunun üstünden savurduğunu hayal ediyorum. Benim güçsüz, süslü, işe yaramaz bir eş, parayla elde tutulan bir kadın olduğumu düşünüyor. Muhtemelen haklı. İçeri girince doğruca mutfağa gidip çöreği çöpe atıyorum.

Öfkem dinince polisin tavsiyesine uyup YouTube'da yoga videoları arıyorum. Sakinleştirici, güçsüzlük duygumla başa çıkmama yardımı olacak bir şeye ihtiyacım var. Seçenekler çok sayıda ve spesifik:

Yeni başlayanlar için yoga
Çocuklar için yoga
Menopoz öncesi kadınlar için yoga
Kocasının kendilerini öldürmek istediğini henüz öğrenen kadınlar için yoga

Kırk beş dakikalık Stres İçin Yoga videosunu seçip telefonumu sehpanın üstüne yerleştiriyorum. Başlat tuşuna basmak üzereyken sessiz evde telefonum çalıyor. Avukatım.

"Dedektif French bu sabah beni aradı," diyor Rachelle. "Polonya polisiyle görüşmüş. Karolina Laval hakkında."

"Ee?" Kalbim ağzımdan çıkacak. Ses tonu okunaksız ama iyi haber olması için dua ediyorum. Polislerin, savcının Benjamin'e karşı kullanabileceği bir şey bulmuş olması için.

"Polonya polisi ölümü üzerine ayrıntılı bir soruşturma yürütmüş ve bunun bir araba kazası olduğu sonucuna varmış. Aşırı hız ve ıslak yol sebep olan faktörlermiş."

"Bu şekilde görünmesini sağladılar," diye bağırıyorum. "Ama bu bir intihardı! Ve buna onu Benjamin sürükledi!"

"*Kim* bu şekilde görünmesini sağladı?"

"Ben... ben bilmiyorum," diye kekeliyorum. "Polisler?"

"Bu ciddi bir suçlama," diyor Rachelle ölçülü bir ses tonuyla. "O yola girmek istediğini sanmıyorum, Hazel."

"Peter Brus'la konuşmaları gerek," diyorum azar işitmiş gibi hissederek. "Bana Benjamin'in kardeşine işkence ettiğini söyledi. Karolina o beton bariyerlere bilerek sürmüş."

"French, Karolina'nın annesiyle konuşmuş," diyor avukat. "Lehçe bilen bir tercüman bulmuşlar ama nihayetinde Bayan Brus açık konuşmuş."

"Ne demiş?"

"Eski damadı hakkında sevgi dolu şeyler söylemiş," diyor Rachelle iç çekerek. "Benjamin ve Karolina'nın uzun yıllar birlikte mutlu yaşadıklarını ama Karolina'nın sonunda evine dönmek istediğini söylemiş. Boşanmanın ardından bile Benjamin'in aileyle arası iyiymiş."

Midem bulanıyor. Bunun nereye varacağını anlıyorum.

"Karolina kaza geçirince hastane masraflarını Benjamin ödemiş. Öldüğünde cenaze törenini o düzenlemiş. Bayan Brus

polise Benjamin'in Karolina adına bir anma vakfı kurduğunu anlatmış."

"French, Karolina'nın erkek kardeşiyle konuşacak mı?" Sesim tiz, çaresiz. "Lütfen?"

"Peter Brus hasta bir adam."

"Ne demek *hasta*?"

"Anlaşılan madde bağımlılığı sorunları varmış. Paranoyak sanrılar görüyormuş Kendi annesi bile onunla konuşmuyormuş."

Kocam bu şekilde çalışır. Karolina'nın ailesine para verdi. Satın alınmayı reddeden herkes ya ortadan kaldırıldı ya deli ya da uyuşturucu bağımlısı olarak etiketlendi. Bende işi daha kolay olacaktı. Çünkü kimsem yok.

"Seattle polisi hâlâ bu dosya üstünde çalışıyor," diye devam ediyor Rachelle. "Pes etmediler. Ama ilk Bayan Laval'ın bu dosyayla ilgisi yok."

Ama var. Ben olduğunu biliyorum. Peter biliyor.

"Endişelenmemeye çalış," diyor nazikçe. "Güvendesin. Benjamin artık seni incitemez."

Telefonu kapar kapamaz gırtlaktan gelen bir çığlık atıyorum. Öfke ve hayal kırıklığı boğazımı, yüzümü, midemi yakıyor. Kocam acımasız bir deha, Karolina'nın ailesi onun üstesinden gelemezdi. Polis onun üstesinden gelemez. Sehpanın üstüne özenle yerleştirilmiş kitap ve dergileri alıp odanın dört bir yanına fırlatıyorum. Kenarda duran kahve sehpasının üstünde özel tasarım bir kâse var, başımın üstüne kaldırıp yere atıyorum. Temperli cam paramparça oluyor, kırıntılar parkenin üstüne saçılıyor. Siyah beyaz düğün resmimiz karşı duvara çarpıyor. Camı tatmin edici bir sesle kırılıyor.

Dağınıklığın ortasında bir anda utanarak duruyorum. Kameralar... beni şu an kim izliyor? Görüntüler nereye gidiyor? Vahşi, yabani, dengesiz gibi görünmüş olmalıyım. Ya da belki öfke nöbeti geçiren şımarık bir prenses gibi. İkisi de benim için iyi bir imaj değil. Süpürgeyi alıp kırıkları topluyorum.

Dergileri düzenliyorum. Düğün fotoğrafımızı aldığım sırada telefonum çalıyor. Arbutus Bakımevi'nden arıyorlar. Nefes nefese cevap veriyorum.

"Hazel Laval'la mı görüşüyorum?"

"Evet."

"Ben Greta Williams." Ses tonu sıkkın. "Annenizin bakımevinden."

Kalbim panikle hızlanıyor. "Annem iyi mi?"

"Bunu söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm..." Konuşması huzursuz. "Anneniz kayboldu."

"Nasıl kayboldu? Ne demek *kayboldu*?"

Kadın iç çekiyor. "Görüşüne göre tesisten kaçmış."

"Bu nasıl olabilir?" diye bağırıyorum. "O tesisin güvenli olması gerekiyordu!"

"Biz de şaşkınız," diyor Greta, sesinden ağladığını anlıyorum. "Hastalarımızın güvende olması, korunması için büyük özen gösteriyoruz. Ben... açıkçası onun nasıl kaybolduğunu bilmiyorum."

Ama ben biliyorum. Bunun arkasında Benjamin var. Adamları annemi aldı. Ben incitmek için. Ya da beni uyarmak için. Ama kesin olan bir şey var, ona zarar vermez. Sığ, zalim, kalpsiz bir narsist ama sadece gerçek bir psikopat masum, yaşlı bir kadına zarar verir.

Greta konuşmaya devam ediyor. "Bir hemşire ve iki güvenlik personeli bölgeyi arıyor. Polis çağırdık. Kısa süre içinde onlarla da konuşacağız."

"Oraya geliyorum." Dışarıdaki sert polis memuru kayıp bir anne için istisna yapacaktır.

"Buna gerek yok," diyor Greta, onun öfkeli olacağımdan, kavga çıkaracağımdan korkup endişelendiğini anlayabiliyorum. Annemi kaybettikleri için olay çıkaracağımdan. Ama Greta'yı ya da Arbutus Bakımevi'ndeki birini suçlayamam. Çünkü bu işin arkasında kocam var.

"Demans hastaları bazen eski evlerine geri dönerler," diyor Greta. "Bize son oturduğu evin adresini verebilir misiniz? Ya da özellikle mutlu olduğu zamanlarda yaşadığı bir yerin adresini?"

"Tabii." Eski oturduğumuz küçük evin adresini ezbere söylüyorum. Yaşadığımız mali sıkıntılara rağmen annem orada mutlu muydu? Ballard'da küçük bir kulübe olan çocukluk evimde kavgalar ve gerilim eksik olmazdı. Ama güzel zamanlar da yaşanmış olmalı. Greta'ya oranın adresini de veriyorum.

"Onu bulacağız, Hazel," diyor. "Bulacağımıza söz veriyorum."

Ama bu tutamayacağı bir söz. Çünkü annem kayıp değil. Benjamin'in şüpheli bağlantılarından biri onu kaçırdı. Telefonu kapatıyorum, korku, öfke ve hayal kırıklığıyla gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. Rachella Graham güvende olduğum, Benjamin'in artık bana zarar vermeyeceği konusunda emin gibiydi. Ama onu fena hâlde hafife alıyor.

57

Birkaç saat sonra çalan telefonumu umutla elime alıyorum. Greta Williams'ın annem hakkında iyi haberler vermek için arıyor olmasını istiyorum. Ama ekrandaki isim avukatıma ait.

"King County savcılık ofisine gelmen gerek," diyor bana. "Kocan hakkındaki dosyayı birlikte inceleyebiliriz."

"Tamam... ama korkunç bir şey oldu. Annem kaybolmuş."

"Lanet olsun. Üzgünüm," diyor. "Polise haber verilmiş mi?"

"Evet. Ama bence arkasında Benjamin var."

Kısa bir duraksama oluyor, Rachelle'in benim histerik, öldürülen ilk eşler ve kaçırılan annelerle ilgili hikâyeler uyduran biri olduğumu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

"Bazen insanlar kaçar," diyor. "Bırak polis işini yapsın. Senin buraya gelmen gerek."

King County savcılık ofisi Pioneer Meydanı yakınındaki tarihi bir binada yer alıyor. Biri adliye ve idari ofislerin diğeri King County hapishanesinin bulunduğu iki bina içeriden yapılan bir köprüyle birbirine bağlı. Asık suratlı, karbonhidrat düşmanı polis memuru, Rachelle Graham'ın beklediği mozaik kaplı lobiye kadar bana eşlik ediyor. Rachelle'in ifadesi gergin, üstünkörü bir selamlamanın ardından dirseğimi tutup beni asansörlere doğru yönlendiriyor.

Birlikte asansöre bindiğimiz ikisi de takım elbiseli bir kadın ve bir erkek bizden birkaç kat önce iniyor. Yalnız kaldığımızda avukatım konuşmaya başlıyor.

"Annenden haber var mı?"

"Henüz yok."

"Zamanlamanın kötü olduğunu biliyorum ama odaklanman gerek. Bu önemli."

"İyiyim ben." Ama titreyen sesim beni yalanlıyor.

"Derin bir nefes al, Hazel. Kendini topla." Rachelle'in sesi ciddi, buyurgan. Hatta neredeyse soğuk.

Asansör sarsılarak duruyor. Göğsümdeki sıkışıklıkla asansörden çıkıp yürüyorum.

Kalem etek giymiş genç kadın bizi karşılayarak toplantı odasına götürüyor. Rachelle beni içeri sokup kapıları kapatıyor. Orta boy masanın etrafına dizili altı sandalyeden birine oturuyorum. Masanın üstünde bir dizüstü bilgisayar var.

"Bir ses kaydı var ama dinlemen çok zor olacak," diyor Rachelle. "Kocanın seni öldürmek için bir adam tuttuğuna dair bir ses kaydı."

Demek onu böyle yakaladılar. Benjamin benden kurtulmayı gizli görevdeki bir polise teklif etmiş olmalı. Kocamın beni öldürmeyi planlamasını dinlemek ürpertici olacak ama aynı zamanda kendi kazdığı kuyuya düşmesi keyif verecek. En azından ben bu işi tanıdığım, güvenebileceğimi sandığım biriyle yapmıştım, rastgele bir tetikçiyle değil.

Rachelle'in parmakları dizüstü bilgisayarın izleme dörtgeni üzerinde geziniyor ardından ses dosyasına tıklıyor. Kocamın hoparlörden gelen sesi uzak ama net.

"Geldiğin için teşekkürler," diyor.

Gizli görevdeki polisin sesi mikrofona daha yakın. Belli ki kayıt cihazı takıyor. "Başka bir seçeneğim yoktu."

"Benim sayemde özgürsün," diyor Benjamin. "Bana borcun olduğunu söyleyebilirim. Doğru mu?"

Kaşlarım çatılıyor ama gizli operasyonların özenle hazırlandığını biliyorum. Devam eden sohbete odaklanıyorum.

"Paran ödendi, değil mi?" Sözde tetikçi homurdanıyor.

"İndirimli bir tutardı." Hafif bir kıkırdama duyuluyor. "Senin patronun bile benim ücretimi ödeyemez." Benjamin'in kibri iğrenç, nahoş ve kesinlikle ondan beklenen bir şey. "Anlaşmanın bu olduğunu başından beri biliyordun," diye devam ediyor.

Polis derin bir iç çekiyor. "Evet... sanırım biliyordum."

Göğsümde nefesim tıkanıyor. Bu iç çekişte tanıdık bir şeyler var. Katil sorusunu sorarken ensemdeki tüyler diken diken oluyor: "Ne yapmamı istiyorsun?"

Bu birkaç kelimeyi duyar duymaz anlıyorum. Bu adam gizli görevdeki bir polis değil. O, Jesse Thomas. Ama benim sevgilim, benim umudum değil. O yüzüme rahatlıkla yumruk indiren adam. Kocamı öldürüp suçu Lee'nin üstüne atma planını yapan adam. O Carter Sumner: suçlu, yalancı, kiralık katil.

Benjamin devam ediyor, sesi sakin. "Karımın adı Hazel Laval. Onun gitmesini istiyorum."

"Ölmesini mi?"

"Kalıcı olarak gitmesini, evet."

İkisi de sanki hayatımı sonlandırmaktan değil de spor ya da hava durumundan bahsediyor gibi son derece sakin, son derece rahat. Rachelle elini benimkinin üstüne koyana kadar titrediğimi fark etmiyorum. Kaydı donduruyor. "Durmak ister misin?"

Kocam beni öldürmesi için sevgilimi tutmuş. Elbette durmak istiyorum. Bu odadan koşarak çıkıp kendimi trafiğin önüne atmak, okyanusa koşup dibe dalmak istiyorum. Bütün bunlar çok fazla. Çok hastalıklı. Çok aşağılayıcı.

"Devam edelim," derken zar zor duyulan sesim boğuk.

"Daha da kötüleşecek," diye uyarıyor Rachelle.

Başımı sallayarak onaylıyorum. Elimi sımsıkı tutarken devam ettiriyor.

"Kadının birini bir hiç uğruna öldürmeyeceğim," diyor Carter Sumner. "İçeri geri dönme riskini almayacağım."

"Yirmi beş bin şimdi. Yirmi beş bin ölünce."

Elli bin dolar. Kocam inanılmaz derecede zengin ama onun için hayatımın değeri bu.

"Tamam." Belli ki Carter miktarı beğeniyor. "Nasıl yapmamı istersin?"

"Bir kaza gibi görünmeli."

"Bu zaman alır," diyor eski sevgilim. "Onu yarın vurabilirim. Ters giden bir soygun."

"Korkarım çok şüphe çeker." Benjamin serinkanlı, sakin. Bir süre hafif hışırtıdan başka ses çıkmıyor ardından kısık bir ıslık sesi duyuyorum.

"Seksiymiş," diyor Carter, kocamın ona fotoğrafımı gösterdiğini anlıyorum.

"Dışarıdan güzel bir kadın. Ama içi... ölü. Boş. Bomboş."

Carter sırıtıyor. "Aptal kızlar benim için sorun olmaz."

İkinizin de canı cehenneme.

"İyi." Kocamın sesinde gülümseme var. "Çünkü onu baştan çıkarmanı istiyorum."

"Ciddi misin?"

"Ona yaklaşmanın en iyi yolu bu. O yalnız. Aciz ve muhtaç," diye açıklıyor kocam. "Onu kısa sürede avucunun içine alırsın."

"Yani ne yapacağım yanına gidip çıkma mı teklif edeceğim?" diye soruyor Carter. "Demek istediğim Hazel gibi bir kadınla nerede karşılaşabilirim?"

"Sana onun spor salonunda bir iş ayarlayacağım," diye öneriyor Benjamin. "Sahibini tanıyorum. Belli ki sen de egzersizlerle ilgili bir iki şey biliyorsun."

"Teşekkürler." Carter bunu bir iltifat olarak kabul ediyor. "İçeride yapacak fazla bir şey yok."

"Hazel sana âşık olacak," diye garanti veriyor kocam. "Sen güçlüsün, yakışıklısın ve ona ilgi göstereceksin. Onun da tek istediği bu. Eğer onunla çıkarsan onu suya sokman kolay olur."

"Onu boğmamı mı istiyorsun?" Carter bu fikirden tuhaf bir keyif almışa benziyor.

"Sana bir tekne ayarlayacağım. Ve bunları..." Plastik torba hışırtısı duyuyorum. "Onun reçeteli ilaçlarından birkaç tane aldım. Bunları ezip içkisine karıştırabilirsin."

"İki Xanax ve iki uyku hapı mı?" Carter'ın elinde plastik torba hışırtısı daha yüksek. "Bu yeter mi?"

"Aşırı doz gibi görünmesini istemiyorum. Ayrıca bunlar onu güçsüzleştirip sersemletmeye yeter," diyerek onu temin ediyor Benjamin. "Uyuklamaya başladığında onu suya at. Su soğuk." Güldüğünü duyabiliyorum. "Hazel hiç uyanmayacak."

Çöp kutusuna uzanıp içine kusuyorum. Lee o gün hayatımı kurtardı. Planımızı bozduğunu, geleceğimi mahvettiğini düşünmüştüm ama Jesse'yle birlikte o tekneye binseydim ölmüş olacaktım. Onun sayesinde hayattayım.

Rachelle Graham ayağa kalkıp dolaptan bir mendil kutusu alıyor. "Dahası da var," diyor. "Belki bugünlük bu kadar yeter."

"Hayır." Mendille ağzımı iliyorum. "Devam et."

İzleme dörtgenine dokunurken dudakları ince bir çizgi hâlini alıyor.

"Kulağa oldukça kolay geliyor," diyor Carter neşeyle. "Ayrıca ateşli karını becermemi istiyorsan bu da bonusu olur."

Ayarlamalarla ilgili başka konuşmalar oluyor: tekne, zamanlama, Benjamin'in programı. Para alışverişini duyuyorum. Yirmi beş bin dolar nakit. Sonra kayıt duruyor.

"Bir dosya daha var," diyor Rachelle ama ses tonu çok soğuk. Göz göze geldiğimde bana bakışlarının sertleştiğini görüyorum. Carter Sumner'la olan ilişkim hakkında nasıl

bir sonuca vardı? Birazdan duyacaklarımın korkusuyla miden bulanıyor, başım dönüyor ama ertelemenin faydası yok.

"Başlat," diyorum.

Bu kez hoparlörden ilk olarak Carter'ın sesi geliyor.

"Haklıymışsın..." Kıkırdıyor. "Bana fena hâlde abayı yaktı. Âşık olduğunu düşünüyorum."

"Şaşırmadım," diyor kocam, sesinden kibir damlıyor.

"Birlikte kaçacağımızı sanıyor," diyor Carter. "Bir *geleceğimiz* olacağını."

Avukatımın bakışlarının ağırlığını üstümde hissediyorum ama onunla göz göze gelmiyorum. Artık benim bir yalancı olduğumu biliyor. Kocamı aldattığımı. Gözlerim masanın parlak yüzeyinde, ahşaptaki kıvrımları takip ediyor.

"Ne tatlı," diyerek alay ediyor kocam. "Nereye?"

"Güney Amerika," diyen Carter coğrafi bilgisinin eksikliğini gösteriyor. "Tekneyle Bellingham'a gideceğimizi, bir uçağa binip *yeni hayatımıza başlayacağımızı* düşünüyor." Beni taklit ediyor, benimle dalga geçiyor. Nefret ve öfke içimi yakıyor.

Ama Benjamin memnun. "İyi iş."

"İntihar ettiğini düşünmeni istiyor," diye devam ediyor Carter öğretmenini etkilemeye çalışan bir öğrenci gibi. "Sana bir mektup bırakacak."

"Onu yok edeceğim," diyor Benjamin sakin bir sesle. "İntihar beni kötü etkiler. Bir kaza gibi görünmeli. Hazel uçurum kenarındaki patikada koşuyor. Ayağı kaydı. Düştü. Akıntı onu sürükledi."

"Benim tekneye kadar yüzecek," diye açıklıyor eski sevgilim. "Tekneye çıktığında ıslak, üşümüş belki de hipotermiye girmek üzere olacak. Ona içinde ilaç olan çayı vereceğim. Bir süre kuzeye doğru gideceğiz. Etrafta kimse yokken onu atacağım."

Bir çöp gibi.

"Güzel," diyor Benjamin. "Ama çabuk ol. Fazla kuzeye gitme. Eve döndüğümde ondan haber alıp almadıklarını sormak için tanıdıklarını arayacağım. Sabah polise haber vereceğim. Nihayetinde cesedi bir yerde kıyıya vuracak. Midesinde kendi reçeteli ilaçlarını bulacaklar... tabii cesedi hâlâ tek parçaysa."

"Peki ben paramı ne zaman alacağım?" diye soruyor Carter çünkü önemsediği tek şey bu. "Onun cesedi bulunana kadar beklemek istemiyorum."

"Otuz altı saat geçtikten sonra kalan ödemeni yapacağım. Buluşmamız güvenli olmaz ama bir teslimat noktası ayarlayacağım."

I-90 çıkışında, Judkins Park yakınında bir bardan bahsediyorlar. Yirmi beş bin doları Nate teslim edecek.

Sonra kocam tekrar konuşuyor. "Aferin Carter. Ya da sanırım sana Jesse demeliyim." Ve konuşma sonlanıyor.

Rachelle hiçbir şey demeden bana bakıyor, beni yargılıyor. Ona bakmıyorum. Yüzüm utanç, aşağılanma ve korkuyla yanıyor. Yakalandım. Kocaman bir yalanın içinde tuzağa düştüm. Sonunda başımı kaldırıp çelik gibi gözlerine bakıyorum.

"Artık bana karşı dürüst olmaya başlaman gerek," diyor.

Ayışığı Kitaplığı

58

Kafamın içindeki çarklar hızla dönüyor. Rachelle bana sevgilim olup olmadığını sormuştu, ben de yok demiştim. Ama artık Jesse'yle –Carter'la– yattığımı biliyor. Birlikte kaçacağımızı sandığımı. Bir şekilde planımızın ters gittiğini. Ama Benjamin'i öldürme planımızı bilmiyor. Ya da Lee'yi. Bu şekilde kalmasını sağlamalıyım.

"Sevgiliydik," diye itiraf ediyorum. "Sana söylemedim çünkü utandım. *Utanıyorum.* Çok aptaldım."

"Anlat bana, Hazel. Ama artık başka yalan yok."

Büyük bir yanım itiraf etmeyi, sevgilimle ne planladığımızı anlatmayı istiyor. Soğukkanlı, yetenekli avukatımın parçalanmış hayatımın parçalarını toplamasına izin vermeyi. Kocamı öldürmeyi kabullenemediğimi, arkadaşımı kurtarmak için sevgilime ihanet ettiğimi itiraf edersem cezam mutlaka hafifleyecektir. Ama şimdi annem kayıpken bu riski alamam. O sokaklarda bir yerde, Benjamin'in pençelerindeyken hapse giremem. Bu yüzden aptalı, masumu oynuyorum.

"Bana adının Jesse Thomas olduğunu söyledi. Spor salonunda antrenördü."

"Gerçek kimliğini ne zaman öğrendin?"

"Şimdi," diye yalan söylüyorum çünkü kocamın bana eski sevgilimin gerçek adını söylediğini itiraf edemem. Ona

komplo kurmaya çalışırken bizi yakaladığını. "Benjamin'in ona Carter dediğini duydum."

"Carter Sumner," diyor Rachelle. "Kocanın eski bir müvekkili. Haneye tecavüzle suçlanmış. Onu nerede bulabileceğimize dair bir fikrin var mı?"

"Ben... bilmiyorum. Ondan şeyden beri haber almadım..." Susuyorum.

"Neyden beri?"

"Teknesine yüzmeye çalıştım," diyorum. "Ama çok soğuktu. Ben çok güçsüzdüm. Geri dönmek zorunda kaldım. Sonrasında onu birkaç kez gördüm. Spor salonunda. Ama bana kızgındı. İhanete uğramış gibi hissetti. Sanki onun kocamı ona tercih etmişim gibi."

"Tamam," diyor ama sesindeki şüpheyi duyuyorum.

Ama sonra aklıma geliyor ve midem kalkıyor. "Ama bu kayıtları o teslim etti değil mi? Polisle iş birliği yapıyor olmalı." Carter kendini kurtarmak için bizim planımızı anlatır mı? kendi planı için beni ateşe atar mı? Elbette yapar.

Beni bir kez kandırsan...

"Flaş bellek isimsiz olarak gönderilmiş. Güney Seattle'da bir karakola bırakılmış. Görevli memur onu bırakanı görmemiş."

"Ama o olmalı. Başka kimde bu kayıtlar olabilir?"

"Sevgilin bu kayıtları kendi kıçını kurtarmak için almış. Eğer yakalanırsa kocanı suçlamak için. Kiralık katil olmanın cezası birinci derece cinayetten daha az."

Beni kullanan ve taciz eden iki adamın beni öldürme planı yaparken yakalanmaları içimde minik bir mutluluk kıvılcımı yaratıyor. Ama bu kadar basit olamayacağını biliyorum.

"Flaş belleği ya Carter bıraktı ve ortalıktan kayboldu," diye devam ediyor Rachelle, "ya da bir arkadaşına verdi. Başı belaya girerse teslim etsin diye."

"Bu yeterli mi?" Ses dosyalarının olduğu dizüstü bilgisayarı işaret ediyorum. "Kocama hüküm giydirmeye?"

"Ses kayıtlarının kanıt olarak kabul edilmesi zor. Polis sesler üzerinde spektrografik analiz yapabilir ama her zaman şüpheleri ortadan kaldırmaz."

Kalbim deli gibi çarparken bir elimi ağzıma bastırıyorum. Daha fazla kanıta ihtiyacımız var. Yoksa Benjamin ve Carter paçayı kurtaracak.

"İlk karısının ölümü kazaydı," diyor umursamaz bir tavırla. "Ama polis Bay Laval'ın eski bir müşterisini buldu. Bu kişi Benjamin'in geçen sene ondan seni öldürmesini istediğini söylüyor. Yirmi bin dolar karşılığında."

Tanrım. Kocam işi ucuza mı kapamaya çalışıyordu?

"Ama adam uyuşturucu satmak ve araba hırsızlığından hüküm giymiş. Ciddi inanılırlık sorunu var."

"Ellerinde başka ne var?" Boğazım daralıyor, sesim tiz çıkıyor.

"Müfettişler hâlâ evinizdeki video kamera görüntülerini inceliyor. Ama kayıtta sadece sen varsın. Benjamin de hiç görünmüyor."

"Kameraları o kontrol ediyordu." Sesim hüzünlü "Bana nasıl muamele ettiğinin kaydedilmesini istemedi." Ya da Carter Sumner'la karşılaşmasını. Benjamin bu tetikçinin ona cephe aldığını, Carter'ın onu öldürmeyi planladığını biliyordu. O gün kameraları kapatıp pusuya yatmış olmalı. Peki ama ya Lee? Aynı gün evime o da girdi. "Kameralarda başka biri var mı?" diye soruyorum.

"Mesela kim?"

"Bilmiyorum." Arkadaşımı buna bulaştıramam, mecbur kalmadıkça olmaz. "Sadece... herhangi biri?"

"Nate Mattias, şu güvenlik görevlisinden başka kimse yok."

Lee hiç oraya gitmemiş gibi. Kameralar kapalıydı. Parmak izleri evde ama kayıtlarda yok. Üstelik polis evime arkadaşımın geldiğini bilmiyor. Onlara göre Lee hiç var olmadı. O güvende.

"Banka kayıtlarına bakıyorlar," diyor Rachelle. "Kartından ya da hesabından çekilen nakit para bulmayı umuyorlar. Para alışverişi yoksa işlem yapılamaz."

"Ama kayıtta duyduk!"

"Savunma bir çatlak bulacaktır." İç çekişi yenilgiyi kabul etmiş gibi. "Carter Sumner'ı bulmalıyız. Savcı kocana yöneltilen suçlamayı cinayet tasarlamadan azmettirmeye çevirebilir ama tetikçiyi bulmadan bunu yapmak zor."

Tetikçi. Tanrım ne aptalmışım.

Ama tabii... aramızda gerçek bir şey yaşanmış olabilir: Carter ve benim aramda. Sevgilimin elli bin dolar karşılığında beni öldürmeyi kabul ettiğini biliyorum ama belki benimle tanışınca bunu yapamadı. Bana yalan söylemiş, aldatmış, manipüle etmiş olmasına rağmen hâlâ bana karşı duygularının gerçek olduğuna inanmak istiyorum. Beni kurtarmak için o flaş belleği polise teslim ettiğine. Ama içten içe bunun boşa bir istek olduğunu biliyorum. Sadece kendini kurtarmaya çalıştığını.

Rachelle bilgisayarı kapatıyor. "Ön duruşma birkaç gün içinde olacak. Savunmanın ne planladığını öğreneceğiz. Eminim davanın düşmesini talep edeceklerdir."

"*Düşmesini mi*?" Başım dönüyor, midem bulanıyor. "Beni öldürmeyi planladığı ses kaydı var!"

"Savcı Hanım onu uzun süre parmaklıklar ardında tutmak için elinden geleni yapacaktır. Ama burada yasal mevzular önemli. İnandırıcı kanıt zinciri. İki tarafın rızası kanunu."

Tüm bunların ne demek olduğunu bilmiyorum ama onun endişeli olduğu belli.

"Dediğim gibi ses kaydını kabul ettirmek zor. Ancak daha fazla kanıt toplamak için birkaç günümüz var." Bana gülümsüyor ama onda değişen bir şeyler var. Rachelle artık bana güvenmiyor. Benim yalan söylediğimi düşünüyor. Bir şeyler sakladığımı. Haklı da.

"Tek yapabileceğimiz dua edip beklemek," diye ekliyor.

Hayatım tehlikede ve bana dua etmemi mi öneriyor? Ama Rachelle biliyor. Kaderim üzerinde bir gücüm yok.

Hep öyleydi.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

59

Sonraki iki gece uyumuyorum. Bedenim sımsıkı sarılmış gibi bir huzursuzluk var, sanki cildim çok küçükmüş, sanki içim yavaş yavaş, fark ettirmeden eziliyormuş gibi bir his. Annem hâlâ bulunamadı. Üç gecedir kayıp, onun bir yere kapatılmış, yalnız ve korkmuş olduğu düşüncesi saatlerce ağlamama neden oluyor. Hareket ve serbestlik eksikliğim beni endişelendiriyor, kızdırıyor ve bunaltıyor. Aramalara yardım etmem yasak hatta evden çıkmam bile. Yumuşak başlı Memur Campbell rahat tavırlarından dolayı uyarılmış olacak ki şimdi kapıları kilitleyip evde kalmam konusunda ısrarcı. Diğerlerinin annemi bulmaya çabaladığına, durumu benim kadar önemsediklerine güvenmek zorundayım.

Bakımevine adres listesi gönderdim: annemin eskiden çalıştığı dişçi, en yakın arkadaşının evi, ben çocukken yüzmeye gittiğimiz havuz. Onlara Benjamin'in Orcas Adası'ndaki yazlık evinin ve Semiahmoo golf sahasının bitişindeki dairesinin adresini de verdim. (Onlara annemin orada tutulduğundan şüphelendiğimi değil de orada çokça vakit geçirdiğini söyledim.) Greta Williams güvenlik görevlilerinin dönüşümlü olarak hepsine bakacağına dair söz verdi. Adresleri polisle de paylaşacağını söyledi, böylece onlar da fırsat buldukça kontrol edebileceklerdi. Ama bu yeterli değil. Orada olmalı, şehirde

gezmeli, annemi aramalıyım. Fakat buraya tıkılıp kaldım. Kapana kısılmış hâldeyim, acizim.

Yerel medyada kayıp haberi yayınlanıyor.

"Yaşlı bir vatandaş Kuzeydoğu Seattle'daki bakım tesisinden kayboldu," diyor spiker endişeli bir ses tonuyla. "Melanie Sinclair altmış yedi yaşında ve demans hastası." Annemin zayıf ve dalgın göründüğü, yakın zamanda çekilmiş bir fotoğrafı ekranın sağ üst köşesinde beliriyor. Önünde mumlar yanan bir doğum günü pastası var. Ben katılanlar arasında değildim, gitmeme izin verilmemişti. "Eğer Melanie'yi görürseniz," diye devam ediyor haber spikeri, "lütfen yanında kalın ve Arbutus Bakımevi'ni ya da Seattle Polisi'ni arayın."

Benjamin –ya da Nate ya da kocamın hizmetindeki başka biri– annemi kaçırdıysa bana onu nasıl geri alacağımı söylemiyor. Annemi serbest bırakmanın karşılığında ne istiyor? Savcının peşini bırakmasını sağlayamam, çoktan dosya oluşturdular. Evlilik öncesi sözleşmemiz boşanma durumunda hiçbir şey alamayacağımı garantiliyor. Gerçi son olaylar göz önüne alındığında buna karşı çıkabilirim. Benjamin annemi bu yüzden mi kaçırdı? Yoksa sadece beni incitmek için mi? Cezalandırmak için. Bana hâlâ ulaşabildiğini göstermek için.

Esaretimi evi talan ederek, annemin nerede tutulduğuna dair ipucu arayarak geçiriyorum. Dolapları karıştırıyorum, bodrumdaki döşemenin altındaki boşluklara bakıyorum, garajdaki kutuları çıkarıp her birini titizlikle arıyorum. Tozlu bir sandığın dibinde tanıdık olmayan bir anahtarlık buluyorum. Üstünde farklı şekillerde üç anahtar takılı ama hiçbirinde etiket yok. Annem bir yerlerdeki kilitli bir kapının ardında mı? Bir depoya mı sokuldu? Köhne bir kulübede mi tutuluyor? Bu düşünce içimi kaldırıyor.

Polis arama izniyle geldiğinde kocamın kasası dahil çalışma odasının tamamını araştırmışlardı. Tüm dolaplara ve çekmecelere bakmışlar ama Mutlak Güç Değişimi anlaşmasını

bulamamışlardı. Fakat bir yerlerde olmalıydı. Onu bulabilirsem en azından hastalıklı anlaşmamızın varlığı doğrulanacak. Benjamin'in ön duruşması yaklaşıyor. Müfettişler paranın izini süremez, daha inanılır tanık ya da başka kayıt altına alınmış konuşma bulamazsa Benjamin serbest kalabilir. Elbette Carter Sumner kesin delil. Ama onu bulurlarsa, eğer polise her şeyi anlatırsa üçümüz de parmaklıkların ardına düşebiliriz.

Duruşma günü geliyor ama sözleşme hâlâ bulunamadı. Annem de. Günler geçti, bunu düşünmek beni mahvediyor. Kahvaltı masasında oturmuş kurumuş tostumu kemirerek saate bakıyorum. Avukatım "ön duruşmanın" birkaç saat süreceğin haber verdi. Savcı kendi dosyasını sunacak: Benim hariç tutulduğum tanıklar ve deliller. Kocamın avukatlarının beni lime lime etmesinden korktuğumdan kürsüye çıkmamak için yalvardım ama şimdi şüphelerim var. Acaba benim ifadem bir şeyleri değiştirir miydi? Yargıcın ben orada olmadan da Benjamin Laval'ın bu suçu işlediğine dair geçerli deliller olduğuna inanması için dua ediyorum.

Bir saat geçtikten sonra tostu bırakıp bir bardağa iki parmak viski dolduruyorum. Sert içki yemek borumu yaktığında yüzümü buruşturuyorum ama istediğim uyuşturucu etkiyi veriyor. Beklemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yok. Ve umut etmekten başka. Avukatımın da dediği gibi *dua etmekten* başka. Alkol, durumu daha az işkence verici hâle getiriyor.

Telefonum bu duyguyu sonlandırmak istercesine çalıyor. Rachelle Graham'ın konuşmadan önce derin bir nefes aldığını duyuyorum. "Kocana karşı açılan dava düştü, Hazel Üzgünüm."

Elimdeki bardak kayıp tezgâha düşüyor ama kırılmıyor. Dizlerim bükülüyor, destek almak için lavabonun kenarına tutunuyorum. Boğuluyormuşum gibi, odadaki tüm hava bitmiş gibi hissediyorum. Ama avukatım sanki dikkatle dinliyormuşum gibi devam ediyor.

"Yargıç sanık tarafından bir suç işlendiğini gösteren yeterli kanıt bulunmadığını söyledi."

"Ama kayıtlar?" demeyi başarıyorum nefes nefese.

"Dolaylı kanıt," diye açıklıyor. "Savunma ekibi Carter Sumner'ı çapraz sorguya alma fırsatlarının olmadığını söyledi. Onun ses örneği olmadan kimliğini doğrulamak ya da kayıtların gerçekliğini kanıtlamak mümkün değil."

Ağzım açılıyor ama bir kelime yerine çirkin bir hırıltı çıkıyor.

"Kocanın avukatları ses kaydıyla oynanmış olabileceğini söyledi. Hatta sahte olarak düzenlenmiş olabileceğini."

"Sahte mi?" diyorum. "Bunu kim yapar ki?"

"Benjamin Laval'a kin duyan herhangi biri," diyor. "Çalışma alanında düşman sıkıntısı çekmez." Bir an duraksıyor. "Ya da özel hayatından biri olabilir."

Çenem kasılıyor. "Carter Sumner'a ödediği para?"

"Benjamin Laval'ın hesaplarından çekilen bir para yok," derken sesi mağlubiyeti kabullenmiş gibi çıkıyor. "Diğer yandan *senin* kişisel kredi kartlarından çok sayıda nakit avans çekilmiş. Elli bin dolar tutarında."

"Ben hiç para çekmedim!" diye bağırıyorum. "Buna iznim yoktu!" *Bu yüzden Lee'ye vereceğim elli bin doları Benjamin'in kasasından çalmak zorunda kaldım,* diye eklemiyorum.

"Kredi kartı dökümü mahkemeye sunuldu." Sesindeki şüpheyi duyuyorum. Biliyorum: *Bunu Benjamin'in yaptı. Bana tuzak kurdu.*

"Kamera görüntülerinde suçlayıcı hiçbir şey yok mu?" Bunu retorik olarak soruyorum. Çünkü olmadığını biliyorum.

"Çekimlerin çoğunda sen varsın Hazel."

Son geçirdiğim sinir krizin düşünüyorum, hepsi kayıt altına alındı. Dergileri, fotoğrafları fırlatan, cam kâseyi parçalara ayıran psikopat. "Ne zaman serbest bırakılacak?" diye soruyorum.

"Birkaç saate. Evden ayrılmalısın."

"Nereye gideceğim?" Bu soruyu daha ziyade kendime soruyorum.

"Kalabileceğin kadın sığınma evleri var. Sana adreslerini gönderebilirim. Eğer kocanın senin için bir tehdit olduğunu düşünüyorsan..."

"*Eğer* mi? İlk karısını öldürdü! Annemi kaçırdı!"

Rachelle Graham susunca kendi söylediklerimi duyuyorum. Kendimi kaybetmiş gibi konuşuyorum. Delirmiş gibi. Kocamın başından beri istediği buydu.

"Başka bir şehirde sığınma evi bulabilirsin," diye devam ediyor. "Polis koruman kaldırılacak. Mahkemeye göre artık tehlikede değilsin."

Ama öyleyim. Hatta şimdi daha da büyük bir tehlike içindeyim.

"Ya da..." diyor sesi şefkatli, anaç. "Bir tesise yatırılmayı düşünebilirsin. Biraz dinlenebileceğin güvenli bir yere. Belki danışma alabileceğin bir yere."

Benim deli olduğumu düşünüyor. Dağıldığımı. Bir yere kapatılmam gerektiğine inanıyor.

"İyi olacağım," diyorum. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Pekâlâ. İyi şanslar, Hazel," diyor iç çekerek.

Ama bu veda anlamına geliyor.

60

Çantam zaten hazırdı ama bir bavul alıp içine bulabildiğim her şeyi atıyorum: sanat eserleri, biblolar, tasarımcı giysileri... Değerli olabilecek her şey. Hayatta kalacak, yeniden başlayacaksam paraya ihtiyacım olacak. Belki harcama kartından çektiğim yüz bin dolar yeter ama bütçe ya da geçim maliyeti hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Gençliğimden beri hiç çalışmadım. Bu kendimi idare etmek için bildiğim tek yol.

Şehirden ayrılmak çekici geliyor ama önce annemi bulmalıyım. Şehirde kalabileceğim, Benjamin'in girmeyi asla göze alamayacağı yerler var. İnsanların hayatta kalmak için her şeyi yapabilecekleri köhne yerler. Ama önce görünüşümü değiştirmeliyim. Saçlarımı kestirip sarıya boyatırsam Hazel Laval kaybolur. Ortama karışırım. Geçmişinden kaçan meçhul, isimsiz biri daha.

Araba da sorun. Mercedes Benjamin'e ait. Çalındığını bildirebilir, o zaman polis beni doğruca ona götürür. Ama ikinci el, ucuz, kimsenin dikkatini çekmeyecek dört kapılı bir araba alabilirim. Bavullarımı dışarı çıkarıp garaj yolunun sonundaki devriye arabasına bakınıyorum. Beni koruyan polis memurunun beni götürebileceğini ummuştum ama çoktan gitmiş. Görevi sonlandırılmış. Tamamıyla yalnız ve savunmasızım. Kalbim korkuyla çarparken bir taksi çağırıyorum.

Taksi beni kullanılmış araba satan bir yere götürüyor, oradan üç bin dolara 2009 model Hyundai Elantra –gri, dört kapılı– alıyorum. Satıcı pazarlık yapmak, ekstra özellikler sunmak, test sürüşü önermek istese de ben altı aylık sigortası olan arabamla bir saatten az bir sürede yola çıkıyorum.

Bir sonraki durağım evimin güneydoğusundaki köhne bir alışveriş merkezinde bulunan bir kuaför. "Kes," diyorum elleri sigara kokan, şişman bir kadın olan kuaföre. Eski kuaförümün Karl'ın tam zıttı. "Ve sarıya boyanmasını istiyorum."

Dramatik bir değişim ve bana yakışmıyor. Koyu renk saçlarımdaki pigmentleri parçalamak için renk açıcı ve zararlı kimyasallar kullanmak gerekecek ama kadın hiç yorum yapmadan işe koyuluyor. İki buçuk saatin sonunda işi bitiyor. Değişiyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor ikimiz de yansımama bakarken.

Kesim çok sıradan ve bana göre çok yaşlı bir model. Renk tenimi solgun gösteriyor. İyi görünmüyorum ama farklı görünüyorum ve önemli olan da bu. Uzun süre görünüşümden yararlandım ama artık benim için ayak bağından başka bir şey değil. Bu yeni süreçte hayatta kalmak için zekâmdan ve cesaretimden faydalanmalıyım.

"Mükemmel," diyorum. "Borcum nedir?"

Hyundai'a binip I-90'dan doğuya, Bellevue, Kirkland ve Redmond'un büyüyen banliyölerine doğru ilerliyorum. Buralar Microsoft, Amazon, Google ve Nintendo gibi teknoloji devlerine ev sahipliği yapıyor ve buradaki oteller zengin kesime hizmet veriyor. Onları geçip paramı soru sormadan kabul edecek ucuz, yol kenarı bir motel arıyorum. Şehrin güneyinde daha fazla seçenek var ama annemin bakımevinden fazla uzaklaşmak istemiyorum.

Lee'nin arabasında yaşadığını hatırlıyorum. Onun kadar cesur ve güçlü olsaydım arabamı benzer sokaklardan birine çekip uyurdum. Anahtarları kontakta bırakır ilk tehlike işaretinde yola çıkmaya hazır olurdum. Ama sabahları kalktığındaki ağrılarını hatırlıyorum. Çalılara işemek zorunda kaldığındaki utancını. Zaten çok yorgun, çok gergin ve kırılmanın tam eşiğindeyim. Ayrıca Lee'ni aksine benim param var. Bu da seçeneklerim olduğu anlamına geliyor.

Sonunda bir dizi fast-food restoranı, kamyon durağı ve benzin istasyonlarının olduğu bir yere varıyorum. Arabayı OTEL tabelası kısmen yanan perişan bir binanın önüne çekiyorum. Nakit kabul edeceklerinden eminim. Haklı çıkıyorum.

Basit, eskimiş bir dekoru olan odaya girince kapıyı kilitleyip telefonumu kontrol ediyorum. Kimse aramamış. Ne Arbutus Bakımevi, ne kocam ne polis. Bu cihaz son güvenlik açığım. Benjamin şirketindeki dedektiflere izini sürdürtebilir. Ama bunun biraz zaman alacağından eminim. Yarın telefonu değiştirip yeni numaramı bakımevine vereceğim. Şimdilik uçak moduna alıyorum.

Keskin bir yapay çiçek kokusu yayan ince çarşafların üstüne yatıp uyumaya çalışıyorum.

61

SABAH IŞIKLARI ÇİÇEKLİ PERDELERİN arasından süzülürken uyanıyorum. Bir an için kafam karışıyor. Etrafımdakileri tanımam bir saniye sürüyor: endüstriyel halı, ahşap mobilyalar, yumuşatıcının kimyasal kokusu... Gözlerim kapıya dayadığım bavullarıma kayarken parmaklarım kısa saçlarımda geziniyor. Bir anda hatırlıyorum: Saklanıyorum. Tehlikedeyim.

Hemen duş alıp üstümü giyiniyorum, kulaklarım herhangi bir tehlikeye karşı tetikte. Otoyolun gürültüsü ve ara sıra çarpılan araba kapısından başka bir şey duymuyorum. Bavullarımı yeniden toplayıp ikisini de arabaya götürüyorum. Bu gece buraya dönmeyeceğim. Devam etmem, bir adım önde olmam şart. Hareket hâlindeki bir hedefi vurmak daha zordur.

Yola koyulunca telefonu uçak modundan çıkarıp mesajları kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok. Greta Williams'ın, annemin mucizevi bir şekilde ortaya çıktığını söylemek için aradığını ummuştum. Benjamin artık serbest kaldığına göre onu tutması için bir sebep yok. Ama yine de tutuyor. Annemin ortada olmaması beni burada, Seattle'da kalıp onu aramaya zorluyor. Benjamin beni bu şekilde bulabileceğini düşünüyor. Boynumdan aşağı süzülen bir ürperti omuzlarımı titretiyor. Bu düşünceyi kafamdan atıp odaklanıyorum.

Otoyol önümde uzadıkça korkum hafifliyor ve yerini alışılmadık bir duyguya bırakıyor. Özgürlük. Yıllar sonra ilk kez izin istemeden, talepler ya da sınırlar olmadan istediğimi yapabilirim. Ânın tadını çıkarırken bir daha asla mahkûm ya da tutsak olmayacağıma yemin ediyorum. Ancak canlandırıcı olan bu duygu kısa sürüyor, hayatım pahasına kaçıyor olmamla lekeleniyor. İsteklerim, ihtiyaçlarım değişti. Şimdi hayatta kalma modundayım, yemek, barınak ve hayatın modern ihtiyacı olan yeni bir telefon gerek. Elektronik mağazası olduğundan emin olduğum bir alışveriş merkezine giriyorum.

Altı aylık tarifesi ödenmiş ucuz bir telefon alıyor, nakit ödeyip sözleşme için Benjamin'in adresini kullanıyorum. Hızla tuvalete gidip eski telefonumu çöpe atıyorum. Arabama dönerken Arbutus Bakımevi'ni arayıp onlara yeni numaramı veriyorum. Sonrasında Rachelle Graham'ın sekreterini arayıp numaramı onunla da paylaşıyorum. Ardından yola koyuluyorum.

Annem kaybolduğundan beri aramalara katılmak istedim. Eğer gerçekten kaçırılmayıp kaybolduysa aşina olduğu yerlere gidecektir. Güzel anıların, pozitif enerjinin olduğu bir yere. Kendini güvende ve huzurlu hissettiği bir yere. Arabamla çocukluğumun geçtiği Ballard'daki eve gidiyorum, eski evimizi görene kadar çevrede dolanıyorum. Önemli ölçüde yenilenmiş olmasına rağmen evi tanıyorum. Peki annem tanıyabilir mi? Buraya gelir mi? bazı mutlu zamanlarımız olmuş olsa da burası babamla evliliğinin bittiği yer. Ziyaret etmek isteyeceği bir yer yahut dönem olmayabilir.

Üniversiteye ve onun haftada iki kez yüzdüğü üniversite havuzuna gidiyorum. Binanın ön tarafında dolaşan bir avuç öğrenci ve yaşlı var ama hiçbiri Melanie Sinclair değil. İçeri girmek de anlamsız. Üyelik kartı olmadan girmesine izin verilmez ve yıllardır üyeliği yok. Boşandıktan sonra birlikte

oturduğumuz apartmana sürüyorum. Mahallede birkaç kez dönmeme rağmen görünürde yok.

Hayal kırıklığıyla akan gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor, arabayı yolun kenarına çekiyorum. Annem buralarda değil çünkü onu Benjamin kaçırdı. Beni incitmek, Seattle'da kalıp onu aramaya zorlamak böylece bana ulaşabilmek için onu elinde tutuyor. Çantamı karıştırıp o sandıkta bulduğum anahtarları çıkarıyorum. Bir işe yaramazlar. Annem bilinmeyen bir kapının arkasında ve ben onu bulamıyorum.

Burnumu silip gözlerimi kuruladıktan sonra yola çıkıyorum. Bugün hiçbir şey yemedim, iştahım olmamasına rağmen yemem gerektiğini biliyorum. Annemi bulacak ve kocamı yeneceksem güçlü kalmalıyım. Uyanık. Sağlıklı. Bir fast-food restoranına gidip tavuklu salata siparişi veriyorum.

Köşedeki masada otururken yeni telefonum tanıdık olmayan zil sesiyle irkiliyorum. Bu numara sadece iki kişide var. Yan masadaki bir kadının ters bakışlarını görmezden gelerek telefonu açıyorum.

"Ben Greta William sizi..."

Sözünü kesiyorum. "Annemi buldunuz mu, Greta? O iyi mi?"

"Onu bulduk," diyor ama sesindeki sıkıntıyı fark ediyorum. "Çok üzgünüm, Hazel. Anneniz ölü bulundu."

Dünya sanki derin bir acı ve yas kuyusuna düşmüşüm gibi kararıyor, sessizliğe gömülüyor. Aldığım haber yüzünden çığlık atmak, tepinmek, küfürler savurmak istiyorum ama felç olmuş gibiyim. Yüzüm gözyaşlarıyla ıslanıyor ama ağladığımın farkında değilim. Dudaklarımın arasından yaralı bir inilti kaçıyor, yumruğumu dudaklarıma bastırıyorum.

"Hazel?" diyor Greta. "İyi misin?"

Cevap vermiyorum. Veremiyorum. Çünkü acımın yanında başka bir duygu kendini gösteriyor. Benjamin Laval'a karşı karanlık, yakıcı bir nefret. Bana zarar vermek için annemi

o öldürdü. Kafası karışmış, masum, yaşlı bir kadını aldı ve hayatını sonlandırdı. Bu ahlaksızlık. Psikopatlık. Kötülüğün ötesi. Ayağa kalkıp titreyen bacaklarımla dışarı çıkıyorum.

"Ne... ne olmuş?" diye sormayı başarıyorum dışarı çıkınca.

"Öldürüldüğüne dair bir belirti yok," diye devam ediyor Greta. "Ya da görünür bir yara yok. Adli tabip elbette araştıracak ama sadece yürüyerek uzaklaşmış ve kaybolmuş. Huzur içinde ve sessizce ölmüş."

Kocam zeki biri. Ölümünü doğal görünmesini sağlamıştır. Tıpkı benim boğulmamın doğal görünmesini sağlayacağı gibi. Tıpkı Karolina'nın araba kazası gibi. "Onu görmem gerek."

"Bunu isteyeceğini sanmıyorum." Greta'nın sesi titriyor. "Birkaç gün önce ölmüş. Çürüme başlamış bile."

Söyledikleri başımı döndürüyor, midem bulanıyor. Destek almak için restoranın sıvalı duvarına tutunuyorum. "Onu nerede buldunuz?" diye soruyorum.

"Köpeğini gezdiren biri onu Bedford Park'ta bulmuş," diyor. "Buraya çok uzak değil."

"Biliyorum."

"Orada küçük bir dere olan ağaçlık bir alan var. Çok güzel bir yer, Hazel."

Annemin huzur içinde, doğayla çevrelenmiş olarak öldüğüne inanmak istiyorum. Son anlarının sakin ve huzur içinde geçtiğine. Ama hıçkırıklar beni ele geçiriyor çünkü biliyorum... Bunu kocam yaptı. Annem korku içinde, kafası karışık hâlde öldü. Acıyla iki büklüm oluyorum.

"Bildiğiniz gibi cenazesi önceden planlanıp masrafları ödenmişti. Ama sizin gelip birkaç evrakı imzalamanız gerek."

"Ben... ben yapamam." Boğazım düğümleniyor. "Şimdi olmaz."

"Ne zaman hazır hissederseniz," diyor nazikçe. "Rahat olun. Ayrıca, Hazel... kaybınız için çok üzgünüm."

Başımı onaylar gibi sallıyorum, ona teşekkür etmek istiyorum ama konuşamıyorum. Telefonu kapatıyorum.

Bedford Park annemle birlikte oturduğumuz apartmana uzak değil. İçinde bir çocuk oyun alanı, kızgın Kanada kazlarının işgal ettiği çim alan ve kuzeydoğusunda geniş bir orman var. Şu anda oraya gidiyorum, hızlı adımlarla frizbi oynayan gençlerin, salıncakta tombul çocuklarını sallayan bir ailenin, bankta sigara içen bir grup ergenin yanından geçiyorum. Dar bir patika beni çalıların arasına sokuyor, uzun otlar kollarıma sürtünüyor, az ötelerinde böğürtlen çalıları var. Uzun ve yemyeşil çam ağaçları tepedeki bahar güneşinin ışıklarını kesiyor.

Uzakta derenin tatlı uğultusunu duyuyorum ve sese doğru ilerliyorum. Sonunda aşırı büyümüş otlarla kaplı zar zor fark edilen bir yan yola varıyorum ve çalıların arasına giriyorum. Böğürtlen çalıları giysilerime takılıyor, tenimi çizmeye çalışıyor ama küçük açıklığa doğru ilerlerken onları itiyorum. Neredeyse damla damla akan dere çocukluğumdaki gibi coşkun değil. Ama burayı hatırlıyorum.

Annemle ben burada birçok kez piknik yaptık. Öyle abartı şeyler yoktu, jambon ve peynirli sandviç, bir paket cips, birer kutu gazoz ama bizim için özeldi. Ziyafetti. Buradayken faturalar, para, arkadaşlarımız ve komşularımıza yetişme konusunda endişelenmiyorduk. Sohbet edip gülüyor, birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyorduk.

Bir acı, bir rahatlama hıçkırığı yükseliyor göğsümden. Annem bakımevinden kaçtı ve buraya kendi isteğiyle geldi. Bir şekilde böyle olduğunu biliyorum. Bu anı parçasına tutundu ve kendini bırakmak için bu noktayı seçti. Annemi Benjamin almadı. Onu Benjamin öldürmedi. Annem doğayla, güzelliklerle, multu anılarla çevrili olarak huzur içinde öldü.

Yanaklarım yine ıslak, ağladığımı fark ediyorum. Bunlar yas, neşe ve özgür bırakma yaşları. Çünkü annemin hayatının

kısa ve zor olduğunu bilsem de burada paylaştığımız gibi güzel anılardan yoksun değildi.

Sonunda ona veda ediyorum.

62

Rüya görüyorum, annemi, genç ve güzel, koyu renk saçları rüzgârda uçuşuyor, sallantılı küpeleri yanaklarını okşuyor. Kumsaldayız, bir köpeğimiz var ama gerçekte hiç olmadı. Orta boy, siyah-beyaz, dilini sarkıtarak gülümsüyor. Annem ona sesleniyor: *Pepper! Buraya gel, oğlum!* Köpek anneme doğru neşeyle koşuyor ve annem onun tüylerini okşuyor.

Hazel! Rüzgâr sesini alıp götürüyor ama bana seslendiğini duyuyorum. *Gel Pepper'ı gör!*

Neşeyle onlara doğru gidiyorum. Annemin gençliği olmasına rağmen ben şimdiki hâlimdeyim. Neredeyse aynı yaştayız ama bu beni şaşırtmıyor. Normal geliyor. Anne ve kız birlikte. Doğal, doğru. Sonra Pepper bana dönüp dişlerini gösteriyor.

Artık sevecen bir evcil hayvan değil. Dişler, pençeler, kan ve tükürükten ibaret hırlayan, sinirli bir canavar. Bana hamle yapıyor, geri sıçrıyorum, çığlık atıyorum ama gırtlağımdan ses çıkmıyor. Öfkeli yaratık saldırıp derimi, dokularımı parçalar, kemiklerimi kırarken ben güçsüz ve savunmasızım. Çıkarabildiğim tek ses inilti, ağlama. Yaratık boynuma yapışırken tamamıyla korunmasızım. Tam o sırada uyanıyorum.

Ter içindeyim, bir öncekinden daha beter bir otel odasındayım. Dışarısı sessiz, plastik panjurların arasından yumuşak, gri renkli bir ışık içeri süzülüyor. Telefonuma göre şafak sök-

mek üzere. Ama hemen şimdi buradan çıkmam gerektiğini biliyorum. Rüya beni boğdu. Dehşet içindeyim. Sinirlerim bozuk. Aceleyle üstümü giyiniyorum, bavulumun fermuarını çekiyorum ve dışarının sessizliğine çıkıyorum.

Motel odaları karanlık, içeride kalanlar uyuyor. İki valizimi loş otoparkta sedanıma doğru çekiştiriyorum. Arabam binanın yanında, ana yoldan görünmüyor. Otoyol bile bu saatte sessiz. Ama yakında koca kamyonlar ve işlerine gidenlerle dolacak ve ben kendimi daha az yalnız hissedeceğim.

Ağrı çantalarımı bagaja koyup diğer misafirlerin uyuduğunu bildiğimden kapağı yavaşça kapatıyorum. Bip sesiyle kilidi açıp sürücü tarafına doğru yürüyorum. Elim kapı koluna uzandığı sırada sakin bir ses sırtımı ürpertiyor.

"Merhaba, Küçük Hanım."

Beni buldu. Bulacağını biliyordum. Hiç şansım yoktu.

Arkamı döndüğümde mükemmel ütülenmiş gündelik giysileri içinde çok yakışıklı görünen kocamın bana gülümsediğini görüyorum. Bana yaklaşırken sırıtışındaki tehdit açıkça kendini gösteriyor. Kaçmalıyım. Saldırmalıyım. Ama tek yaptığım korkup arabama yaslanmak oluyor. Durduğunda o kadar yakınımdaki nefesini hissedebiliyorum.

"Saçlarını beğendim," diyor dokunmak için uzanarak ama ben kafamı çekiyorum. Sesinde ve soğuk gri gözlerinde alaycılık var. Benimle dalga geçiyor. Korkumdan zevk alıyor. Sahte iltifatı bu oyunun bir parçası. "Ten rengin için biraz açık ama makyajla daha iyi görüneceğinden eminim."

Kendimi tutmak için dişlerimi sıkıyorum. Beni kışkırtmasına izin vermeyeceğim. Onun oyununu oynamayacağım.

"Kaçmak için cesurca bir efor harcadın," derken bir adım geri çekilip nefes almama izin veriyor. "Ama gerçekten benden kurtulabileceğini mi sandın, Hazel? Beni öldürmeyi planladıktan sonra senin *gitmene izin vereceğimi* mi?"

"Sen *beni* öldürmeyi planladın," diye karşılık veriyorum.

Kasvetli bir kahkaha atıyor. "Komik değil mi?"

"Çok komik," diye hırlıyorum. Sormam gerek: "Beni nasıl buldun?"

"Telefon numaranı bakımevine vermişsin. Parasını *benim* ödediğim bakımevine. Annenin güncellenen kayıtlarına erişmek zor olmadı."

"O öldü," diyorum, sesim hafiften titriyor. Her ne kadar annemin huzur içinde, doğal yollardan, eceliyle öldüğüne kendimi ikna etmiş olsam da emin olmalıyım. "Onu sen mi kaçırdın, Benjamin? Ona zarar verdin mi?"

"Tanrı aşkına, Hazel." Gözlerini deviriyor. "Benim bir canavar olduğumu mu sanıyorsun."

"Aslına bakarsan evet."

"O deli yaşlı kadının ölümüyle bir ilgim yok," diyor duygusuzca. "Ama ekmeğime yağ sürdü."

"Nasıl yani?"

"Suçlamaların deli bir kadının atıp tutmalarıydı. Annenin bakım masraflarını evliliğimiz boyunca ben ödedim. Ne demeye onu öldüreyim?"

Arkasındaki motel odalarından birinin ışığı yanıyor. Kalın panjurlar küçük bir kısım dışında her yeri kapatıyor ama orada birinin uyandığını biliyorum. Bizi duydu. Eğer işler şiddet içeren bir hâl alırsa müdahale eder. Sadece kocamı konuşturmaya devam etmeliyim.

"Beni incitmek için ona zarar vermiş olabilirsin." Sesimi yükseltiyorum ama azıcık. Ona niyetimi çaktırmamalıyım.

"Sanırım yapabilirdim ama yapmadım." Gülümsemesi zalimce. "Bu arada taziyelerimi sunarım. Artık gerçekten yalnızsın, değil mi?"

"Hep öyleydim," diye karşılık veriyorum. "Senin eserin."

"Ama şimdi hiç ailen kalmadı. Kocan da yok." dudaklarını sahte bir üzüntüyle sarkıtıyor. "Sevgilin de."

"Ben Carter'la zaten bitirmiştim," diyorum yanaklarım öfkeyle alev alıyor. "Sandığın kadar aptal değilim. Ona güvenilemeyeceğini anlamıştım."

"İkimizle de oynadı," diye itiraf ediyor Benjamin. "Ama özellikle de seninle. *Jesse'yle* birlikte bir hayat kurabileceğinizi gerçekten düşündün mü? Nereye kaçacaktınız? Brezilya mı? Kolombiya mı? Uruguay mı?"

O gün çalışma odasında yaptığı gibi dar bir çember çizerek dolanmaya başlıyor. Tıpkı mahkeme salonunda yüzlerce kez yaptığı gibi. Bu bir alışkanlık. Engel olamıyor. "Nasıl yaşayacaktınız?" diyor Benjamin ışığı yanan odadan habersiz. Ya da umursamıyor, korkmuyor. "Carter Sumner hayatında bir kez olsun çalışmamış. Sen de öyle."

"Seninle tanışmadan önce çalıştım," diyorum. "Bir iş bulabilirdim. Yeni bir hayat kurabilirdim."

"Belki..." Gülümsemesi küçümseyici. "Ama erkek arkadaşın seni, beni öldürmeye ikna etti, her şeyi alabilmek için. Ev. Arabalar. Param..." Yine sırıtıyor. "Carter'ın benden rek alabildiği yirmi beş bin dolar oldu. Ama seni kalbini aldı. Umutlarını. Ve saygınlığını."

Yüzüm yanıyor, vücudum öfke ve nefretle kasılıyor. Bana kendimi küçücük, aptalın teki gibi hissettirmeyi başarıyor hâlâ. Parmaklarımı elimde sakladığım araba anahtarına doluyor, onu gözüne, boynuna, kulağına saplamak istiyorum. Eğer yeterince hızlı olursam bunu yapar, arabama atlar ve beni öldürmeden buradan kaçabilirim. Gözlerim ışığı yanan odaya kayıyor. Çığlık atarsam Benjamin bana zarar veremeden önce biri gelir mi?

Ama kocamın korktuğumu, yenildiğimi görmesine izin vermeyeceğim. Çenemi kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Neden ölmemi istiyorsun, Benjamin? Neden boşanmak yetmiyor? Bana imzalattığın evlilik öncesi sözleşmesi hiçbir şey alamayacağımı garantiliyor."

"Mesele para değil, Hazel," diyor. "Hiçbir zaman para olmadı."

"O zaman neden?"

Odanın ışığı sönüyor, benim umudum da. O panjurların arkasında her kim varsa bunun sevgililer arasında bir tartışma, aile içi bir kavga olduğuna karar vermiş olmalı. Kendi işine bakmayı seçip beni ölüme terk ediyor. Benjamin kazanacak, her zaman olduğu gibi.

"Kadınlarla ilişkilerim... benzersiz," diye devam ediyor kocam.

Bu adam *hasta. Sapkın. Zehirli.*

"Bir kadını kölem olması için eğittikten sonra onun kör olması gerekir. Önceki eşlerimi bulup onu sözleşmeyi imzalamaktan vazgeçirecek şeyler anlatmasına izin veremem."

"Gizlilik sözleşmesi imzalarım," diye öneriyorum hemen. "Tek kelime etmem. Söz veriyorum."

Ama yalan söylüyorum. Çünkü bir kadın bana gelip Benjamin Laval'la evli olmak nasıl bir şey diye sorarsa ona anlatırım. Buna mecburum. Hiçbir şeyden haberi olmayan bir kızı onun inine gönderip ömür boyu sürecek bir acizliğe ve acıya mahkûm etmem.

"Bunu Karolina'yla denedim," diyor. "Ama ilk karım bana iftira attı. Onu dinleyen herkese benim zalim olduğunu söyledi. Bir sapık olduğumu."

"Sen de onu öldürdün," diyorum sesimi yeniden yükselterek.

"Onu ben öldürmedim," diyor gücenmiş gibi yaparak. "Yol kaygandı. Çok hızlı sürüyordu. Bu bir kazaydı."

"Kardeşi gerçeği biliyor. Onu intihara sürüklediğini biliyor."

"O paranoyak bir uyuşturucu bağımlısı. Akıl hastası. Kendi annesi bile onu reddetti."

"İyi oynadın," diyorum. Eğer onu yeterince uzun konuşturabilirsem belki biri uyanır. Belki biri gelir. Biri bana

yardım eder. "Ama az kalsın benden kurtulmaya çalışırken yakalanacaktın. Carter Sumner sana kazık attı."

"İtiraf edeyim o kayıtlar sürpriz oldu ama onların kabul edilmeyeceğini biliyordum." Kıkırdıyor. "Bütün mahkeme salonunun bana tuzak kurmak için kayıtlarla senin oynadığından şüphe etmesini sağladık. Avukatın bile buna inandı."

Beni aradığında Rachelle Graham'ın sesinde şüpheyi duymuştum. Benim deli olduğumu mu düşünüyordu? Yoksa bir dolandırıcı mı? Ya da ikisi birden?

"Eh, başka kanıt da yoktu," diye devam ediyor Benjamin. "Carter Sumner'a ödeme yapmak için parayı senin kredi kartından çektim. Kendi cinayetinin parasını sen ödedin sevgilim." Neşeli, hâlinden memnun. "Biliyorum, dâhiyane."

"Şimdi ne olacak, Benjamin?" diye soruyorum. Çünkü kendiyle övünmesini dinlemekten sıkıldım.

"Senin yardıma ihtiyacın var, tatlım. Ben de bunu almanı sağlayacağım."

"Ne demek *yardıma ihtiyacın var*?"

"Kendin için tehlikelisin, Hazel. Hepimiz evi bir deli gibi kırık döktüğün görüntüleri izledik. Uyku haplarını biriktiriyorsun. Banyo tezgâhının altında votka saklıyorsun. Yürek parçalayan bir intihar videosu çektin."

Zaman ayarlı videoyu iptal etmiştim. Bunu yaptığımdan eminim. Sildim de. Benjamin bir şekilde telefonuma girmiş. Dosyayı bulmuş.

"Akıl sağlığın için endişeleniyorum. Bu yüzden seni teslim edeceğim." Kendiyle gurur duyar gibi gülümsüyor. "Planı işleme koydum bile."

"O intihar videosunu paylaşırsan küçük düşersin," diye karşılık veriyorum. "Herkes bana bir köle gibi davrandığını öğrenir. Senin hasta, zehirli ve sapkın biri olduğunu. Bana Mutlak Güç Değişimi anlaşması imzalattığını."

"*Ne* anlaşması?" gözlerindeki parıltıyı görüyorum. "Hiç anlaşma olmadı. Neden bahsettiğini bilmiyorum bile."

Onu yok etti. Ne zaman? Yakın zamanda mı? Yoksa yıllar önce mi?

"Şöyle olacak, Hazel," diyor ve yine yürümeye başlıyor. "Seni psikiyatri kliniğine götüreceğim. Dr. Veilard'ı hatırlıyor musun?"

Elbette Benjamin'in doktor arkadaşını hatırlıyorum. Psikiyatrist sorunlarımı hiç önemsememiş, sadece acımı maskelemek için ilaç yazmıştı.

"Seni gönülsüz tedavi için değerlendirmeye almayı kabul etti. Dr. Veillard psikolojik geçmişini biliyor. Bana karşı çılgın suçlamalarını biliyor. Senin akıl sağlığın ve iyiliğin için endişeli."

Öfke tüm vücudumu titretiyor. Ona doğru koşmak, saldırmak, kan akana kadar tırnaklarımla yüzünü tırmalamak istiyorum. Ama bu onun ekmeğine yağ sürer. Bana göre fazla akıllı. Umutsuzluk ve yenilgi beni tüketiyor. Ne yazık ki gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor.

"Ağlama, sevgilim." Daha fazla sahte acıma. "Karolina bana yaptıkları yüzünden öldü. Sen ucuz atlatıyorsun."

"Carter nerede?" diye sorarken sesim titriyor.

"Bana hâlâ onu önemsediğini söyleme." Öfke sesini yükseltiyor. "Seni kullandı. Seni hedef aldı."

Bu onu tetikliyor. Kocamın sakin tavrı kayboluyor. "Bana onun nerede olduğunu söyle," diye bastırıyorum. "Onu görmek istiyorum. Onunla konuşmak istiyorum."

"Vay canına," diye bağırıyor. "Sen gerçekten delisin."

Karanlıkta endişeli bir kadın sesi duyuluyor: "Neler oluyor orada?"

Kocamın arkasına bakıp çamaşır odasının kapısında duran ufak tefek bir kadın görüyorum. Kemerine takılı anahtarlara

bakılırsa ya temizlikçi ya da bakım işçisi. Kadın küçük ama cesur. Elinde numarayı çevirmeye hazır hâlde bir telefon ruruyor.

"Sadece karımla küçük bir tartışma," diyor Benjamin büyüleyici hâlini rakınarak. "Sesimize dikkat ederiz."

"Siz iyi misiniz?" diye bana soruyor.

"Onun akıl sağlığı sorunları var," diye açıklıyor kocam. "Onun ihtiyacı olan..."

Ama gerisini duymuyorum çünkü kolumu ona savuruyorum, kontak anahtarı parmaklarımın arasında bıçak gibi duruyor. Boynunu ya da gözünü hedefliyorum ama ıskalayıp yanağını çiziyorum. Yine de derisinin kalktığını hissediyorum. Kanın aktığını görürken gırrlakran çıkan acı, öfke ve şaşkınlık dolu çığlığını duyuyorum. İrkilip bir adım geri çekiliyor sadece bir anlığına ama bu yerer. Kapıyı hızla açıp içeri giriyorum. Kapıları kilitleyip anahtarı kontağa takmaya çalışıyorum. Benjamin camı yumrukluyor –bir kez, iki kez– camın kırılmasından korkarak çığlık arıyorum. Camın çerçevesini öfkeyle köpüren kırmızı yüzü dolduruyor.

"Aç şu lanet kapıyı!" diye haykırıyor.

Anahtarı sokmaya çalışırken daha fazla dikkat çekmek için çığlık arıyor, kornaya basıyorum. Kadın diğer tarafa doğru koşuyor ama telefonu elinde, yardım çağırıyor. Polis birazdan gelecek ama o zaman çok geç olacak. Benjamin beni eline geçirirse ölürüm. Sonunda kontağa giren anahtarı çevirip vitesi takıyorum ve gaza basıyorum. Çıkışa doğru hızla sürüyorum, Benjamin yanımda koşuyor, elleriyle arabayı tutmaya çalışıyor. O kadar güçlü, o kadar yenilmez olduğunu, kaçışımı çıplak elleriyle engelleyebileceğini sanıyor. Cam sileceklerinden birini kavrıyor, hızlanıyorum silecek elinden kurtuluyor. Ana yola çıkıyorum otoyola girip uzaklaşmaya başlıyorum.

Dikiz aynasından kocamın neon tabelanın altında duran silüerini görüyorum. Güçlükle nefes alırken omuzlarının

inip kalkmasını, elini yanağındaki yaraya doğru götürmesini izliyorum. Uzaklaşmamı izliyor ama beni asla bırakmayacak.

Asla.

63

Otoyolda on hatta on beş dakika boyunca hızla ilerledikten sonra nereye gideceğimi düşünmeye başlıyorum. Kaçışım tamamen içgüdüsel, bütünüyle adrenalinin etkisiydi ama şimdi özgürlüğümü sürdürebilmek için strateji geliştirmem gerektiğini biliyorum. Çünkü kocam beni yakalamak için strateji geliştirecek. Polise haber verildiyse Benjamin'in kaçışımı nasıl aktaracağını biliyorum. Karısının hayaller gördüğünü, intihara meyilli olduğunu, çok ihtiyacı olan yardımı almayı reddettiğini söyleyecek. Ona köşeye sıkışmış, hasta, dengesiz vahşi bir hayvan gibi saldırdığını. Benim hem kendim hem de başkaları için tehlikeli olduğumu. Polisler beni aramaya koyulacak.

Artık annem öldüğüne göre beni bu şehirde tutacak hiçbir şey yok. Ama nereye gitmeliyim? Kuzeye gidersem birkaç saate Kanada sınırında olurum. Başka bir ülkede güvende olurum ama pasaportum Benjamin'de, dolayısıyla içeri girmeme izin verilmez. Kaliforniya'ya ulaşana kadar güneye sürmeye devam edebilir, San Fransisco ya da L.A. gibi büyük bir şehirde ortadan kaybolabilirim. Ya da doğuda Idaho üzerinden Montana'ya gidebilirim. Benden daha az beklenen bir rota. Daha önce kırsal bölgelerde yaşamadım. Benjamin bununla baş edemeyeceğimi düşünür.

Bir sonraki çıkıştan çıkıyorum, doğuya giden otoyolu bulana kadar sessiz bir alışveriş bölgesinden geçiyorum. Güneş doğdu. İşe gidenler şehre doğru yola çıkıyor, ebeveynler çocuklarını okula götürüyor, büyük kamyonlar teslimatlarını gerçekleştiriyor. Otoyolda kimse canını kurtarmak için ya da özgürlüğüne kavuşmak için yol almıyor. Bu zor durumda tek başınayım ama bunu yapabilirim. Eğer aklımı toplar, dikkatli bir strateji geliştirirsem kocamı yenebilirim.

Benjamin arabamın markasını ve modelini biliyor. Kesin plakayı da almıştır. Bunu güvenlik ekibine hatta polise verebilir. Bu arabayı yeni bir taneyle değiştirmem gerekecek ama Montana'ya varıncaya kadar bekleyeceğim. Başka bir eyalet plakası çok dikkat çeker, çok fazla merak uyandırır.

Görünüşüm de ilgilenmem gereken başka bir sorun. Herkes kısa sarı saçlı bir kadın arıyor. Bir kutu kızıl saç boyası alacağım ve bir sonraki motelde saçlarımı boyayacağım. Bu arada benzin istasyonundan da bir şapka alacağım. Ve telefonum... Kahretsin! Şu anda beni takip ediyor olabilirler! Onu bulup camdan dışarı atmak için bir elimle çantamı karıştırıyorum.

Ama otoyol gözlerimin önünde bulanıyor, göğsümde ağır bir baskı var. Saç diplerim terliyor, el ve ayak parmaklarım uyuşuyor. Burada, otoyolun ortasında bayılacağım. Nefes almaya çalışarak en yakın çıkıştan bir benzin istasyonuna girmeyi başarıyorum ve tam vücudum kendini bırakacağı sırada yalpalayarak duruyorum. Titreyerek ağlarken nefes almaya çalışıyorum. Bu bir panik atak, ilk kez olmuyor ama daha önce araba kullanırken geçirmemiştim. İlk kez bu kadar endişe verici bir hızla sinsice geldi. Vücudum beynimin kabul etmeyi reddettiği şeyi söylüyor. Bunu yapamam. Hayatımı kaçarak yaşayacak kadar becerikli değilim. Benjamin Laval'la boy ölçüşemem.

Denemeye kalkmam bile aptallık, saflıktı.

Yenilgi ağır bir battaniye gibi üstüme çöküyor. Kocam kazandı. Beni yendi... bu kez fiziksel olarak değil duygusal, ruhsal ve finansal olarak bitirdi. Karolina'ya Polonya'da ulaştı. Ben Montana'da nasıl güvende olabilirim? Günler, haftalar hatta aylar sürebilir ama Benjamin beni bulacak ve bir yere kapatacak. Oradan çıktığımda da *–tabii çıkabilirsem–* hiçbir şeyim olmayacak. Kesinlikle hiçbir şeyim olmayacak. Lee'ninki gibi içinde yaşayabileceğim bir arabam dahi olmayacak.

Sadece birkaç günlük kaçışın ardından yoruldum, yıprandım. Ben bunun için uygun değilim. Korku dolu bir hayat, sürekli arkanı kollamak beni tüketir. Pes ediyorum. Teslim oluyorum. Ama yine Benjamin'in tutsağı olmayacağım. Bunu bitirmenin başka bir yolu daha var: Kendi çapında bir zafer.

Gözyaşlarımı kolumla kuruluyorum, kalp atışlarım normale dönene kadar burnumdan yavaşça nefes alıyorum. Üstüme bir sakinlik çöküyor. Kabullenme. Bunu yapabileceğimi biliyorum. Daha önce eşiğine gelmiştim. Kendimi toparladığımda yola dönüyorum. Bu kez batıya, sahile doğru sürüyorum.

Eski evime yaklaştıkça fabrikalar ve depolar yerini teknoloji kampüsleri ve ardından lüks alışveriş merkezlerine bırakıyor. İlerledikçe çevre tanıdık ama bir o kadar da rahatsız edici bir hâl alıyor, karanlık anılar aklıma geliyor. Benjamin'in akşam yemekleri için alışveriş yaptığım ve Lee'nin bulacağını umarak arabasını bıraktığım marketin önünden geçiyorum. Vanessa Vega'yla ara sıra mutlu ev kadını rolü oynayarak buluştuğum kafe şurada. Kocamı memnun etmek için vücudumu şekillendirmeye çalıştığım, antrenörüm tarafından baştan çıkarıldığım, bir cinayet için hedef hâline geldiğim spor salonunu hızla geçiyorum.

Sağa doğru keskin bir dönüş yaparak dış cephesi yeni beyaza boyanmış çekici bir kilisenin otoparkına giriyorum. Binanın arkasında elde edilen gelirle mültecilerin yeni bir hayat kurmasına katkıda bulunmak için yardım satışı gerçekleşiyor.

Değerli eşyaların bulunduğu valizi içeri sokarken orta yaşlı, sıcak bakışlı bir kadın tarafından karşılanıyorum.

"Aman Tanrım," diyor ağır çantayı taşımama yardım ederken. "Bunun içinde ne var?"

"Tablolar, heykeller. Bazı tasarımcı giysileri. Değerli şeyler," diyorum. "Değerlendirilmelerini rica ediyorum."

Kadın etkilenmiş gibi elini göğsüne bastırıyor. "Çok cömertsiniz."

Ona öyle olmadığımı söylemiyorum. Gideceğim yerde bunlara ihtiyacım olmayacağını. "Sadece elde edilen paranın insanlara yardım için kullanılmasını istiyorum," diyorum. Sonra da hızla arabama dönüyorum.

Sonunda yol beni alışveriş merkezlerinin bulunduğu bölgeden uzaklaştırıp uzun sedir ağaçlarının arasında kıvrılarak barut mavisi okyanusun kıyısında yer alan görkemli evlerin önünden geçiriyor. Benjamin'in beni yıllarca kontrol altında tuttuğu cam eve yaklaşıyorum. Dışarıda nöbet tutan güvenlik görevlisi hızla geçerken aracımı fark edecek mi? Bu almam gereken bir risk. Çünkü hedefim boğulmanın eşiğine geldiğim kumsal. Lee'nin eskiden uyuduğu yer. Hayatımı kurtardığı yer.

Ama bu kez burada olmayacak.

Yolun sonuna ilerleyip Hyundai'i Lee'nin eski yerine park ediyorum. Burada yapraklarla ve olgunlaşmamış böğürtlenlerle dolu çalılar yoğun. Arabam görünmez... yani biri beni evimin bu kadar yakınında aramaya kalkarsa. Benjamin kaçmamı bekleyecektir. En azından saklanmayı denememi. Bu kadar kolay teslim olacağımı düşünmeyecektir. Olay yerine geri döneceğimi.

Çalıların arasından geçip beni okyanusa götürecek dar patikada ilerliyorum. Gökyüzü gri, okyanus neredeyse renksiz, hava tuzlu deniz sisiyle kaplı. Tuzlu, keskin bir koku var, hava tenimi okşuyor. Ayaklarım pürüzsüz kayaların üstünde

kayıyor, sahildeki kütüğe doğru ilerliyorum. Lee'yle birlikte oturup termostan kahve içtiğimiz, meyve, kek, çörek yediğimiz ve farklı bir hayattan konuştuğumuz yere. Yaklaşırken hafif bir titreme, kısık bir uğultu duyuyorum.

Ceketimin cebindeki cep telefonum, demek onu çantamda bu yüzden bulamamışım. Annemin evrak işleri için Arbutus Bakımevi'nin aradığını düşünerek telefonu çıkarıyorum. Onları imzalayamayacağım ama bir önemi yok. O gitti. Artık dinleniyor. Cenazesi yakılacak. Parası ödendi. Ben de çoktan onunla vedalaştım.

Ama telefonu elime aldığımda ekranda *Seattle Polis Departmanı* yazısını görüyorum. Cevap vermeli miyim emin değilim. Bu aramayı takip etmek için mi arıyorlar? Konumumu bulmak ve beni yakalamak için mi? Ama merakıma yenik düşüyorum.

"Alo?"

"Ben Dedektif French," diyor ciddi bir ses. "Konuşmamız gerek."

Numaramı nereden bulduğunu sormuyorum. Sonuçta o bir dedektif. "Ne hakkında?"

"Port Townsend yakınlarındaki bir plaja çene kemiği sürüklenmiş," diyor. "Diş kayıtları Carter Sumner'la eşleşiyor."

Bunu beklemiyordum ama şaşırmıyorum. En azından Carter'ın ölmüş olmasına. Benjamin'in onu öldürmüş olması mantıklı. Kendi izlerini kapaması gerekiyordu. Hem zaten ondan nefret ediyordu.

"Nate Mattias cinayetten tutuklandı," diye devam ediyor dedektif. "Ve o konuşuyor."

Bu bir uyarı mı? Bir tehdit mi? Buz kesiyorum, vücudum uyuşuyor. "Nate ne anlatıyor?"

"Önce Crater Sumner'ın kocana saldırmak için eve girdiğini söyledi. Onu kendini korumak için öldürdüğünü. Patronunu korumak için. Ama bu açıklama mantıklı değildi."

"Neden?"

"Bay Sumner on altı kez bıçaklanmış ve vücudu parçalanmış." Dedektif konuşmaya devam ederken boğazıma ekşi safra yükseliyor. "Eğer bu basit bir nefsi müdafaa olsaydı bu kadar şiddet kullanılmazdı. Ya da bu kadar korkunç olmazdı."

"Carter'ın cesedini ortadan kaldırmasına da gerek kalmazdı," diye ekliyorum.

"Kesinlikle." French derin bir nefes alıyor. "Nate Mattias, Carter Sumner cinayeti için kocanı suçladı. Carter'ı öldürme emrini Benjamin'in verdiğini söylüyor. O bunu yaparken Benjamin'in yanında durup izlediğini. Benjamin senin Carter'la ilişkin olduğunu öğrenmiş."

Demek Benjamin sonunda bir bedel ödeyecek. İçimi bir canlılık, aklanma ve adalet duygusu kaplıyor. Bunun ne anlama geldiğini bilsem de gülümsüyorum.

"Polis yakında kocanı buraya getirecek. Hikâyenin kendi tarafını anlatacak." Dedektif kaygılarımı dile getiriyor. "Carter Sumner'la ilişkinize dair daha fazlası varsa, ikinizin sakladığı bir şey varsa Benjamin bunu kullanacaktır. Hayatı için savaşıyor, Hazel."

Gözlerimi yumuyorum. Artık Benjamin'le savaşmayacağım.

"Sana yardım edebiliriz," diyor French. "Sana yardım etmek istiyorum, Hazel. Ama önce bizimle konuşmalısın. Carter Sumner'ı kocan öldürdüyse bunu ona ödetebiliriz."

Ama benim de bedel ödemem gerekecek. Yutkunuyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor.

French sessizliği iş birliği olarak kabul ediyor. "Neredesin? Bir araba göndereceğim."

"Hayır teşekkürler," diyorum usulca.

"Artık kaçmayı bırakmanın zamanı geldi, Hazel." Bu konuda haklı. "Bana nerede olduğunu söyle."

"İyi şanslar," diyorum veda eder gibi. Telefonu kapatıyorum.

Bir an için gümüş rengi kütüğün üstüne oturup okyanusu izliyorum. Artık savaşmayı bırakıyorum. Pes ediyorum. Hazel

Laval'ın ortadan kaybolacağı yer burası. Var olmayı bırakacağı yer. Bu kez gerçekten. Kumsalda diz çöküp gözlerimi kapatarak tuhaf bir şekilde annemle bağlantı kuruyorum. Ve sonra kazmaya başlıyorum.

Kum nemli ve soğuk, harcadığım efor yüzünden elime kramp giriyor. Ama kazmaya devam edip daha da derine iniyorum. Sonunda parmaklarım bir plastiğin köşesine değiyor ve onu çekiyorum. Hatırladığımdan daha derine gömülüymüş ama onu çıkarmayı başarıp üstüne yapışan kumları silkeliyorum. Plastik kabın içinde bir pasaport var. Jesse –Carter– bana yeni bir pasaport alacağına söz vermişti. Karanlık ağda bunun kolay olacağını söylemişti. Öyleydi de.

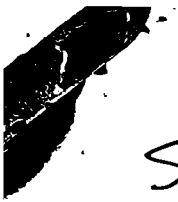
Bir tane Lee için bir tane de kendim için almıştım.

Telefonu çıkarıp bir taksi çağırıyorum. Ardından cihazı ve ceketimi suya atıyorum. Ceket sürüklenecek, en azından ben öyle olmasını umuyorum. Telefonu bulmak daha kolay olacak. Dönüp patikanın yukarısına yürüyorum. Arabamın bagajından valizimi alıp anahtarı çalıların arasına fırlatıyorum. Taksi gelince biniyorum.

"Havaalanına lütfen." Sürücü başını sallayarak onaylıyor, Hazel Laval'ın sefalet içinde yaşadığı muhteşem evin önünden geçerek ilerliyor. Ama Hazel artık öldü, gitti. Yakında tıpkı bir anka kuşu gibi küllerinden yeniden doğacak. Çünkü oyunu oynamanın birden fazla yolu var.

Kazanmanın birden fazla şekli.

Ayışığı Kitaplığı

Son Söz

"Kelly!" diye sesleniyor garsonum ve ben ancak bir saniye sonra arkamı dönüyorum. Yaklaşık üç aydır Kelly Wilcox olmama rağmen hâlâ ara sıra hemen cevap vermekte zorlanıyorum. "Burada seni görmek isteyen bir kadın var."

"Teşekkürler, Alvaro." Ağır bıçağı kenara bırakıp elimdeki papaya suyunu bir havluya kuruladıktan sonra mutfaktan çıkıp restorana giriyorum. Küçük bir yer –bir kulübe, hatta bir baraka– ama benim. İçeride sadece on iki sandalye olsa da dışarıda kristal berraklığında okyanusun muhteşem manzarasına bakan başka masalar da var. Tropik meyvelerden hazırlanmış salsa sosu eşliğinde taze balık ve buz gibi bira servis ediyoruz. Yemek hafif, taze ve basit. Bunu sevmeye başladım.

Ara sıra Aviary'nin menüsünden bir yemek de yapacağım ama Carenero Adası'nda malzemeler sınırlı. Temel ihtiyaçlardan stok yapmak için ayda iki kez Bocas Kasabası'na kısa bir feribot yolculuğu yapmam gerekiyor. Zorluklarına rağmen ada hayatını sevdim: Karayip Denizi'nin yeşim taşı rengindeki suyu, tuz kokan ince kumlu sahilleri ve bu uzak noktaya gelen yolu bulan çeşitli gezgin grupları.

Panama City'ye ilk geldiğimde lüks ve çok iş yapan bir restoranda işe girdim. Ama özgeçmişim olmadığından en alttan başlamak zorunda kaldım. Çok çalışıp yeteneklerimi göste-

rerek basamakları tırmanabilirdim ama kendimi kozmopolit bir şehirde huzursuz hissettim. Hâlâ yeni kimliğimi oluşturuyordum, bunu daha az erişilebilir bir yerde yapmak istedim. Ayrıca kendi restoranım olmasını arzuluyordum. Bocas del Toro Takımadalarındaki bu küçük ada bana bu imkânı verdi.

Kumsal kenarındaki masalardan birinde sarışın bir kadın tek başına oturmuş küçük fincandan kahvesini yudumluyor. Buraya iş için geldiğini sanıyorum. Gerçekten de yardıma ihtiyacım var. Restoranım Nest, bir pansiyonun yakınında, dünyanın her yerinden gelen sırt çantalı gezginlere hizmet veriyoruz. Bunlar genç, maceracı ve kendi hâllerinde insanlar. Soru sormuyorlar. Son derece ilgisizler.

Masaya yaklaşırken bana dönen kadının çenesine uzanan saçları sallanıyor. Midem kasılıyor. "Selam, Kelly," diyor ayağa kalkarken.

Kaşlarım kalkıyor, ağzım açılıyor ama bir şey diyemiyorum.

Kendini tanıtıyor. "Benim adım Nora Harmsworth."

Ama değil. Onun adı Hazel Laval. Onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak etmiştim.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca Hazel'ın bana yaptıklarını düşündüm. Ve *benim için* yaptıklarını. Arkadaşlığımızın her ikimiz için de ne anlama geldiğini analiz ettim. Beni bulacağını bilerek Panama'yı seçtim. Çünkü hâlâ sorularım var. Ama ona güvenebileceğimden emin değilim.

"Konuşabilir miyiz?" diye soruyor, gergin olduğunu görebiliyorum.

"Bana bir saniye ver." Restoranın içinden arka kapının dışındaki küçük buzdolabına doğru ilerliyorum. İki şişe buz gibi bira alıyorum. İhtiyacımız olacak.

"Hadi kumsalda konuşalım," diye öneriyorum şişelerden birini ona uzatırken. Sahile doğru peşimden geliyor, pudra gibi kumların üstüne oturuyoruz. Seattle'da olduğu gibi yan yana

okyanusa dönük oturuyoruz. Ama sıcak, berrak su Pasifik'teki karanlık, bilinmez sudan çok farklı. Biz de farklıyız.

"Neden geldin?" diye soruyorum soğuk, acı biradan bir yudum aldıktan sonra.

"İyi olduğundan emin olmalıydım. Güvende olduğundan. Mutlu olduğundan."

"Öyleyim."

"Güzel." Gülümsüyor. "Restoranın gerçekten harika."

"Teşekkürler." Sohbet zayıflıyor. Hazel da bunun farkında.

"Jesse'nin gerçek adı Carter Sumner'mış," diyor birden. "O bir suçluymuş. Bir canavar."

"Biliyorum."

Nasıl öğrendiğimi sormuyor. Birasından koca bir yudum içiyor. "O öldü."

"Bunu da biliyorum." Gözlerim hâlâ suda. "Cesedini ben buldum."

"Aman Tanrım, Lec." Endişeyle etrafına bakıyor. "Yani *Kelly*. Onu nerede buldun?"

"Kocanın çalışma odasında."

"Tanrım." Sanki ağrıyormuş gibi iki parmağını alnına bastırıyor. "Jesse'nin evime girmesine engel olmaya çalıştım. Kapıyı kilitledim. Ve senin bıçağını okyanusa artım."

"Yani bıçağı arabamdan *sen* çaldın."

"Jesse onu alıp evime koymamı söyledi." Sesini alçaltıyor. "Benjamin'i onunla bıçaklayacaktı. Cinayeti senin üstüne atmak istedi. Ama bunu yapamazdım. Ben bir katil değilim." Bana dönüyor. "Ayrıca seni çok önemsiyordum."

"Peki ya netsuke?" diye soruyorum. "Onu da mı sen aldın?"

Başını sallıyor. "Üzerindeki parmak izlerini temizleyip Benjamin'in çalışma odasına geri koydum. Sana karşı kanıt olarak kullanılabilirdi."

Teşekkür etmemi bekliyorsa henüz o noktaya gelmedim.

"Cesedi gördüğün için çok üzgünüm," diyor Hazel yumuşak bir sesle. "Korkunç olmalı."

"Çok fazla kan vardı."

"Benjamin'in koruması onu bıçaklayarak öldürmüş" diye açıklıyor. "Cesedi bir yere götürüp parçalamış olmalı. Ortadan yok olması gerekiyordu. Ama ben ülkeden ayrılmadan çene kemiği kıyıya vurdu."

"Tanrım..." Duyduklarım midemdeki biranın kabarmasına neden oluyor. "Bu iğrenç."

"Kocam Carter Sumner'ın cinayetiyle suçlanıyor," diyen Hazel tüm bu vahşetten rahatsız olmamışa benziyor. "Seattle'da hayatı için savaş veriyor. Bense buradayım." İleri bakarken gözündeki parıltıyı görüyorum. "Kumsalda seninle bira içiyorum."

"Onu yendin," diyorum.

"Sonunda."

"İkimiz de Jesse'yi... *Carter'ı* yendik."

"Kesinlikle."

Bir süre sessizce biralarımızı yudumluyoruz. Gözlerimizi ufka dikmiş öğrendiklerimizi, yaşadıklarımızı düşünüyoruz. Sonunda sessizliği o bozuyor.

"Gerçekten çok kötü şeyler yaşamıştım. Ama bu sana yaptığım şeyin bahanesi olamaz. Benden nefret ediyor olmalısın."

"Başta ettim," diye itiraf ediyorum. "Ama Jesse'nin ne kadar manipülatif olduğunu biliyorum. Ben de ona âşık oldum."

"O zaman ikimiz de zayıftık."

"Hem ikimiz de onun neler yapabileceğini bilmiyorduk," diye ekliyorum. "Onun şaibeli biri olduğunu biliyordum ama o kayıtları dinledikten sonra... ve sana ne yapmayı planladıklarını öğrendikten sonra..."

"Onları polise *sen* mi verdin?"

"Havaalanına giderken flaş belleği karakola bıraktım." Gülümsüyorum. "Uçak bileti, pasaport ve para için teşekkürler."

"Bu yapabileceğimin en azıydı. Olanlardan sonra."

"Evet.

"Benim için gerçekti," diyor Hazel bana dönerek. "Arkadaşlığımız. Konuşurken sana karşı dürüsttüm. Yaptığımın bağışlanamaz olduğunu biliyorum ama ilişkimiz benim için çok değerliydi."

Boğazım düğümleniyor. Biraz daha bira içip boğazıma oturan yumruyu uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Yeni bir hayat kurmana sevindim," diyor. "Nest muhteşem bir yer... Bir ara burada yemek yemeyi çok isterim."

Ben cevap vermeyince Hazel huzursuzca kıpırdanıyor. "Belki bir gün..." Yavaşça, isteksizce dizlerini çekip ayağa kalkmaya hazırlanıyor.

"Harika bir yer ama çok yoğun," diyerek onu durduruyorum. "Aslında biraz yardıma ihtiyacım var.

"Öyle mi?" yeniden kumlara oturuyor.

"İspanyolcan nasıl?"

"Duolingo'da sekizince seviyedeyim."

Kıkırdıyorum ama o devam ediyor. "Ben zekiyim, Kelly. Hızlı öğrenir çok çalışırım. Ayrıca fırında bir şeyler pişirebilirim!"

"Burası fırın için çok sıcak," diyorum samimi bir kahkahayla. "Ama yapılacak çok şey var."

"Ben varım. İzin ver yardım edeyim. Bana bir iş ver."

Ona bakıyorum, gözlerindeki parlaklığa, ruhunun hafifliğine. Hazel artık başka biri. O Nora Harmsworth. Güçlü. Bağımsız. Mutlu... Ona güvenip güvenemeyeceğimi hâlâ bilmiyorum ama denemek istiyorum.

Ayağa kalkıp restorana doğru yürüyoruz.

Teşekkürler

Öncelikle siz okurlara teşekkür etmek istiyorum. *Boğulan Kadın* benim yayınlanan on ikinci romanım, sözlerimi okuyucu kitlesine ulaştırabilmek büyük bir ayrıcalık. Kitaplarla okuyucuları buluşturmama yardım eden tüm kütüphanecilere, blog yazarlarına, Instagram ve TikTok üzerinden kitabımı önerenlere ve kitapevi çalışanlarına sonsuza dek minnettarım.

Editörüm Karen Kosztolnyik, seninle tekrar çalışmak harikaydı! Sakin bilgeliğin ve önsezilerin için teşekkür ederim. Bu hikâyeyle bağlantı kurmana çok sevindim. Son derece destekleyici, organize ve duyarlı olduğu için Rachael Kelly'ye. Muhteşem kapak tasarımı için Sara Wood'a teşekkür ederim. Yapım editörüm Carolyn Kurek'e; halkla ilişkiler uzmanlarım Staci Burt ve Alli Rosenthal'a; pazarlamacım Theresa DeLucci'ye teşekkür ederim. New York'taki Grand Central/ Hachette ekibine, Donna Nopper'a ve Hachette Canada'daki herkese minnettarım.

Temsilcim Joe Veltre'ye senaryo yazmaya başladığımda, dondurmacı dükkânı açmak için yazmayı bıraktığımda, birkaç kez tür değiştirdiğimde (bazen başarılı bazen başarısız oldum) hep yanımda olduğu için teşekkür ederim. Bütün iniş çıkışlarda son derece bilge ve sabit bir destekçim oldun (neden

daha önce bir kitabı sana ithaf etmediğimi merak ediyorum). Harikulade Olivia Johnson ve Gersh'teki ekibin kalanında da teşekkür ederim.

Arkadaşım Noel MacDonald'a, sosyal yardım görevlisi olarak Vancouver Downtown Eastside'daki evsiz insanlarla uzun yıllar çalışırken edindiği tecrübeyi paylaştığı için teşekkür ederim. Noel bana sokakta yaşama mücadelesinin nasıl olduğuna dair birçok fikir verdi: günlük travmalar, aşağılanmalar, fiziksel ve psikolojik zararlar, kırılması hayli zor olan yoksulluk döngüsü.

Arkadaşım Tanya Shklanka: Restoran sahibi olmanın iyi, kötü ve çirkinlikleri üzerine yaptığımız bir sürü sohbet için teşekkür ederim. (Zocalo en iyisi!)

Erkek kardeşim Joel Gook'a ve enişte Charlie Chin'e Panama seyahatlerini benimle paylaştıkları için teşekkür ederim.

Bir karakter için bu kadar şahane bir ismi olduğu, Christianne's Lyceun of Literature and Art'ı ve burs programlarını desteklediği için Nora Harmsworth'a teşekkür ederim.

İnanılmaz yazarlar birliğine teşekkür ederim. Dünyanın dört bir yanında yazar arkadaşlarım olduğunu hissettim. Ashley Audrain, Mary Kubica, Chevy Stevens, Marissa Stapley, Samantha M. Bailey, Ashley Winstead, Liz Nugent ve Laurie Elizabeth Flynn'e özellikle teşekkür ederim. Çalışmalarınızın büyük hayranıyım ve desteğiniz benim için dünyalara bedel. BC'deki yazar ekibimi saygıyla anıyorum: Eileen Cook (ilk taslakla ilgili dâhiyane fikirlerini sunduğu, Brüksel lahanası üzerine yazı yazmayı konuşmak üzere benimle düzenli olarak buluştuğu için); Raz Nay'a, beyin fırtınası yapmak ve beni her gün sesli notlarla güldürdüğü için; Chevy Stevens'a, destek, tavsiye ve hayvan videoları için daima hazır olduğu için ve

Daniel Kalla'ya twist paylaşımları ve brunchlar için teşekkür ederim.

Analitik kariyerine rağmen şaşırtıcı derecede yaratıcı olan John'a teşekkür ederim. Her zaman benim ilk beyin fırtınası ortağım ve ilk okuyucum olacaksın. Sevgiler ve teşekkürler.

Yazar Hakkında

ROBYN HARDING *The Perfect Family, The Arrangement, Her Pretty Face* ve *The Party* kitaplarının çok satan yazarıdır ve Arthur Ellis Ödülü en iyi suç romanı finalistidir. *The Swap* romanı *Globe and Mail* ve *Toronto Star* Kanada Çok Satanlar Listesine 1 numaradan giriş yapmıştır. Bağımsız film *The Steps*'in senaristi ve baş yapımcısıdır. Vancouver, British Columbia'da ailesi ve çok sevimli ve kurtarılmış chihuahua ile yaşamaktadır.